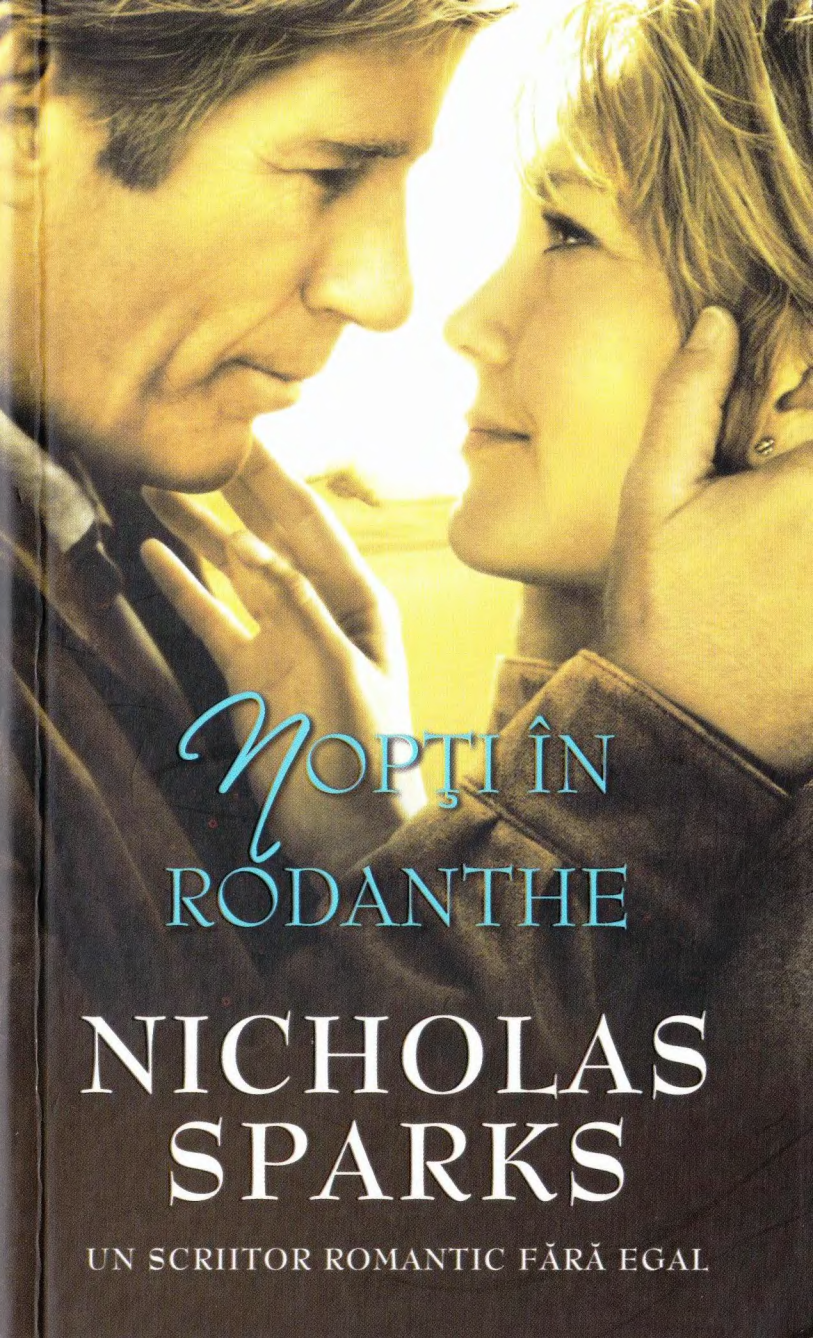
Nopți în Rodanthe
NICHOLAS SPARKS
UN SCRIITOR ROMANTIC FĂRĂ EGAL

NICHOLAS SPARKS

Nopți în Rodanthe

NICHOLAS SPARKS

Nopţi în Rodanthe

rao international publishing company

Descrierea CIP a bibliotecii Naţionale a României
SPARKS, NICHOLAS .
Nopţi în Rodanthe / Nicholas Sparks; trad.: Alexandra Turturea - Ed. a 2-a. - Bucureşti: RAO International Publishing Company, 2008

ISBN 978-973-103-809-4

I. Turturea, Alexandra (trad.)

821.111-31=135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, Bucureşti, ROMÂNIA
www.raobooks.com
www.rao.ro

NICHOLAS SPARKS
Nights in Rodanthe
© 2002 by Nicholas Sparks Enterprises, Inc.
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
ALEXANDRA TURTUREA

© RAO International Publishing Company, 2004
pentru versiunea în limba română

2008

ISBN 978-973-103-809-4

Pentru Landon, Lexie și Savannah

1

Cu trei ani în urmă, într-o dimineaţă călduţă de noiembrie, în 1999, Adrienne Willis se reîntorsese la han şi, la prima privire, i se păruse neschimbat, ca şi cum micului han soarele, nisipul şi ceaţa sărată nu-i dăunau cu nimic. Veranda fusese proaspăt vopsită; obloanele negre şi lucioase încadrau ferestrele dreptunghiulare, împodobite cu perdele, la ambele etaje ale clădirii, ca nişte clape de pian dezacordat. Tocăria de cedru era de culoarea zăpezii murdare. De fiecare parte a clădirii, stufărişul de mare se legăna a urare de bun venit, iar nisipul forma o dună sinuoasă care se schimba imperceptibil cu fiecare zi ce trecea.

Soarele plutea printre nori, iar aerul părea strălucitor ca şi cum înălţa particule de lumină şi, preţ de o clipă, Adrienne se simţise de parcă ar fi făcut o călătorie în trecut. Dar privind mai de aproape, începuse să observe schimbările pe care vopseaua nu le putea ascunde: lemnul putrezit la colţurile ferestrelor, liniile de rugină ce brăzdau acoperişul, ochiurile de apă de lângă burlane. Hanul părea că se stinge încet şi, deşi ştia că ea nu putea să facă nimic pentru a schimba situaţia, Adrienne îşi aminti cum închisese atunci ochii, în speranţa că, deschizându-i din nou, se va trezi în timpurile apuse, la ceea ce fusese hanul odată.

Acum, în bucătăria casei sale, la câteva luni din cel de-al şaizecilea an al vieţii sale, Adrienne încheie conversaţia cu fiica sa şi puse receptorul la loc în furcă. Stătea la masă, reflectând

asupra acelei ultime vizite la han, amintindu-şi sfârşitul de săptămână pe care îl petrecuse demult acolo. În ciuda tuturor lucrurilor care se petrecuseră de-atunci, Adrienne încă era convinsă că dragostea era esenţa vieţii trăite din plin, a ceea ce numeşti o viaţă minunată.

Afară ploua. Ascultând răpăitul uşor al ploii în geamuri, era recunoscătoare pentru sentimentul de familiaritate care îl însoţea. Amintirea acelor zile îi trezea întotdeauna un sentiment nedefinit – ceva similar cu nostalgia, dar nu tocmai. Nostalgia era, deseori, romanţată; nu exista nici un motiv să facă aceste amintiri mai romantice decât erau în realitate. Nu le împărtăşise nimănui. Erau amintirile ei şi, de-a lungul anilor, ajunsese să le considere ca pe un fel de muzeu, unul în care ea era, totodată, custode şi singurul vizitator. În mod ciudat, Adrienne ajunsese să creadă că în acele cinci zile petrecute la han învăţase mai mult decât în tot restul vieţii sale.

Era singură în casă. Copiii ei crescuseră mari, tatăl ei murise în 1996, iar de Jack divorţase de şaptesprezece ani. Fiii săi o îndemnau mereu să-şi găsească pe cineva cu care să îşi petreacă restul zilelor, dar Adrienne nu simţea dorinţa să facă acest lucru. Nu era vorba de faptul că nu mai era atrasă de bărbaţi; dimpotrivă, chiar şi acum, uneori, îşi simţea privirea atrasă de vreun bărbat mai tânăr în magazin. Şi pentru că se întâmpla că acesta era doar cu câţiva ani mai vârstnic decât propriii copii, era curioasă ce ar fi crezut dacă ar fi observat-o privindu-l. Poate că nici nu ar fi băgat-o în seamă măcar. Sau, poate, i-ar fi zâmbit, măgulit de interesul pe care îl stârnea? Nu era sigură. Şi nici nu ştia dacă era posibil ca el să treacă cu vederea părul ei încărunţit şi ridurile şi s-o vadă pe femeia care fusese cândva.

Nu că ar fi regretat că era în vârstă. Azi, oamenii vorbesc mereu despre gloria tinereţii, dar Adrienne nu-şi dorea să fie din nou tânără. Pe la patruzeci şi ceva de ani, poate, dar nu tânără. Ce-i drept, îi era dor de anumite lucruri – îi era dor să poată

coborî cu vioiciune scările, să poată ţine mai multe sacoşe de cumpărături în mână sau să aibă energia să ţină pasul cu nepoţeii săi când aceştia alergau prin grădină, dar le-ar fi schimbat pe toate acestea într-o clipită pe experienţa pe care o acumulase, iar aceasta nu venea decât o dată cu trecerea anilor. Dormea împăcată la gândul că putea să se uite în trecut, dându-şi seama că nu ar fi schimbat mai nimic.

Pe lângă asta, tinereţea avea şi ea problemele ei. Nu numai că îşi amintea problemele de care se lovise când fusese tânără, dar îşi văzuse copiii luptându-se cu furia adolescenţei şi cu nesiguranţa şi haosul de la douăzeci de ani. Deşi doi dintre copii erau acum trecuţi de treizeci de ani, iar celălalt mai avea puţin, se întreba uneori când va veni momentul în care rolul ei de mamă nu îi va mai răpi tot timpul.

Matt avea treizeci şi doi de ani, Amanda avea treizeci şi unu iar Dan tocmai împlinise douăzeci şi nouă. Fiecare terminase câte o facultate şi era tare mândră de ei, mai ales că existase un timp când nu era sigură că vreunul dintre ei va face acest pas. Erau cinstiţi, amabili şi se descurcau singuri, iar ea exact asta îşi dorise pentru ei. Matt era contabil, Dan era prezentatorul de sport la ştirile de seară în Greenville, amândoi băieţii fiind căsătoriţi, având propriile lor familii acum. Îşi aducea aminte că atunci când veneau în vizită de Ziua Recunoştinţei, ea se trăgea mai într-un colţ şi îi urmărea cum alergau după copii, simţindu-se ciudat de satisfăcută de felul în care se aranjaseră lucrurile pentru fiii ei.

Ca întotdeauna, situaţia era ceva mai complicată cu fiica ei.

Copiii aveau paisprezece, treisprezece şi unsprezece ani, atunci când Jack se mutase din casă şi fiecare copil trecuse peste divorţ într-alt fel. Matt şi Dan îşi descărcaseră furia pe terenurile de sport, uneori, şi pe culoarele şcolii, dar Amanda fusese cea mai afectată. Fiind fetiţă şi mijlocia dintre fraţi, ea fusese întotdeauna mai sensibilă, iar ca adolescentă avusese nevoie

să-l aibă pe tatăl ei în casă fie şi numai ca să o distragă de la privirile îngrijorate ale mamei sale. Începuse să se îmbrace în ceea ce Adrienne considera a fi zdrenţe, stătea pe-afară cu gaşca ei până seara târziu şi, de-a lungul a vreo doi ani, se jurase că este îndrăgostită până peste cap de cel puţin zece puştani. După şcoală, petrecea ore întregi închisă în camera ei, ascultând muzică de se zgâlţâiau pereţii, ignorând repetatele strigăte ale mamei ei de a veni la masă. Fuseseră perioade în care treceau zile fără să le adreseze vreo vorbă mamei sau fraţilor ei.

Durase câţiva ani, dar, până la urmă, Amanda îşi găsise făgaşul ei, adică o viaţă ce aducea tare mult cu cea pe care o avusese Adrienne odată. Amanda îl întâlnise pe Brent în facultate şi se măritase cu el imediat după absolvire, făcând doi copii în primii ani de căsnicie. Ca multe cupluri tinere, aveau probleme financiare, dar Brent era prudent într-un fel în care Jack nu fusese niciodată. Imediat ce se născuse primul lor copil, Brent îşi făcuse asigurare pe viaţă drept precauţie, deşi nici unul dintre ei nu se aştepta să aibă nevoie de ea pentru mult, mult timp.

Se înşelau.

Brent se stinsese din viaţă de opt luni, victimă a unui cancer testicular deosebit de agresiv. Adrienne o privise pe Amanda scufundându-se într-o depresie adâncă; ieri după-amiază, când îi lăsase pe copii din nou acasă după ce petrecuseră puţin timp la ea, găsise casa cu draperiile trase, lumina de pe verandă încă aprinsă şi pe Amanda pe canapeaua din sufragerie, în halat de baie, cu aceeaşi expresie absentă pe care o avusese în ziua înmormântării.

Atunci, în sufrageria Amandei, Adrienne îşi dădu seama că venise momentul să îi povestească fiicei sale trecutul.

*

Paisprezece ani. Atâta trecuse.

În toţi aceştia ani, Adrienne îi povestise unui singur om ceea ce se întâmplase, dar acesta, tatăl ei, murise luând cu el secretul, fără să poată spune altcuiva chiar dacă ar fi vrut s-o facă.

Mama ei murise când Adrienne avea treizeci şi cinci de ani şi, deşi avuseseră o relaţie bună, întotdeauna se simţise mai apropiată de tatăl ei. Adrienne încă îl mai considera unul dintre cei doi bărbaţi care o înţeleseseră cu adevărat, iar acum că el nu mai era, îi simţea lipsa. Viaţa lui era tipică pentru mulţi din generaţia sa. Învăţând o meserie în loc să meargă la facultate, petrecuse patruzeci de ani într-o fabrică de mobilă, plătit cu ora, iar salariul i se mărea în fiecare ianuarie cu câţiva bănuţi. Purta o pălăriuţă de fetru chiar şi în lunile călduroase de vară, îşi lua mâncarea într-o gentuţă ce scârţâia din balamale şi pleca de acasă în fiecare dimineaţă exact la 6.45, mergând pe jos doi kilomentri până la serviciu.

Serile, după cină, se îmbrăca cu o jachetă de lână şi cu o cămaşă cu mâneci lungi. Pantalonii boţiţi îi dădeau un aer neîngrijit care devenise din ce în ce mai pronunţat cu trecerea anilor, mai ales după moartea soţiei sale. Îi plăcea să stea în balansoar, în lumina galbenă a lămpii de-alături, citind westernuri şi cărţi despre cel de-al doilea război mondial. În anii din urmă, înainte de comoţiile suferite, ochelarii săi de modă veche, sprâncenele stufoase şi faţa brăzdată de riduri îl făceau să pară a fi, mai degrabă, un profesor de facultate, ajuns la pensie decât un muncitor.

Tatăl său degaja un aer de pace interioară pe care ea încercase dintotdeauna să-l obţină. Se gândea, adesea, că ar fi fost bun ca preot iar oamenii care îl întâlneau pentru prima dată se despărţeau de el cu impresia că acel om era împăcat cu sine şi cu restul lumii. Avea calitatea înnăscută de a şti să-i asculte pe ceilalţi; cu bărbia odihnindu-se în palmă, nu-şi dezlipea privirea de pe faţa celui care vorbea, expresia lui schimbându-se de la înţelegerea şi răbdarea arătate, la umor şi tristeţe. Adrienne îşi

dorea ca el să fi fost acum aici, pentru Amanda; şi el îşi pierduse soţia, iar Adrienne era convinsă că Amanda l-ar fi ascultat, chiar şi numai pentru simplul motiv că el ştia cât de greu era să treci prin aşa ceva.

Cu o lună în urmă, când Adrienne a încercat cu blândeţe să-i vorbească Amandei despre cele ce i se întâmplaseră, Amanda s-a ridicat de la masă, scuturând furioasă din cap.

– Nu este acelaşi lucru cu ceea ce s-a întâmplat între tine şi tata, zisese ea atunci. Voi n-aţi reuşit să vă rezolvaţi problemele, aşa că aţi optat pentru divorţ. Dar eu l-am iubit pe Brent. Îl voi iubi totdeauna, dar l-am pierdut. Nu ştii cum este să treci prin aşa ceva!

Adrienne nu zisese nimic, dar când Amanda a părăsit încăperea, Adrienne îşi coborâse privirea în pământ şi şoptise un singur cuvânt.

Rodanthe.

*

Deşi Adrienne înţelegea amarul fiicei sale, era îngrijorată de soarta copiilor Amandei. Max avea şase ani, Greg patru, iar, în decursul ultimelor opt luni, Adrienne observase schimbări evidente în personalităţile lor. Amândoi băieţii deveniseră neobişnuit de retraşi şi de tăcuţi. Nici unul din ei nu mai jucase fotbal în acea toamnă şi, deşi lui Max îi mergea bine la grădiniţă, plângea în fiecare dimineaţă înainte să plece. Greg începuse din nou să facă pipi în pat şi la cea mai mică provocare izbucnea în istericale. Unele dintre aceste schimbări se datorau pierderii tatălui lor, Adrienne ştia prea bine acest lucru, dar ele reflectau şi felul în care se transformase Amanda de primăvara trecută.

Ea nu avea nevoie să muncească din cauza asigurării. Cu toate acestea, în primele luni după moartea lui Brent, Adrienne

era la ei acasă aproape în fiecare zi, ţinând evidenţa facturilor, gătind pentru copii, în timp ce Amanda dormea sau plângea la ea în dormitor. Îşi ţinuse fata în braţe de câte ori Amanda simţise nevoia, o ascultase atunci când voia să se descarce şi o forţase să petreacă cel puţin o oră-două pe-afară în fiecare zi, crezând ca aerul proaspăt îi va reaminti fetei sale că putea să o ia de la capăt.

Adrienne crezuse că fiicei ei îi mergea mai bine. Până la începutul verii, Amanda reînvăţase să zâmbească, mai rar la început, apoi ceva mai des. De câteva ori, se aventurase în oraş, ieşise cu copiii cu rolele, aşa că, încetul cu încetul, Adrienne nu a mai ajutat-o atât de mult. Îşi dădea seama că era important ca Amanda să îşi asume din nou responsabilitatea propriei vieţi. Adrienne învăţase de-a lungul timpului că rutina stabilă a vieţii era o sursă de sprijin; spera că nemaiimplicându-se atât de mult în viaţa fetei sale, Amanda va fi obligată să ajungă la aceeaşi concluzie.

Dar, în august, în ziua care ar fi fost cea de a şaptea aniversare a nunţii lor, Amanda deschisese uşa şifonierului din dormitor, unde praful se strânsese pe costumele lui Brent, şi, deodată, se opri. N-a fost tocmai un regres – mai apăreau momente când era veselă, ca pe vremuri –, dar, în cea mai mare parte a timpului, părea îngheţată undeva pe la mijloc. Nu era nici deprimată, dar nici fericită, nu era entuziastă, nici blazată, nu arăta interes, dar nici nu părea plictisită de nimic din jurul ei. Lui Adrienne i se părea că Amanda era convinsă că, dacă ar trece mai departe, acest lucru ar întina cumva amintirile ei despre Brent, aşa că luase decizia să nu lase să se întâmple acest lucru.

Dar nu era cinstit faţă de copii. Ei aveau nevoie de ajutorul şi dragostea ei, de atenţia ei, mai mult ca oricând. Aveau nevoie ca ea să le spună că totul va fi bine. Deja îşi pierduseră unul dintre părinţi, era greu şi aşa... Dar, în ultima vreme, lui Adrienne i se părea că ei îşi pierduseră şi mama...

*

În lumina blândă din bucătărie, Adrienne se uită la ceas. La cererea ei, Dan îi luase pe Max şi pe Greg la cinematograf, pentru ca ea să poată petrece seara cu Amanda. Exact ca şi Adrienne, ambii săi fii erau îngrijoraţi din pricina copiilor Amandei. Nu numai că se căzneau să devină parte integrantă din viaţa băieţilor, dar aproape toate conversaţiile lor recente cu Adrienne începuseră sau se încheiaseră cu aceeaşi întrebare: „Ce facem în privinţa asta?"

Astăzi, când Dan pusese iarăşi această întrebare, Adrienne îl asigurase că va vorbi cu Amanda. Deşi Dan fusese sceptic – nu făcuseră acest lucru până acum de nu mai ştiu câte ori? –, Adrienne ştia că în seara aceasta va fi altfel.

Adrienne nu avea iluzii în legătură cu ceea ce credeau copiii ei despre ea. Sigur, o iubeau şi o respectau ca mamă, dar ştia că *nu* o cunoşteau cu adevărat şi nici nu vor ajunge la asta vreodată. În ochii copiilor ei, Adrienne era bună, dar previzibilă, drăguţă şi stabilă, un suflet cald dintr-o altă epocă şi care îşi croise drum prin viaţă păstrându-şi intactă viziunea ei naivă asupra lumii. Bineînţeles, aşa şi arăta – începuseră să i se vadă venele albăstrii pe sub pielea mâinilor, silueta ei nu mai aducea cu o amforă, ci, mai degrabă, cu un pătrat, iar lentilele ochelarilor deveniseră din ce în ce mai groase cu trecerea anilor –, însă, când îi vedea ţinându-i isonul, afişând un aer de superioritate, îi venea să râdă.

Adrienne ştia că se înşelau şi din pricină că doreau prea mult să o vadă într-un anumit fel, să păstreze imaginea prestabilită despre cum trebuie să arate o femeie de vârsta ei. Le era mai uşor – şi, sincer, mai confortabil – să se gândească la mama lor ca fiind, mai degrabă, calmă, decât îndrăzneaţă, mai mult naivă, decât trecută prin viaţă, cu experienţe ce, cu siguranţă, i-ar fi surprins.

Ţinând la imaginea ei de mamă bună, amabilă, previzibilă şi echilibrată, nu avea de gând să le spulbere iluziile.

Amanda trebuia să sosească în orice clipă, aşa că Adrienne scoase din frigider o sticlă de pinot grigio şi o puse pe masă. În drum spre dormitor, dădu mai tare căldura căci casa se răcorise o dată ce trecuse amiaza.

Dormitorul fusese odată al ei şi al lui Jack, dar acum rămăsese numai al ei; fusese redecorat de două ori de când divorţaseră. Adrienne se îndreptă spre patul cu baldachin, aşa cum şi-l dorise de când era tânără. Sub pat, împinsă spre perete, era o cutie mică din carton, pe care Adrienne o ridică şi o aşeză pe perna de pe pat.

Înăuntru se găseau toate lucrurile pe care le păstrase: biletul pe care el i-l lăsase la han, o fotografie de-a lui care fusese făcută la clinică şi scrisoarea pe care o primise cu câteva săptămâni înainte de Crăciun. Sub toate acestea se găseau două teancuri legate de mesaje scrise de unul pentru celălalt şi, între ele, scoica pe care o găsiseră pe plajă cu mult timp în urmă.

Adrienne puse deoparte biletul şi trase un plic dintr-un teanc, amintindu-şi cum se simţise atunci când citise scrisoarea pentru prima dată, apoi scoase cu grijă foaia din plic. Hârtia se subţiase şi devenise fragilă şi, deşi cerneala se mai ştersese peste ani, cuvintele puteau fi citite clar.

Draga mea Adrienne,

Nu m-am priceput niciodată să scriu scrisori, aşa că sper să mă ierţi dacă nu reuşesc să mă fac pe deplin înţeles.

Am sosit chiar în această dimineaţă, călare pe un măgăruş, dacă-ţi vine să crezi, şi am aflat unde voi rămâne pentru o vreme. Aş vrea să-ţi pot spune că este mai bine decât mi-am imaginat că va fi, dar, cu toată sinceritatea, nu pot. Clinica a rămas aproape fără nimic – nu au destule medicamente, echipamente şi paturi –, dar am discutat cu directorul şi cred

că voi reuși să rezolv măcar o parte a problemei. Deși au generator pentru electricitate, nu există telefoane, așa că nu voi putea să te sun până nu ajung în Esmeraldas. E cale de vreo două zile de mers călare de aici, iar următorul drum pentru cumpărarea proviziilor nu o să fie decât peste câteva săptămâni. Îmi pare tare rău, dar amândoi am bănuit că așa va fi.

Încă nu l-am văzut pe Mark. A fost la o clinică izolată, undeva în munți, și nu se va întoarce decât diseară târziu. O să-ți scriu despre cum a decurs întâlnirea noastră, dar, pentru început, nu mă aștept la prea multe. După cum ai zis și tu, cred că trebuie să petrecem mai mult timp împreună, să ne cunoaștem din nou, înainte de a începe să ne rezolvăm problemele.

Nici măcar nu pot să încep să-ți spun câți pacienți am avut astăzi. Cred că peste o sută. A trecut ceva timp de când am văzut pacienți în felul acesta, cu acest gen de probleme, dar asistenta mi-a fost de mare ajutor, chiar și atunci când păream pierdut de-a binelea. Cred că îmi era recunoscătoare fie și pentru faptul că eram acolo.

M-am gândit la tine tot timpul de când am plecat, întrebându-mă de ce mi-ai ieșit în cale. Știu, călătoria mea nu s-a încheiat, viața este o cale cu multe ocolișuri, dar sper că, într-un fel sau altul, voi ajunge acolo unde mi-e locul.

În felul acesta mă gândesc la tine. Locul meu este lângă tine. În timp ce conduceam, și, iarăși, când eram în avion, mi-am imaginat că atunci, când voi sosi în Quito, te voi vedea în mulțime, așteptându-mă. Știam că lucrul acesta este imposibil, dar, din nu știu ce motiv, mi-a fost mai ușor să te las în urma mea. Era ca și cum o părticică din tine e cu mine, aici.

Vreau să cred că, într-adevăr, așa este. Nu, lasă-mă să reformulez: știu că așa este. Înainte să te întâlnesc, eram pierdut, atât cât poate fi un om, și totuși tu ai văzut ceva la

mine care m-a pus pe calea cea bună din nou. Amândoi ştim motivul pentru care am fost la Rodanthe, dar nu pot să nu mă gândesc că era ceva mai presus de toate acestea. Am fost la Rodanthe ca să închei un capitol din viaţa mea, sperând că, astfel, îmi voi găsi iarăşi drumul în viaţă. Dar cred că tu ai fost cea pe care am căutat-o în tot acel timp. Şi tu eşti cea care este cu mine acum.

Amândoi ştim că trebuie să rămân aici un timp. Nu sunt sigur când mă voi întoarce şi, deşi nu a trecut foarte mult timp, îmi dau seama că mi-e dor de tine, mai mult decât mi-a fost vreodată dor de cineva. O parte din mine tânjeşte să sară în avion şi să vină să te vadă chiar acum, dar, dacă legătura dintre noi este atât de reală pe cât cred eu că este, atunci o să trecem şi peste asta. Şi mă voi întoarce, îţi promit. În puţinele clipe pe care le-am petrecut împreună, am trăit mai mult decât visează cei mai mulţi oameni să trăiască. Număr zilele până când te voi revedea. Să nu uiţi niciodată cât de mult te iubesc.

Paul

Când a terminat de citit scrisoarea, Adrienne o puse deoparte şi luă în mână scoica pe care o găsiseră împreună, în acea depărtată după-amiază de duminică. Chiar şi acum mirosea a apă sărată, a eternitate, avea acea mireasmă primordială a vieţii înseşi. Era o scoică de mărime medie, cu o formă perfectă, fără crăpături, aproape imposibil de găsit în valurile zbuciumate care se izbesc de Outer Banks după furtună. Un semn, crezuse ea atunci, şi îşi aminti cum o pusese la ureche ca să asculte oceanul. Paul râsese de ea, explicându-i că, într-adevăr, se auzea oceanul. O luase în braţe şi îi şoptise:

– Au crescut apele, n-ai observat?

Adrienne caută prin cutie, punând deoparte lucrurile de care avea nevoie pentru discuţia cu Amanda, dorindu-şi să fi avut mai

mult timp să caute prin amintiri. Poate, mai târziu, gândi ea. Puse ce mai rămăsese în sertarul cel mai de jos, ştiind că nu era necesar ca Amanda să vadă toate aceste lucruri. Luând apoi cutia, se ridică de pe pat şi îşi netezi fusta.

Mai era puţin şi fiica ei va fi aici.

2

Adrienne era în bucătărie când se auzi uşa din faţă a casei deschizându-se şi, apoi, închizându-se la loc; o clipă mai târziu, Amanda trecea prin sufragerie.

– Mamă?

Adrienne puse cutia pe masa din bucătărie.

– Aici sunt, strigă ea.

Când Amanda împinse uşile batante ale bucătăriei, îşi găsi mama stând la masă, cu o sticlă nedesfăcută de vin înaintea ei.

– Ce se întâmplă? o întrebă Amanda.

Adrienne zâmbi, gândindu-se cât de frumoasă era fata ei. Întotdeauna fusese drăguţă, cu părul ei şaten deschis şi cu ochii căprui care îi puneau în evidenţă pometii înalţi. Deşi era puţin mai scundă decât Adrienne, avea alura unei balerine şi părea mai înaltă din această cauză. Era şi mai slăbuţă, cam prea slăbuţă după părerea lui Adrienne, dar ea învăţase de mult să nu comenteze în acest sens.

– Voiam să vorbesc cu tine, spuse Adrienne.

– Despre ce anume?

În loc să-i răspundă, Adrienne îi făcu semn să ia loc la masă.

– Cred că ar fi mai bine să te aşezi.

Amanda i se alătură la masă. Privită mai de aproape, Amanda era trasă la faţă; Adrienne o luă de mână şi o strânse fără o vorbă, apoi îi dădu drumul cu greu, întorcându-se spre

fereastră. O vreme îndelungată nu se mai auzi nimic în bucătărie.

– Mamă? făcu Amanda într-un final. Ţi-e bine?

Adrienne închise ochii şi aprobă din cap.

– Sunt bine. Nu ştiam cum să încep.

Amanda deveni puţin rigidă.

– Iar este vorba despre mine? Pentru că dacă este aşa...

Adrienne îi tăie vorba cu un gest al capului.

– Nu, este vorba despre mine, zise ea. Vreau să-ţi povestesc ce mi s-a întâmplat acum paisprezece ani.

Amanda înclină puţin capul, atentă, şi, în decorul familiar al bucătăriei, Adrienne începu să-şi depene povestea.

3

Rodanthe, 1988

Când Paul Flanner părăsi biroul avocatului, cerul dimineţii era cenuşiu. Închizându-şi jacheta, Paul merse prin ceaţă spre Toyota Camry pe care o închiriase şi se urcă la volan, gândindu-se că viaţa pe care o dusese în ultimul sfert de veac se încheiase în mod oficial o dată ce semnase contractul de vânzare.

Era începutul lui ianuarie 1988; în ultima lună, Paul îşi vânduse ambele maşini, cabinetul său medical, iar, acum, în cursul acestei ultime întâlniri cu avocatul, şi casa.

Nu ştiuse cum se va simţi în ceea ce privea vânzarea casei, dar, învârtind cheia în contact, Paul realiză că nu simţea mai nimic în afară de sentimentul vag că un anume lucru se sfârşise. Mai devreme, în acea dimineaţă, se plimbase prin casă, cameră cu cameră, pentru ultima oară, în speranţa că îşi va aminti scene din viaţa sa. Îşi imagină bradul de Crăciun, aducându-şi aminte cât de fericit fusese fiul său când tropăise pe scări în pijamale ca să vadă cadourile pe care i le adusese Moşul. Încercă să-şi aducă aminte aromele din bucătărie de Ziua Recunoştinţei, după-amiezele ploioase când Martha făcuse friptură sau glasurile care se auzeau din camera de zi, unde el şi soţia lui fuseseră gazdele a numeroase petreceri.

Dar cum trecea dintr-o încăpere în alta, oprindu-se ici şi colo, închizând ochii în expectativă, nu răsări nici o amintire. Casa, realiză el, nu era altfel decât un fel de scoică goală; se întrebă de ce locuise aici atât de multă vreme.

Paul ieşi din parcare, luă o curbă şi intră în trafic, se îndreptă spre autostradă ca să nu intre în aglomeraţia navetiştilor care veneau din suburbii spre oraş. Douăzeci de minute mai târziu, o luă pe Highway 70, o autostradă cu două benzi spre sud-est, spre coasta Carolinei de Nord. Pe bancheta din spate avea doi saci de voiaj. Tichetele de avion şi paşaportul erau în portofelul de piele aflat pe scaunul de lângă el. În portbagaj, avea o trusă medicală şi diverse alte lucruri pe care fusese rugat să le aducă cu el.

Culoarea cerului era un joc de alb şi gri; iarna se instalase definitiv. Plouase timp de o oră în această dimineaţă, şi vântul ce bătea dinspre nord făcea să pară şi mai frig decât era în realitate. Pe autostradă nu era foarte mare aglomeraţie, aşa că Paul îşi stabili limita de viteză la câţiva kilometri peste cea legală, lăsându-şi gândurile să se reîntoarcă la evenimentele din acea dimineaţă.

Britt Blackerby, avocatul său, încercase încă o dată să-l convingă să renunţe. Erau buni prieteni de multă vreme; cu şase luni în urmă, când Paul îi spusese tot ce avea de gând să facă, Britt crezuse că Paul glumea şi râsese în gura mare:

– S-o văd şi pe-asta!

Numai când îşi privi prietenul de cealaltă parte a mesei realiză că Paul vorbea serios.

Bineînţeles, Paul se pregătise pentru această întâlnire. Era obiceiul de care nu reuşea să scape: împinse spre Britt trei pagini redactate, schiţând în mare preţurile care i se păruseră lui corecte şi gândurile sale în legătură cu contractele propuse. Britt le privise mult timp înainte să-şi ridice privirea spre el.

– Şi asta din cauza Marthei? întrebă Britt.

– Nu, îi răspunsese, e doar un lucru pe care trebuie să-l fac.

În maşină, Paul dădu drumul la căldură şi îşi încălzi mâna în faţa aerisirii. Uitându-se în oglinda retrovizoare, văzu zgârie-norii din Raleigh şi se întrebă când va mai avea ocazia să îi revadă.

Vânduse casa unui cuplu tânăr – el era director la Glaxo-SmithKline, iar soţia lui era psiholog; văzuse casa chiar în prima zi când fusese scoasă la vânzare. Se reîntorseseră a doua zi şi îi făcuseră o ofertă la doar câteva ore de la acea vizită. Era primul şi singurul cuplu care vizitase casa.

Paul nu era surprins. Fusese de faţă a doua oară când veniseră şi petrecuseră o oră împreună trecând în revistă particularităţile casei. În ciuda eforturilor lor de a-şi ascunde reacţiile, Paul îşi dăduse seama că ei vor cumpăra casa încă din clipa în care i-a întâlnit. Paul le arătase cum funcţionează sistemul de alarmă, cum să deschidă poarta care separa acest cartier de restul comunităţii; le oferi cartea de vizită a grădinarului la care apela, la fel făcu şi în privinţa celor care se ocupau de întreţinerea piscinei, cu care încă mai avea un contract. Le explicase că marmura din hol fusese importată din Italia, iar vitraliile fuseseră create de un artizan din Geneva. Bucătăria fusese renovată cu doar doi ani înainte; frigiderul SubZero şi aragazul Viking încă erau considerate ca aparţinând celei mai noi tehnologii; le spusese că nu era o problemă să gătească pentru douăzeci de persoane sau chiar mai multe. Îi însoţi prin dormitorul principal şi prin baia alăturată, apoi văzură celelalte dormitoare, observând cum privirile lor stăruiau asupra stucaturilor sculptate manual şi a pereţilor vopsiţi cu atenţie. La parter, le atrase atenţia asupra mobilierului executat la comandă şi a candelabrului de cristal şi îi lăsă să examineze în voie covorul persan de sub măsuţa din lemn de cireş din sufragerie. În bibliotecă, Paul îl urmări pe bărbat cum îşi trecu degetele peste lambriurile de arţar, apoi cum se zgâia la lampa Tiffany de pe colţul biroului.

– Iar preţul include tot mobilierul? se interesă el.

Paul aprobă din cap. Părăsind biblioteca, apucă să audă şoaptele înfundate, entuziaste ale celor doi care îl urmau.

Spre finele micului tur, cum stăteau în faţa uşii de la intrare, pregătindu-se să plece, cei doi îi puseră întrebarea la care Paul se aştepta.

– De ce vindeţi casa?

Paul îşi aminti cum se uitase la bărbat, ştiind că, în spatele întrebării, se ascundea mai mult decât o simplă curiozitate. Părea că era vag scandalos ceea ce făcea Paul, iar preţul, o ştia prea bine, era mult prea mic, chiar şi dacă ar fi vândut casa goală.

Ar fi putut să le spună că, din moment ce era singur, nu mai avea nevoie de o casă atât de mare. Sau că aceasta era mai potrivită pentru cineva mai tânăr, căruia nu-i păsa de urcatul scărilor. Sau că plănuia să cumpere ori să construiască o altă casă, că dorea o schimbare de peisaj. Sau că intenţiona să se pensioneze, iar casa era o responsabilitate prea mare pentru el.

Dar nici unul dintre aceste motive nu era adevărat. În loc să le răspundă, îl privi pe om direct în ochi.

– De ce vreţi să o cumpăraţi? îl întrebă el.

Tonul său era prietenos, iar soţul se uită repede la soţia lui. Era drăguţă: o brunetă mignonă cam de aceeaşi vârstă cu soţul ei, de vreo treizeci şi cinci de ani sau cam aşa ceva. Soţul era şi el prezentabil şi stătea drept ca un băţ; era evident un om de succes, încrezător în puterile sale. Pentru un moment, amândoi părură să nu priceapă ce dorea să spună.

– Este casa la care am visat dintotdeauna, răspunse într-un final soţia.

Paul o aprobă din cap. Da, îşi amintea şi el sentimentul acesta. Îl avusese până acum şase luni.

– Atunci, sper să fiţi fericiţi aici, zise el.

O clipă mai târziu, cei doi se întoarseră spre maşina lor, iar Paul îi privi cum pleacă. Le făcu semn cu mâna înainte să închidă uşa, dar o dată ce rămase singur înăuntru, simţi un nod

în gât. Îşi dădu seama că uitându-se la acel bărbat îşi amintise de cum era el odată, ca şi cum s-ar fi uitat într-o oglindă. Şi, fără vreo explicaţie, Paul realiză că, dintr-o dată, i se umpluseră ochii de lacrimi.

*

Autostrada trecea prin Smithfield, Goldsboro, şi prin Kinston, oraşele despărţite de patruzeci şi ceva de kilometri de plantaţii de bumbac şi de tutun. Crescuse prin aceste părţi, într-un oraşel chiar lângă Williamston, astfel că peisajele de aici îi erau cunoscute. Trecea cu maşina pe lângă fermele şi grajdurile şubrede; vedea pâlcuri de vâsc în crengile golaşe din vârful stejarilor de pe marginea autostrăzii. Pini tineri, în şiruri lungi separau o proprietate de cea vecină.

Se opri să ia prânzul în New Bern, un oraşel cochet situat la confluenţa dintre râurile Neuse şi Trent. Îşi cumpără un sandviş şi o cafea fierbinte de la o băcănie din cartierul vechi şi, în ciuda aerului răcoros, se aşeză pe o bancă de lângă hotelul Sheraton aflat pe marginea apei. La mal, la docuri, erau legate iahturi şi bărci, legănându-se uşor în bătaia brizei.

Răsuflarea se transforma în fuioare de abur. După ce termină de mâncat sandvişul, Paul desfăcu capacul paharului de cafea. Privind cum se ridică aburii cafelei, începu să reflecteze la asocierea evenimentelor care îl aduseseră până în acest punct.

A fost un drum lung, se gândi el. Mama sa murise când îl născuse, iar ca singurul fiu al unui tată care îşi câştiga traiul de pe urma unei ferme, viaţa nu fusese prea blândă cu el. În loc să se joace cu mingea cu prietenii sau să meargă la pescuit de crap şi somn, îşi petrecea zilele plivind şi strângând gândacii de pe frunzele de tutun, timp de douăsprezece ore, în fiecare zi, sub arşiţa unui soare de vară sudică care făcea ca pe spate să fie mereu foarte bine bronzat. Ca toţi copiii, uneori se văita,

dar, în cea mai mare parte a timpului, își accepta sarcinile pe care le avea de îndeplinit. Știa că tatăl său avea mare nevoie de ajutor. Acesta era un om bun. Era răbdător și blând, dar, ca și tatăl lui înaintea sa, vorbea foarte rar și numai când trebuia. De cele mai multe ori, căsuța lor le oferea liniștea aceea pe care o găsești numai într-o biserică. În afară de întrebările puse din obligație – cum mergea școala sau ce se mai întâmpla la câmp – cinele nu erau întrerupte decât de sunetul tacâmurilor lovindu-se de farfurii. După ce spăla vasele, tatăl lui se muta în sufragerie și rasfoia reviste de-ale fermierilor, în timp ce Paul se adâncea în cărțile lui. Nu aveau televizor, iar aparatul de radio era foarte rar pus în funcțiune și atunci doar pentru a asculta cum va fi vremea.

Erau săraci și, deși întotdeauna mâncase pe săturate și avusese o cameră încălzită în care să doarmă, lui Paul îi era uneori rușine cu hainele pe care le purta sau de faptul că niciodată nu avea bani îndeajuns ca să meargă la magazin cu prietenii, să-și cumpere o plăcintică MoonPie sau o sticlă de cola. Din când în când, îi mai ajungeau la urechi comentarii batjocoritoare legate de toate aceste lucruri, însă Paul se dedica studiilor sale, nu încerca să se apere, ca și cum ar fi vrut să demonstreze că lucrurile acestea nici nu contau. An după an, venea acasă cu note mari și, deși tatăl lui era mândru de realizările sale, întotdeauna părea cuprins de melancolie când se uita peste carnetul de note al lui Paul, de parcă ar fi știut că asta însemna că fiul său va părăsi ferma într-o bună zi, fără să se mai întoarcă vreodată.

Obiceiurile în muncă deprinse pe câmp se aplicau și în celelalte aspecte ale vieții lui Paul. Nu numai că terminase liceul ca șef de promoție, dar devenise și un atlet excelent. Boboc fiind, antrenorul îl eliminase din echipa de fotbal, recomandându-i în schimb crosul. Când și-a dat seama că efortul depus – și nu genele moștenite – îi separau în general pe învingători de restul

alergătorilor în curse, începuse să se trezească la cinci dimineaţa ca să poată înghesui două antrenamente într-o zi. Şi reuşise; obţinuse o bursă de atletism la Duke University şi, timp de patru ani, pe lângă faptul că excela la ore, fusese campionul universităţii. În cei patru ani petrecuţi acolo, i s-a întâmplat să se relaxeze o dată, fiind la un pas de moarte din pricina aceasta, dar, de atunci, nu-şi mai permisese să greşească a doua oară. Se specializase în chimie şi în biologie şi absolvise având calificativul *summa cum laude*. Tot în acel an, devenise unul dintre cei mai buni în sportul pe care îl practica, câştigând locul al treilea la competiţia naţională de cros.

După concurs, îi înmânase medalia tatălui său, spunându-i că a făcut toate acestea pentru el.

– Nu, îi răspunse tatăl lui, ai alergat pentru tine. Sper doar că vei alerga întotdeauna spre ceva, nu de ceva.

În acea seară, Paul rămăsese întins pe pat, cu ochii pironiţi în tavan, încercând să priceapă ce a vrut să spună tatăl lui. În mintea sa, el alerga spre ceva, spre ceea ce-şi dorea. Spre o viaţă mai bună. Spre stabilitate financiară. Îşi dorea să poată să-l ajute pe tatăl său. Îşi dorea să fie respectat. O viaţă lipsită de griji... Fericire...

În ultimul an, în februarie, după ce a aflat că a fost admis la Medicină, la Vanderbilt, s-a dus să-l vadă pe tatăl lui, să-i spună vestea cea bună. Ceva mai târziu în acea seară, mult după ora de culcare a tatălui său, în timp ce Paul se uita pe fereastră, zări silueta singuratică a acestuia lângă gard, privind în depărtare peste câmp.

Trei săptămâni mai târziu, tatăl său muri de atac de inimă în timp ce desţelenea pământul, pregătindu-se pentru venirea primăverii.

Paul a fost răvăşit de pierderea tatălui său; cu toate acestea, în loc să îşi permită să ţină doliul cuvenit şi să se descarce în vreun fel, el s-a ascuns de propriile-i amintiri, avântându-se trup

şi suflet în muncă. S-a înscris la Vanderbilt mai devreme decât trebuia, a participat la şcoala de vară şi a mers la trei cursuri pentru a o lua înaintea colegilor săi iar, în toamnă, şi-a mai luat ore suplimentare, deşi programul său era supraîncărcat. După aceea, viaţa lui a devenit ireală. Mergea la cursuri, îşi făcea orele de laborator şi învăţa până dimineaţa. În fiecare zi alerga zece kilometri şi îşi cronometra întotdeauna cursele, încercând să devină din ce în ce mai bun o dată cu trecerea timpului. Evita cluburile de noapte şi barurile; ignora tot ce se petrecea în cadrul echipei de atletism. Din capriciu, îşi cumpără un televizor, însă acesta a rămas în cutia lui şi a sfârşit prin a fi vândut un an mai târziu. Deşi era timid cu fetele, a fost prezentat Marthei, o blonduţă drăguţă din Georgia care lucra la biblioteca Facultăţii de Medicină şi care, văzând că nu era vreo şansă ca el să o invite în oraş, l-a invitat ea în schimb. Îngrijorată de ritmul excesiv pe care Paul şi-l impusese, fata a acceptat totuşi să-i fie soţie şi, zece luni mai târziu, erau cununaţi în faţa preotului. Cum examenele finale se apropiau, nu au avut timp să plece în voiaj în luna de miere, dar Paul i-a promis că, imediat ce termină facultatea, vor merge undeva, într-un loc plăcut. Nu au mai ajuns niciodată să-şi împlinească acest vis. Un an mai târziu, s-a născut Mark, fiul lor; în primii doi ani, Paul nu a schimbat nici un scutec de-al copilului, nici măcar nu l-a legănat ca să adoarmă.

Mai degrabă, stătea la masa din bucătărie studiind, cercetând planşele de fiziologie umană sau învăţând ecuaţii chimice, luând notiţe, trecând cu brio examen după examen. După trei ani, a absolvit printre primii şi s-a mutat cu familia în Baltimore pentru a-şi satisface practica chirurgicală la spitalul Johns Jopkins. Încă de pe atunci, şi-a dat seama că vocaţia lui era chirurgia. Foarte multe specializări necesită interacţiuni umane de o natură mai specială, mai apropiate, mai delicate; Paul nu prea se pricepea la asta. Chirurgia însă era altceva; pacienţii nu erau atât de interesaţi de aptitudinile de comunicare ale chirurgului, cât de

abilitatea sa, iar Paul nu numai că radia încredere, încurajându-şi astfel pacienţii înainte de operaţie, dar ştia să facă tot ce trebuia. Înflorea în această atmosferă. În ultimii doi ani de rezidenţiat, Paul a lucrat nouăzeci de ore pe săptămână şi a dormit doar patru ore pe noapte; ciudat însă a fost că nu a arătat semne de oboseală.

După îndeplinirea rezidenţiatului, a obţinut atestatul de liberă practică în chirurgia cranio-facială şi s-a mutat împreună cu familia la Raleigh, unde şi-a deschis un cabinet cu un alt chirurg exact în momentul în care populaţia înregistra o creştere numerică fenomenală. Fiind singurii specialişti în acel domeniu în comunitate, afacerea lor s-a extins. La treizeci şi patru de ani, Paul şi-a plătit toate datoriile din timpul facultăţii. La treizeci şi şase, era colaborator al tuturor marilor spitale din zonă şi îşi efectua mare parte din activitate la Centrul Medical al Universităţii din Carolina de Nord. Acolo, a participat la un studiu clinic realizat împreună cu doctori de la Clinica Mayo asupra neurofibromatozei. Un an mai târziu, a publicat un articol în *New England Journal of Medicine*, un studiu despre deformările cerului gurii. Un alt articol despre hemangioame a urmat patru ani mai târziu şi l-a ajutat să-şi redefinească procedurile chirurgicale pentru copii în acest domeniu. Reputaţia lui a crescut şi a ajuns chiar şi pe prima pagină a ziarului *The Wall Street Journal*, ca urmare a unei operaţii reuşite, unde pacienta fusese fiica senatorului Norton, care fusese desfigurată într-un accident de maşină.

Pe lângă operaţiile sale estetice, Paul era şi unul dintre primii doctori din Carolina de Nord care îşi lărgise aria de lucru, incluzând şi chirurgia estetică; a fost acolo primul. Afacerea a înflorit, veniturile sale s-au mărit şi a început să cumpere tot felul de lucruri. Şi-a luat un BMW, apoi un Mercedes, după aceea un Porsche şi iar un Mercedes. El şi Martha şi-au construit casa visurilor lor. A cumpărat acţiuni şi obligaţiuni la o serie de fonduri mutuale. Când a realizat că nu putea să mai ţină pasul cu

evoluţia pieţei, a angajat un administrator al averii. Încasările au început să se dubleze la fiecare patru ani. Şi când avea mai mult decât ar fi avut nevoie ca să-şi trăiască restul vieţii liniştit, banii s-au triplat.

Şi el tot muncea. Îşi programa operaţii nu numai în timpul săptămânii, dar chiar şi sâmbăta. După-amiezele de duminică şi le petrecea la birou. La patruzeci şi cinci de ani, ritmul pe care singur şi l-a impus l-a determinat pe partenerul său să dea bir cu fugiţii şi să se asocieze cu un alt grup de doctori.

În primii ani, o dată cu venirea pe lume a lui Mark, Martha vorbea adesea despre un al doilea copil. Cu timpul însă nu a mai adus discuţia pe acest făgaş. Deşi îl forţa să îşi ia concediu, Paul nu se arăta atât de dornic, încât, până la urmă, Martha pleca în vizită la părinţii ei împreună cu băieţelul, lăsându-l pe Paul acasă. El şi-a făcut timp să participe la câteva dintre evenimentele majore din viaţa fiului său, cele care se petreceau o dată sau de două ori pe an, dar le-a pierdut cam pe toate celelalte.

S-a convins că depunea aceste eforturi pentru familie. Sau pentru Martha, care, la început, luptase mult pentru el. Sau în amintirea tatălui său. Sau pentru a-i asigura lui Mark un viitor. Ştia în adâncul sufletului său că nu o făcea decât pentru el însuşi.

Dacă ar fi putut să-şi facă o listă cu cele mai mari regrete pe care le avea în legătură cu acea perioadă din viaţa lui, toate erau legate de Mark. În ciuda absenţei tatălui său, Mark l-a surprins cu hotărârea lui de a deveni doctor. După ce Mark a fost primit la Facultatea de Medicină, Paul a trâmbiţat vestea cea bună prin toate spitalele, încântat la gândul că fiul său i se va alătura în profesie. Acum, gândea el, vor petrece mai mult timp împreună; îşi amintea cum luaseră prânzul împreună în speranţa că îl va convinge pe Mark să devină şi el chirurg. Dar Mark l-a refuzat.

– Asta este viaţa ta, i-a spus Mark. Este o viaţă care pe mine nu mă interesează absolut deloc. Ca să fiu sincer, mi-e milă de tine.

Vorbele băiatului l-au ars. S-au certat. Mark i-a adus acuzaţii amarnice, Paul s-a înfuriat şi totul s-a sfârşit când Mark a ieşit valvârtej din restaurant. În următoarele două săptămâni, Paul a refuzat să-i mai vorbească, iar dinspre partea lui Mark nu a existat nici o tentativă de împăcare. Săptămânile au devenit luni, lunile – ani. Relaţia apropiată dintre Mark şi mama lui a rămas neatinsă, însă băiatul evita să treacă pe acasă când ştia că era şi tatăl său pe-acolo.

Paul a trecut peste distanţa dintre ei doi în singurul fel pe care îl ştia. Lucra la fel de mult ca şi înainte, alerga zilnic cei zece kilometri; dimineaţa citea paginile dedicate problemelor financiare din ziare. Dar vedea tristeţea din privirea Marthei şi erau momente, de obicei seara târziu, când se întreba cum ar putea arunca o punte peste hăul căscat între el şi fiul său. O părticică din el îşi dorea să pună mâna pe telefon şi să îl sune, însă niciodată nu a găsit îndeajuns curaj ca să o facă. Ştia de la Martha că lui Mark îi mergea bine şi fără el. În loc să devină chirurg, Mark a ajuns medic de familie şi, după câteva luni de pregătire, a plecat ca voluntar pentru o organizaţie internaţională de ajutoare. Deşi era o faptă nobilă, Paul nu putea să scape de gândul că Mark o făcuse pentru a fi cât mai departe de el posibil.

La două săptămâni după plecarea fiului lor, Martha a depus actele pentru divorţ.

Dacă, odată, cuvintele lui Mark îl înfuriaseră, vorbele pe care Martha i le-a aruncat l-au lăsat mască. Încerca să o convingă să nu facă acest lucru, când Martha îi tăie vorba cu blândeţe:

– Oare, o să-ţi fie dor de mine? i-a zis ea. Abia dacă ne mai cunoaştem.

– Dar pot să mă schimb, Martha.

Martha zâmbi.

– Ştiu că poţi. Şi chiar ar trebui să o faci. Dar pentru că tu vrei să o faci, nu pentru că ai impresia că eu vreau să te schimbi.

Următoarele două săptămâni au fost ca un vis urât, iar, o lună mai târziu, în urma unei operații de rutină, Jill Torrelson, în vârstă de șaizeci și doi de ani, din Rodanthe, Carolina de Nord, murea în reanimare.

Acest necaz, ca o ultimă picătură în paharul amărăciunilor sale, l-a adus pe calea pe care o urma acum, știa bine acest lucru.

*

După ce și-a terminat cafeaua, Paul se urcă din nou la volan și se îndreptă spre autostradă. În trei sferturi de oră, a ajuns la Morehead City. A trecut podul spre Beaufort, apoi serpentinele, îndreptându-se spre est, spre Insula Cedar.

Tărâmurile de coastă aveau o frumusețe senină; încetini mașina spre a se bucura de pacea ce se simțea în atmosferă. Viața, o știa prea bine, era cu totul altfel aici. Peisajul se schimba și Paul se minuna de oamenii care conduceau în sens invers care îi făceau cu mâna, de bătrâneii care stăteau pe o bancă în fața vreunei benzinării, de parcă nu aveau altceva de făcut decât să privească mașinile care treceau în viteză prin dreptul lor.

După-amiaza luă bacul spre Ocracoke, un sătuc aflat în sudul Insulelor Outer Banks. Pe vas nu mai erau decât patru mașini, așa că Paul nu a dat peste prea mulți pasageri timp de două ore cât a durat călătoria. Și-a petrecut noaptea la un motel din Ocracoke, trezindu-se o dată cu răsăritul soarelui, care părea o minge albă de lumină deasupra apelor; a luat micul dejun devreme, apoi s-a plimbat timp de câteva ore prin sătucul pitoresc, privind oamenii care se pregăteau pentru furtuna ce se învolbura aproape de coastă.

Când, în sfârșit, a fost gata, și-a aruncat sacul în mașină și a început să conducă spre nord, spre locul unde dorea să ajungă.

Insulele Outer Banks, gândi el, aveau un aer ciudat, mistic. Era un loc cum nu se mai văzuse, cu iarbă de mare împestriţând dunele de nisip, cu stejari maritimi în permanenţă cocârjaţi de briză. Cândva, insulele fuseseră legate de pământ, însă, după ultima eră glaciară, marea inundase în apropiere zona de vest şi, astfel, a apărut Pamlico Sound. Până prin anii '50 nu exista o autostradă care să lege între ele aceste insuliţe, iar oamenii erau nevoiţi să conducă maşinile direct pe plajă pentru a ajunge la casele din spatele dunelor. Chiar şi acum, acest obicei se mai păstra ca o reminiscenţă şi Paul putea să vadă din maşină urmele de roţi aproape de marginea mării.

Albastrul cerului irupsese de alocuri; cu toate că norii alergau furioşi spre orizont, uneori se ivea soarele şi, parcă, întreaga lume strălucea, părând de un alb orbitor. În ciuda zgomotului de motor, putea să audă dezlănţuirea oceanului.

În această perioadă a anului, Outer Banks era gol, aşa că Paul era singur pe drum. În singurătatea aceasta, gândurile lui se îndreptară spre Martha.

Divorţul s-a finalizat cu numai câteva luni înainte; fusese un divorţ civilizat. Paul ştia că Martha avea pe cineva şi o suspecta că se vedea cu acea persoană încă dinaintea despărţirii lor, dar, acum, nu mai avea importanţă. Parcă nimic nu mai era important.

Când a plecat, Paul îşi amintea că a început să muncească mai puţin, cu gândul că va simţi nevoia de puţin timp pentru el însuşi, ca să îşi pună ordine în viaţă. Dar, luni mai târziu, în loc să revină la rutină, Paul a început să reducă şi mai mult din sarcinile pe care şi le asumase. Alerga în fiecare zi, în schimb, nu îl mai interesau paginile financiare ale ziarelor şi nu le mai citea dimineaţa. De când se ştia, nu simţise nevoia să doarmă decât şase ore pe noapte; ciudat însă, cu cât

muncea mai puțin, cu atât dormea mai mult ca să fie cu adevărat odihnit.

Suferea și alte schimbări, de data asta de natură fizică. Pentru prima dată în ani buni, Paul simți cum i s-au relaxat umerii. Liniile care îi brăzdau fața, adâncite de-a lungul timpului, erau încă proeminente, dar intensitatea lor, pe care a surprins-o odată privindu-se în oglindă, a fost înlocuită cu un fel de oboseală melancolică. Poate că era doar în mintea lui, dar parcă nici părul încărunțit nu-i mai cădea ca înainte.

A existat un moment când credea că are totul. A alergat și a tot alergat până a ajuns în vârful piramidei; acum realiza că nu urmase niciodată povața tatălui său. Toată viața fugise de ceva, iar nu spre ceva; în adâncul sufletului său știa că toate eforturile sale au fost în zadar.

Avea cincizeci și patru de ani și era singur pe lume; privind înaintea lui, peste întinderea golașa a asfaltului, nu se putu abține să se întrebe de ce naiba muncise atât de mult.

*

Știa că aproape a ajuns. Își rezervase o cameră la un hotel micuț la câteva minute de autostradă. Când a ajuns la marginea localității Rodanthe, se opri ca să admire peisajul. Centrul orășelului, dacă ai fi putut să-l numești așa, era format dintr-un grup de magazine care ofereau de toate. Magazinul cel mare comercializa articole de uz casnic și de pescuit, precum și produse alimentare. Benzinăria vindea anvelope și piese auto, dar avea și un mecanic propriu.

Nu avea nici un motiv să întrebe pe unde să o ia; un minut mai târziu ieși de pe autostradă și apucă un drumeag cu pietriș. La capătul drumului, hanul din Rodanthe era mai încântator decât își imaginase vreodată: o clădire albă în stil victorian, cu

obloane negre şi cu o verandă îmbietoare. Pe balustrade erau puse ghivece cu panseluţe viu colorate şi, deasupra intrării, flutura steagul Americii.

Îşi luă bagajele, aruncând genţile peste umăr, apoi urcă treptele verandei şi intră în han. Podeaua era din pin de esenţă dură, dar zgâriată pe alocuri de câţi oameni se perindaseră pe acolo ani la rând. Îi lipsea aerul sobru al casei în care trăise până în acel moment. La stânga, se deschidea o sufragerie confortabilă şi primitoare, luminată din plin de două ferestre uriaşe de o parte şi de alta a căminului. În aer plutea aroma cafelei proaspăt facute; în cinstea lui, gazda pregătise un platou cu prăjiturele şi biscuiţi, aşezat pe o măsuţă. Paul ghici că, spre dreapta, îl va găsi pe proprietar, aşa că se îndreptă într-acolo.

Observă un mic birou unde se făcea cazarea, dar, deocamdată, nu era nimeni acolo. Într-un colţ, în spatele biroului, se găsea un panou cu cheile de la camerele hanului; breloc urile reprezentau faruri miniaturale. Ajungând în dreptul biroului, apăsă butonul aflat pe masă ca să-l anunţe pe proprietar.

Aşteptă un moment, apoi sună din nou; de data aceasta, se făcu auzit un strigăt înfundat venind de undeva, din spatele casei. Îşi lăsă lucrurile acolo, trecu în spatele biroului şi intră direct în bucătărie printr-o uşă batantă. Pe masa din bucătărie se aflau nedesfăcute trei pungi.

Uşa din dos era larg deschisă, aşa că Paul ieşi, veranda din spate scârţâind sub greutatea pasului sau. În partea stângă, erau două balansoare cu o măsuţă între ele; la dreapta, se găsea sursa zgomotului.

Femeia stătea în picioare într-un colţ, privind spre ocean. Ca şi el, era îmbrăcată cu o pereche de blugi mai vechi, în schimb era ferită de răcoarea ce venea dinspre ocean de un pulover pe gât. Părul şaten deschis era prins la spate într-un coc, câteva

şuviţe rebele fluturând în vânt. Paul o privi cum se întoarce spre el, alertată de zgomotul bocancilor săi pe podeaua verandei. În spatele ei, câţiva albatroşi lunecau pe curenţii de aer; o ceaşcă de cafea stătea pe balustradă.

Paul se uită în altă parte, dar privirile îi erau atrase de femeia aceasta. Plângea. Cu toate acestea, Paul văzu că era tare drăguţă, însă ea nu-şi dădea seama de lucrul acesta, se vedea din modul în care se mişca, având un aer trist. Amintindu-şi acest moment, ani mai târziu, Paul se gândea că tocmai de aceea ea era şi mai atrăgătoare.

4

Amanda o privi pe mama ei pe deasupra mesei.

Adrienne se oprise şi se uita din nou pe fereastră. Ploaia încetase; pe partea cealaltă a geamului, jocuri de umbre se vedeau pe cer. În tăcerea ce se lăsase, Amanda auzea zumzetul monoton al frigiderului.

– De ce îmi spui toate acestea, mamă?

– Cred că trebuie să le auzi.

– Dar de ce?! Vreau să spun, cine era bărbatul acesta?

În loc să-i răspundă, Adrienne apucă sticla de vin pe care, apoi, o deschise cu mişcări bine măsurate. După ce şi-a turnat în pahar, îi turnă şi fiicei sale într-unul.

– S-ar putea să ai nevoie de el, zise ea.

– Mamă?

Adrienne împinse paharul spre ea.

– Mai ţii minte când am mers la Rodanthe? Când Jean m-a rugat să am grijă de han?

Amanda a făcut rapid legătura.

– Atunci când eram încă la liceu?

– Da, atunci.

Adrienne îşi reluă povestirea, iar Amanda, sorbindu-şi vinul, se întreba ce urmărea cu toate acestea.

5

Era o după-amiază înnegurată, într-o joi; stând lângă balustrada verandei din spate a hanului, Adrienne își încălzea palmele ținând în mână o ceașcă de cafea fierbinte. Privea oceanul, acum mult mai înverșunat decât fusese cu o oră în urmă. Apa mării a devenit de culoarea fierului, precum cala unui vapor de luptă sub patina vremii, iar coama valurilor era albită de furie până departe, în larg.

O părticică din ea își dorea să nu fi venit aici. Avea grijă de han la rugămintea unei bune prietene; spera că va fi o perioadă bine venită de odihnă, dar odată ajunsă aici îi păruse, mai degrabă, o greșeală. În primul rând, vremea nu ținea deloc cu ea – toată ziua s-a anunțat la radio că era de așteptat uraganul dinspre nord-est – și Adrienne nu era prea încântată de posibilitatea de a rămâne fără electricitate sau de faptul că va trebui să stea închisă în casă vreo câteva zile. Mai mult de atât, în ciuda cerului pregătit de furtună, plaja îi reamintea de vacanțele petrecute în familie, zile binecuvântate când se simțea împăcată și mulțumită cu lumea.

S-a considerat norocoasă multă vreme. Pe Jack l-a întâlnit în vremea studenției; el era în primul an la Drept. Pe vremea aceea, au fost considerați perechea perfectă – el era înalt și subțire, cu părul negru ondulat; ea era o brunetă cu ochi albaștri, mult mai zveltă decât era acum. Fotografia lor de la nuntă a fost pusă la

vedere în camera lor de zi, chiar deasupra şemineului. Primul lor copil s-a născut când ea avea douăzeci şi opt de ani, iar, în următorii trei ani, au venit pe lume şi ceilalţi doi. Ca multe alte femei, şi ea a trecut prin faze mai grele, a avut probleme în a-şi reveni după sarcină, dar nu a disperat şi, cu toate că nu a mai avut niciodată silueta din anii tinereţii, comparându-se cu majoritatea femeilor de vârsta ei, care aveau copii, arăta chiar bine.

Era fericită. Îi plăcea la nebunie să gătească, să facă curăţenie prin casă, să meargă la biserică împreună cu restul familiei; făcea tot ce-i stătea în putinţă ca Jack şi ea să aibă o viaţă socială activă. Când copiii au început şcoala, s-a oferit voluntar să ajute la ţinerea orelor, participa la şedinţele cu părinţii, organiza şcoala de duminică şi, atunci când era cazul, era prima care se oferea pe post de şofer pentru copii când mergeau în excursii. A participat la ore întregi de recitaluri de pian, la piese de teatru, meciuri de base-ball şi de fotbal, i-a învăţat pe copii să înoate şi a râs cu gura până la urechi de feţele pe care aceştia le-au făcut când au ajuns la Disney World pentru prima dată. De ziua ei, la aniversarea a patruzeci de ani, Jack a organizat pentru ea o petrecere-surpriză la clubul din care făceau parte: au venit aproape două sute de invitaţi. A fost o seară plină de râsete şi voie bună, dar, ceva mai târziu, când au ajuns acasă, a observat că Jack nu o mai privea dezbrăcându-se înainte de a se duce la culcare. În schimb, Jack a stins luminile şi s-a prefăcut că a adormit, deşi nu-l lua somnul atât de repede.

Privind înapoi în timp, Adrienne îşi dădea seama că acest mic detaliu ar fi trebuit să-i dea un semnal de alarmă că lucrurile nu sunt ce par a fi, dar, cu trei copii şi un soţ care lăsa în seama ei creşterea celor mici, Adrienne era prea ocupată ca să mediteze la ceea ce se întâmpla. Pe lângă asta, nu se aştepta şi nici nu putea să creadă că dragostea dintre ei va păli vreodată. Era măritată de prea mult timp ca să se lase cuprinsă de îndoieli. Pur şi simplu, credea că, deşi treceau printr-o fază mai proastă, dragostea se va reîntoarce, ca întotdeauna, aşa că nu îşi făcea

griji în această privinţă. Dar nu a fost aşa. La patruzeci şi unu de ani, Adrienne a devenit îngrijorată în ce priveşte relaţia lor şi a început să consulte cărţile de automotivare ce se găsesc în librării, căutând, mai ales, titlurile care ar fi putut-o îndruma cum să revigoreze căsnicia lor; se suprindea uneori aşteptând cu nerăbdare viitorul, când lucrurile se vor calma cât de cât. Îşi imagina cum ar fi să fii bunică sau ce vor face împreună când vor avea timp să se bucure unul de celălalt, un cuplu din nou. Se gândea că, poate, atunci lucrurile vor fi cum au mai fost odată.

Cam în acea perioadă l-a văzut pe Jack luând prânzul cu Linda Gaston. Ea lucra la firma lui Jack, la sediul lor din Greensboro. Cu toate că Linda era specializată în legislaţia privind domeniul imobiliar, în timp ce Jack lucra în litigii generale, Adrienne ştia că uneori cazurile lor se suprapuneau şi, astfel, devenea necesară o colaborare, aşa că nu a fost surprinsă când i-a văzut luând masa împreună. Ba chiar le-a şi zâmbit prin fereastră. Deşi nu era o prietenă apropiată, Linda venise la ei acasă de mai multe ori şi ele s-au înţeles bine întotdeauna, în ciuda faptului că era cu zece ani mai tânără şi nemăritată. De-asta atunci când a intrat în restaurant, a observat privirile tandre pe care şi le aruncau. A ştiut, cu siguranţă, în acel moment că se ţineau de mână pe sub masă.

Pentru o clipă ce a părut interminabilă, Adrienne a rămas stană de piatră; în loc să intre într-o confruntare directă cu cei doi, a preferat să iasă din restaurant înainte să o vadă vreunul dintre ei.

În acea seară a gătit felul de mâncare favorit al lui Jack, fără măcar să menţioneze ceva despre ce a văzut în ziua aceea. S-a prefăcut că nu s-a întâmplat nimic şi, cu timpul, s-a convins singură că s-a înşelat asupra a ceea ce se petrecea între cei doi. Poate că Linda trecea printr-o perioadă mai grea şi Jack o sprijinea. Jack era genul. Sau, poate, se gândea ea, nu era decât o fan-

tezie trecătoare, pe care nici nu au transpus-o în realitate, o iluzie romantică şi nimic mai mult.

Dar nu a fost aşa. Căsnicia lor a început să se destrame şi în numai câteva luni, Jack i-a cerut să divorţeze. I-a spus că este îndrăgostit de Linda. Nu a vrut să se întâmple aşa, spera că ea va înţelege. Adrienne nu înţelegea şi i-a făcut cunoscut acest lucru, dar, când ea împlinise deja patruzeci şi doi de ani, Jack s-a mutat de acasă.

Acum, trei ani mai târziu, Jack şi-a refăcut viaţa, ceea ce, pentru Adrienne a fost imposibil. Aveau amândoi custodia asupra copiilor, dar numai cu numele. Jack locuia în Greensboro, iar cele trei ore de mers cu maşina erau de ajuns pentru a-i ţine pe copii mai tot timpul cu ea. Jack era mulţumit cu acest aranjament, dar o împovărau din greu problemele cu care se confrunta zilnic crescând singură copiii. Seara cădea frântă în pat, însă nu reuşea să adoarmă gândindu-se la ce se întâmplase peste zi, la viitor. Deşi nu s-a destăinuit nimănui, de multe ori se întreba ce ar spune dacă Jack ar apărea deodată la uşă, rugând-o să-l primească înapoi; în adâncul sufletului ştia că i-ar fi spus da.

Şi se ura pentru aceasta, dar ce putea să facă?

Nu-şi dorea viaţa aceasta; nu o ceruse şi nu se aştepta la ea. Şi nici nu o merita. Făcuse totul ca la carte, respectase toate regulile jocului. Timp de optsprezece ani a fost loială. Nu a luat în calcul momentele când Jack a băut peste măsură, i-a adus întotdeauna cafea când avea de lucru până noaptea târziu şi nu s-a plâns niciodată când Jack pleca să joace golf cu prietenii lui în loc să stea cu copiii.

Oare, Jack îşi dorea doar sex? Desigur, Linda era şi mai tânără şi mai frumoasă, dar, oare, asta a avut atâta importanţă pentru el, încât a dat cu piciorul la toată viaţa pe care o construiseră împreună? Copiii nu însemnau nimic pentru el? Oricum, nu ea îşi pierduse interesul; în anii din urmă, ea a fost cea care

iniţiase partidele lor de amor. Dacă dorinţa lui era atât de mare, de ce nu a făcut nimic în privinţa asta?

Sau poate că Jack o găsea plictisitoare. Fiind căsătoriţi de atâta amar de vreme, nu prea aveau subiecte noi de discuţie. Pe parcurs, majoritatea istorioarelor au fost reciclate în versiuni uşor diferite şi amândoi au atins punctul în care ştiau finalul unei poveşti dinainte, după numai câteva cuvinte. Făceau, în schimb, ceea ce făceau mai toate cuplurile: ea îl întreba cum a fost la serviciu, el o întreba despre cei mici şi discutau ultimele păţanii ale vreunui membru al familiei sau cele mai noi zvonuri de prin oraş. Au fost momente când chiar şi ea şi-a dorit să aibă ceva mai interesant de spus, dar, oare, Jack nu înţelegea că peste câţiva ani cu Linda această rutină se va instala iarăşi?

Nu era corect. Până şi prietenii ei au spus acelaşi lucru; probabil, asta însemna că erau de partea ei. Şi, poate, chiar erau, dar aveau un mod ciudat de a-i arăta acest lucru. Cu o lună în urmă, a fost invitată la petrecerea de Crăciun găzduită de o pereche pe care o ştia de ani de zile – şi peste cine a dat acolo? Peste Jack şi Linda. Asta este viaţa într-un orăşel din sud – oamenii, în general, iartă asemenea greşeli –, dar Adrienne s-a simţit trădată.

Pe deasupra, era foarte singură. Nu mai ieşise în oraş în compania unui bărbat de când Jack se mutase. Rocky Mount nu era tocmai un paradis al holteilor trecuţi de patruzeci de ani, iar cei care erau necăsătoriţi nu întruchipau neapărat genul de bărbat pe care şi l-ar fi dorit. Cei mai mulţi dintre ei aveau un trecut, iar Adrienne nu credea că poate să ducă mai mult decât avea deja. La început, şi-a spus să fie cât mai selectivă; când s-a simţit pregătită să se avânte din nou în lumea întâlnirilor, şi-a făcut în minte o listă cu trăsăturile de caracter pe care le căuta. Dorea să găsească un bărbat inteligent, amabil şi atrăgător, dar, mai presus de acestea, voia un om care nu avea probleme cu faptul că ea îşi creştea singură cei trei copii care intraseră în adolescenţă. Suspecta că asta ar fi o potenţială problemă, dar, cum copiii îşi

purtau şi singuri de grijă, Adrienne nu credea că va fi un obstacol de netrecut.

Oho, şi cum se mai înşelase!

În ultimii trei ani, nici măcar nu a fost invitată în oraş, iar, în ultimul timp, s-a convins ca nici nu va mai fi vreodată. Dragul de Jack se distra de minune, citea ziarul cu o altă femeie, dar nu, ea nu avea norocul ăsta!

Mai erau şi grijile financiare...

Jack i-a lăsat casa şi plătea pensia alimentară la timp, dar banii de-abia le asigurau traiul. În ciuda faptului că Jack câştigase destul de bine câtă vreme au fost căsătoriţi, nu au pus mai nimic deoparte. Ca multe alte cupluri, ani la rând au cheltuit cam tot ce au câştigat: şi-au permis maşini noi şi vacanţe în locuri minunate; când au intrat pe piaţă pentru prima dată televizoarele cu diagonală mare, ei au fost primii din cartier care şi-au cumpărat aşa ceva. Adrienne a fost convinsă că Jack se gândea şi la viitor, din moment ce el era cel care se ocupa de facturi. Bineînţeles că nu a fost aşa, iar Adrienne s-a văzut nevoită să-şi ia un serviciu cu jumătate de normă la biblioteca din vecinătate. Nu îşi făcea griji în privinţa ei sau a copiilor: tatăl ei era marea problemă.

La un an după divorţ, tatăl ei a suferit o comoţie cerebrală, apoi încă trei succesive. Acum avea nevoie de îngrijire medicală permanentă. Căminul de bătrâni pe care îl descoperise pentru el era excelent, dar, fiind singură la părinţi, trebuia să suporte toate cheltuielile. În urma divorţului, avea de-ajuns să mai acopere cheltuielile încă un an, dar o dată ce aceşti bani se terminau nu ştia ce va face. Cheltuia tot ce câştiga la bibliotecă. Când Jean a rugat-o să aibă grijă de han cât timp ea lipsea din oraş, i-a lăsat mai mulţi bani pentru cumpărături decât ar fi fost nevoie, suspectând că Adrienne are probleme financiare. În biletul pe care i l-a lăsat i-a spus că să ia banii care îi

rămân ca plată pentru efortul ei. Adrienne a apreciat gestul, dar mila prietenilor îi rănea mândria.

Cu toate acestea, lipsa banilor reprezenta doar una dintre grijile pe care şi le făcea în privinţa tatălui ei. Uneori, i se părea că el este singurul care îi ţine partea; avea nevoie de el, mai ales acum. Timpul petrecut alături de el era o evadare din cotidian şi se îngrozea la gândul că aceste ore frumoase petrecute împreună se vor sfârşi pentru că ea nu s-a străduit îndeajuns.

Ce se va întâmpla cu el? Ce se va alege de ea?

Adrienne scutură din cap, alungând aceste întrebări. Nu voia să se gândească la ele, mai ales acum. Jean i-a spus că nu va fi aglomerat – în registru nu era trecută decât o rezervare – şi spera că venirea ei aici îi va fi benefică. Îşi dorea foarte mult să se plimbe pe plajă sau să citească vreo două romane care o aşteptau de multă vreme pe măsuţa de lângă pat; sau să se relaxeze şi să privească delfinii cum se jucau printre valuri. Spera să-şi găsească alinarea, dar stând acolo, pe veranda hanului din Rodanthe, aşteptând venirea furtunii simţi cum greutăţile vieţii îi apăsau greu umerii. Era deja trecută de patruzeci de ani şi singură, muncea prea mult şi devenise cam rotunjoară în talie. Copiii ei se chinuiau şi ei, tatăl ei era bolnav şi nu ştia cât mai putea să o ducă aşa.

Începu să plângă; câteva minute mai târziu, când auzi paşi în spatele ei, întoarse şi dădu cu ochii de Paul Flanner pentru prima dată.

*

Paul văzuse de mii de ori oameni plângând, dar numai în atmosfera sterilă a sălilor de aşteptare din spitale, când de-abia ieşise din operaţie, încă îmbrăcat în halat. Pentru el, hainele sterile au servit drept scut între el şi latura emoţională a muncii sale. Nici măcar o dată nu a plâns alături de cei cu care a vorbit

şi nici nu putea să îşi aducă aminte vreuna dintre feţele celor care au căutat la el răspunsuri. Nu era mândru de reacţia lui, dar aparţinea celui care fusese el odată.

Dar, în acel moment, privind în ochii roşii de plâns ai femeii din faţa lui, Paul se simţea ca un intrus. Primul instinct a fost să se apere aşa cum o făcea în faţa rudelor pacienţilor. Însă era ceva în felul de a fi al acestei femei, încât îi era imposibil să o facă. Poate că împrejurările erau de vină sau faptul că era acolo singură; în orice caz, era încercat de o senzaţie nouă care l-a luat pe nepregătite.

Se aştepta ca el să vină mai târziu; Adrienne încercă să-şi ascundă stânjenirea pentru că a fost surprinsă aşa. Încercă să zâmbească şi îşi şterse lacrimile de pe obraji, prefăcându-se că vântul îi iritase ochii.

Întorcându-se cu faţa spre el, rămase cu privirile pironite asupra lui.

Ochii lui au fost de vină. Erau de un albastru deschis, atât de deschis, încât păreau aproape translucizi, dar cu o intensitate cum ea nu mai văzuse.

„Mă cunoaşte", îi trecu deodată prin minte. „Sau poate să mă cunoască dacă îi acord această şansă."

Pe cât de repede au apărut aceste gânduri, pe-atât de grăbită le-a izgonit, părându-i-se ridicole. Nu, se hotărî ea, nu era nimic neobişnuit în înfăţişarea bărbatului ce stătea înaintea ei. Era clientul despre care i-a vorbit Jean care, din moment ce ea nu a rămas la biroul de la intrare, a venit până aici în căutarea ei. Asta-i tot. Aşa că se trezi măsurându-l aşa cum te uiţi la orice străin.

Nu era înalt cât Jack, să fi avut cam 1,75 înălţime, cu toate acestea era suplu, dar bine făcut, de parcă se antrena zilnic. Puloverul pe care îl purta era unul scump şi, deşi nu se potrivea cu blugii, întreaga înfăţişare părea armonioasă. Avea faţa destul de ascuţită, străbătută de riduri pe frunte, trădând anii de concentrare. Părul cărunt era tuns scurt şi albise în dreptul urechilor;

estimă că ar avea cam cincizeci şi ceva de ani, dar nu reuşea să fie mai precisă.

Chiar atunci Paul îşi dădu seama că o priveşte prea direct, aşa că îşi coborî privirea.

– Îmi pare rău, zise el, nu am vrut să vă deranjez.

Arătând peste umăr, spuse:

– O să vă aştept înăuntru. Nu trebuie să vă grăbiţi.

Adrienne scurtură din cap, încercând să-l liniştească:

– Nu e nici o problemă. Oricum voiam să intru în casă.

Când se uită la el, îi surprinse privirea pentru a doua oară. Ochii lui erau mai blânzi acum, umbriţi parcă de o amintire, ca şi cum se gândea la ceva trist, dar, în acelaşi timp, încerca să ascundă acest lucru. Adrienne întinse mâna spre ceaşca de cafea, folosind gestul ca motiv spre a se întoarce pentru o clipă cu spatele la el.

Când Paul ţinu uşa deschisă pentru ea, îi făcu semn să o ia el înainte. Mergând spre recepţie îi cercetă fizicul atletic de sus până jos; roşi uşor: oare, ce o apucase? Mustrându-se în sinea ei, se instală în spatele biroului. Găsi rezervarea în registru.

– Paul Flanner, da? Staţi cinci nopţi şi plecaţi marţi dimineaţă?

– Da.

Paul ezită.

– Aţi putea să-mi daţi o cameră cu vedere spre ocean?

Adrienne îi puse în faţă o copie a formularului de înregistrare.

– Bineînţeles. De fapt, aţi putea lua orice cameră de la etaj. Sunteţi singurul client care are rezervare pentru zilele acestea.

– Atunci pe care mi-o recomandaţi?

– Toate camerele sunt drăguţe, dar, dacă aş fi în locul dumneavoastră m-aş caza în camera albastră.

– Camera albastră?

– Are draperiile cele mai închise la culoare. Dacă vă cazaţi în camera galbenă, sau în cea albă, o să vă treziţi când răsare soarele. Obloanele nu sunt de prea mare folos, iar soarele răsare cam devreme. Ferestrele acelor camere dau spre est.

Adrienne împinse spre el formularul şi un pix.

– Vă rog să semnaţi aici.

– Sigur.

Adrienne îl privi pe Paul cum îşi trece numele, gândindu-se că mâinile se potriveau cu faţa. Oasele încheieturilor erau proeminente, ca ale unui bărbat mai în vârstă, dar mişcările lui erau precise, măsurate. Nu avea verighetă – nu că asta ar fi contat.

Paul lăsă pixul din mână şi Adrienne luă formularul, citindu-l ca sa se asigure că a fost completat corect. Adresa lui de corespondenţă era cea a unui avocat din Raleigh. De pe panoul din spatele ei, Adrienne luă o cheie, iar, după o scurtă ezitare, mai luă încă două.

– Bun, am terminat aici, zise ea. Sunteţi gata să vă conduc în camera dumneavoastră?

– Vă rog.

Paul făcu un pas în spate ca să îi facă loc să iasă din spatele biroului, spre scări. Îşi luă rucsacurile şi porni după ea. Când ajunse la capătul scărilor, se opri ca să îl aştepte şi pe el. Îi arătă sufrageria din mers.

– V-am pregătit cafeaua şi nişte prăjituri. Am făcut un ibric acum vreo oră, deci este încă proaspătă.

– Le-am văzut când am intrat. Mulţumesc.

La etaj, Adrienne coti, ţinându-se cu o mână de balustradă. Sus erau patru camere: una în partea din faţă a casei şi trei care aveau ferestre spre ocean. Paul văzu că pe fiecare uşă erau plăcuţe cu numele camerei, nu cu numere: Bodie, Hatteras şi Cape Lookout, pe care le-a recunoscut ca fiind numele farurilor de pe Outer Banks.

– Alegerea vă aparţine, zise Adrienne. Am adus toate cele trei chei în caz că vă place mai mult altă cameră.

Paul îşi trecu privirea de la o cameră la alta.

– Care dintre ele este camera albastră?

– O, aşa îi zic eu, dar Jean îi spune camera Bodie.

– Jean?

– Proprietara. Eu doar am grijă de han cât lipseşte ea.

În timp ce Adrienne descuia uşa cu pricina, Paul ridică puţin rucsacurile, căci mânerele lor îi înroşiseră gâtul. Adrienne ţinu uşa deschisă pentru el, simţind atingerea rucsacului când bărbatul trecu pe lângă ea.

Paul se uită în jur. Camera era exact cum şi-o imaginase: simplă şi curată, dar în raport cu o cameră dintr-un motel tipic de la marginea mării. Sub fereastră era un pat cu baldachin, cu măsuţă lângă el. Pe tavan, un ventilator zumzăia uşor, atât cât să circule puţin aerul. În colţul cel mai îndepărtat, lângă un tablou uriaş cu farul Bodie, era o uşă care, probabil, dădea spre baie, presupuse Paul. Pe peretele din apropiere se sprijinea un scrin cu sertare care părea că a fost pus acolo în ziua în care a fost construit hanul.

Exceptând mobilierul, cam toate lucrurile din cameră erau într-o nuanţă de albastru: covorul de pe jos era de culoarea ouălor de măcăleandru, pernele şi draperiile erau bleumarin, lampa de pe măsuţă avea o nuanţă între acestea două, lucioasă ca o maşină proaspăt vopsită. Deşi scrinul şi măsuţa erau de culoarea untului, fuseseră decorate cu panorame ale oceanului vara. Până şi telefonul era albastru, de parcă ar fi fost de jucărie.

– Ce ziceţi?

– Este albastră, veni răspunsul.

– Vreţi să vedeţi şi celelalte camere?

Paul lăsă bagajele pe podea, privind spre fereastră.

– Nu, aceasta e perfectă. Vă deranjează dacă deschid puţin geamul? E aer cam închis aici.

– Sigur, vă rog.

Paul traversă camera ca să deschidă fereastra. Încercă să ridice geamul în sus, dar, pentru că tocăria hanului fusese vopsită de multe ori în cursul vremii, acesta se înţepeni după ce se deschise doar câţiva centimetri. Paul se chinuia să îl deschidă mai mult, iar Adrienne îl urmări, observând cum i se încordează muşchii braţelor.

Adrienne îşi drese glasul:

– Cred că ar trebui să vă spun că este prima dată când am grijă de han. Am fost aici de multe ori, dar numai când Jean era aici, aşa că, dacă ceva nu este în regulă, vă rog frumos să-mi spuneţi.

Paul se întoarse cu faţa spre ea. Cu spatele la geam, trăsăturile sale se topeau în umbră.

– Nu-mi fac griji, zise el. Nu sunt aşa de pretenţios.

Adrienne îi zâmbi, trăgând cheia din uşă.

– Bine atunci. Totuşi, trebuie să ştiţi câteva lucruri. Jean mi-a spus să o fac... Sub fereastră se află un calorifer, nu trebuie decât să-l porniţi. Are numai două trepte de funcţionare, şi, dacă la început va scoate nişte zgomote uşoare, o să contenească în câteva minute. În baie, aveţi prosoape curate; dacă aveţi nevoie de altele, vă rog să-mi spuneţi. Apa caldă: deşi pare că ia o veşnicie ca să vină, într-un final, ajunge să fie fierbinte. Promit.

Adrienne îi surprinse zâmbetul lui Paul.

– Dacă nu mai avem vreun invitat în acest sfârşit de săptămână – sincer, cu furtuna asta, nu mai aştept pe altcineva, decât dacă este prin apropiere –, putem să mâncăm ce doriţi dumneavoastră. De obicei, Jean serveşte micul dejun la 8.00 şi cina la 19.00, dar, dacă aveţi altceva de făcut la aceste ore, anunţaţi-mă şi schimbăm programul. Sau vă pot face un pachetel când ieşiţi pe-afară.

– Mulţumesc.

Adrienne facu o pauză, căutând ceva de spus.

– Ah, încă un lucru. Telefonul nu poate fi folosit decât pentru convorbirile locale. Dacă vreţi să daţi un telefon interurban, trebuie să folosiţi o cartelă de telefon sau să sunaţi cu taxă inversă, prin centrală.

– Bine.

Adrienne ezită în dreptul uşii.

– Mai doriţi să aflaţi ceva?

– Nu, cred că asta-i tot. În afară de cel mai evident lucru.

– Care anume?

– Nu mi-aţi spus cum vă numiţi.

Puse cheia pe scrin şi îi zâmbi:

– Mă numesc Adrienne. Adrienne Willis.

Paul traversă încăperea şi îi întinse mâna, luând-o prin surprindere.

– Adrienne, îmi pare bine să te întâlnesc.

6

Paul a venit la Rodanthe la rugămintea lui Robert Torrelson. În timp ce își desfăcea bagajele și își aranja lucrurile în sertare, se întrebă din nou care o fi fost motivul pentru care l-a chemat Robert, dacă avea să-i spună ceva sau dacă el va fi cel care va vorbi cel mai mult.

Jill Torrelson a apelat la el pentru că avea un meningiom. Era un chist benign, nu ceva grav, dar, în orice caz, neplăcut la vedere. Meningiomul îi apăruse pe partea dreaptă a feței, de la nas până pe obraz, formând o pată violetă ce ieșea în relief, punctată ici și colo de cicatrici în locurile unde se formaseră ulcerații de-a lungul timpului. Paul operase zeci de oameni cu meningioame și primise multe scrisori de mulțumire de la acești pacienți.

Rememorase întreaga operație de mii de ori și tot nu știa de ce Jill a murit. Nici medicina nu a putut să dea vreun răspuns. Autopsia efectuată pe corpul lui Jill a fost neconcludentă, iar cauza morții a rămas nedeterminată. La prima vedere, s-au gândit că avea un soi de embolie, dar nu au găsit dovezi în acest sens. După aceea, s-au oprit asupra ideii că femeia a avut o reacție alergică la anestezic sau la medicamentele postoperatorii, dar, până la urmă, și acestea au fost scoase de pe listă. La fel și neglijența din partea lui Paul; operația a decurs fără probleme și o examinare atentă din partea medicului legist nu a găsit nimic

nelalocul lui în procedura folosită sau orice altceva ce ar fi putut să fi constituit cauza morții, măcar tangențial.

Caseta video confirmase toate acestea. Pentru că meningiomul a fost considerat tipic, procedura a fost înregistrată de spital pentru a putea fi folosită în orele cu studenții. După aceea, a fost vizionată și analizată de corpul chirugical al spitalului și de încă trei chirurgi din alte state. Iarăși, nimeni nu a găsit nimic în neregulă.

În raport, au fost menționate câteva date medicale. Jill Torrelson era obeză și arterele i se îngroșaseră; cu timpul ar fi avut nevoie de un *by-pass*. A avut diabet și un început de emfizem, fiind fumătoare, deși nici unul dintre aceste lucruri nu părea extrem de grav și nici unul nu constituia o explicație adecvată a accidentului.

Se pare că Jill Torrelson a murit din senin, ca și cum o chemase Dumnezeu la El.

Ca mulți alții aflați în situația lui, Robert Torrelson a depus o plângere reclamând decesul din cauza neglijenței medicului. Plângerea îi acuza pe Paul, spitalul și pe anestezist. Paul, ca majoritatea chirurgilor, era acoperit de asigurarea împotriva malpraxisului. După cum era regula, a fost instruit să nu vorbească cu Robert Torrelson fără avocatul său și, chiar și în acest caz, numai dacă depunea mărturie, iar Robert Torrelson se întâmpla să fie în aceeași încăpere.

Cercetarea cazului nu a durat nici măcar un an. O dată ce avocatul lui Torrelson a primit raportul autopsiei, l-a pus pe un alt chirurg să analizeze înregistrarea; iar avocații de la compania de asigurări, împreună cu spitalul, au început să înainteze moțiuni să lungească procesul și să crească cheltuielile; el i-a înfățișat clientului său imaginea sumbră a viitorului. Deși nu au spus-o niciodată direct, avocații companiei de asigurări se așteptau ca Torrelson să renunțe la acuzații.

A fost un caz ca mai toate celelalte care i-au fost intentate lui Paul Flanner de-a lungul activităţii sale, mai puţin prin faptul că Paul a primit un bilet personal de la Robert Torrelson cu două luni în urmă.

Nu ar fi fost nevoie să îl ia cu el, ca să îşi aducă aminte ce îi fusese scris.

„Stimate Domnule Dr. Flanner,

Aş dori să vă vorbesc personal. Acest lucru este foarte important pentru mine.

Vă rog mult,
Robert Torrelson."

După aceea, adresa.

După ce a văzut biletul, Paul l-a arătat şi avocaţilor săi. Aceştia l-au sfătuit să îl ignore complet. De asemenea, aceasta a fost şi reacţia colegilor săi de la spital. „Uită de chestia asta, i-au zis ei. O dată ce totul se va termina, putem să aranjăm o întâlnire cu el, dacă încă mai vrea să-ţi vorbească."

Dar rugămintea aceasta simplă venită de la Torrelson, aşa cum era ea scrisă şi semnată cu grijă, a atins ceva în sufletul lui Paul: s-a decis să nu le urmeze îndemnurile.

Deja ignorase prea multe lucruri.

*

Paul îşi îmbrăcă jacheta, coborî treptele până la parter şi ieşi pe uşa din faţă, îndreptându-se spre maşină. Luă de pe scaunul din faţă gentuţa de piele în care îşi ţinea paşaportul şi biletele de avion, dar, în loc să intre din nou în han, ocoli clădirea ca să ajungă în spate.

Pe plajă, vântul sufla din ce în ce mai rece; Paul se opri un moment ca să își încheie fermoarul jachetei. Puse sub braț gentuța și își vârî mâinile în buzunare, aplecând capul, căci briza îl șfichiuia obrajii.

Cerul îi amintea de Baltimore înaintea furtunilor de zăpadă, când totul părea că se decolora căpătând diverse nuanțe de cenușiu. În depărtare, un pelican plutea aproape de suprafața apei, fără să bată din aripi, pur și simplu lăsându-se purtat de vânt. Se întrebă unde avea să se ascundă pelicanul când începea furtuna.

Paul se opri în apropierea țărmului. Valurile se rostogoleau din două direcții, aruncând spumă în aer când se loveau unele de altele. Aerul era umed, rece. Privind peste umăr, văzu lumina din bucătăria hanului, ca un ochi galben în întuneric. Silueta lui Adrienne trecu precum o umbră prin dreptul ferestrei, apoi se pierdu.

Își planifică să vorbească cu Robert Torrelson a doua zi de dimineață. Furtuna trebuia să se declanșeze după-amiaza și, probabil, va dura până luni; nu dorea să o lase pe luni, pentru că zborul lui era marți după-amiaza din Dulles, așadar trebuia să părăsească hanul la ora 9.00 cel târziu, așa că aceasta era singura lui șansă. Nu voia să nu ajungă să vorbească cu Torrelson. Dar, ținând cont de venirea furtunii, să aștepte o zi era cam riscant. Luni s-ar putea ca electricitatea să fie întreruptă și să se producă inundații sau poate că Torrelson cine știe ce treabă ar fi avut ca urmare a prăpădului.

Paul nu mai fusese niciodată în Rodanthe, dar nu credea că îi va lua mai mult de câteva minute să găsească casa pe care o căuta. Orășelul nu avea mai mult de câteva străzi și putea fi ușor străbătut în mai puțin de o jumătate de oră.

După câteva momente petrecute pe nisip, Paul se întoarse la han. În drumul său, o surprinse din nou pe Adrienne Willis trecând prin dreptul ferestrei.

Se gândea la zâmbetul ei. Îi plăcea zâmbetul ei.

*

Din fereastră, Adrienne se uita la Paul Flanner care tocmai se întorcea de pe plajă.

Despacheta bunătăţile cumpărate, încercând sa le aranjeze în dulapurile unde le era locul de drept. Ceva mai devreme în acea după-amiază, cumpărase ce îi recomandase Jean, însă acum era îngrijorată, nu ştia dacă ar fi trebuit să aştepte sosirea lui Paul ca să îl întrebe dacă ar dori să mănânce ceva anume.

Vizita lui a intrigat-o. Ştia de la Jean că Paul sunase în urmă cu şase săptămâni; îi explicase că hanul este închis după Anul Nou până în aprilie, dar el se oferise să plătească dublul preţului camerei dacă putea să ţină hanul deschis încă o săptămână.

Era clar că nu venise în concediu. Rodanthe nu era o destinaţie tocmai populară pe timpul iernii şi, pe deasupra, el nu părea să fie genul care pleacă în concedii. Şi nici nu lăsa impresia unui om care ar veni aici ca să se relaxeze.

Nu menţionase nimic în legătura cu vreo vizită ce trebuia făcută rudelor, deci, probabil, venise aici cu treburi. Dar nici ipoteza aceasta nu avea logică. În afară de pescuit şi turism, nu prea se desfăşurau alte activităţi în Rodanthe, exceptând, firește, acele afaceri care asigurau traiul celor de aici, dar, oricum, şi acestea erau suspendate pe timpul iernii.

Încă mai încerca să-i dea de capăt problemei când îl auzi urcând treptele verandei alăturate bucătăriei. Adrienne ascultă cum îşi scutura nisipul de pe ghete înainte de a intra.

Un moment mai târziu, uşa din spate se deschise cu un mic scârţâit şi Paul păşi în bucătărie. În vreme ce-şi dădea jos jacheta, Adrienne observă că i se înroşise nasul de frig.

– Cred că se apropie furtuna, spuse el. Temperatura a scăzut cu cel puţin zece grade de azi-dimineaţă.

Adrienne puse în dulap o cutie cu crutoane şi îi răspunse uitându-se la el peste umăr.

– Ştiu. Am dat mai multă căldură. Hanul nu este una dintre cele mai eficiente clădiri când vine vorba de căldură. Se simte curentul pe la ferestre. Îmi pare rău că nu ai noroc de o vreme mai bună.

Paul îşi frecă mâinile.

– Eh, asta e. Mai este cafea? Cred că mi-ar prinde bine o ceaşcă de cafea, m-aş mai încălzi nițel.

– Cred că s-a trezit până acum. Am să mai fac una. În câteva minute e gata.

– Nu e prea mare deranjul?

– Deloc. Şi mie mi-ar prinde bine o cafea.

– Mulţumesc. Îmi las şi eu jacheta în cameră, mă aranjez puţin şi cobor imediat.

Îi zâmbi înainte de a ieşi din bucătărie; Adrienne simţi cum expiră: îşi ţinuse respiraţia fără să-şi dea seama. În lipsa lui, măcină un pumn de boabe proaspăt prăjite, schimbă hârtia de filtru şi puse cafeaua la fiert. Găsi ibricul argintiu, aruncă ce mai rămăsese în el şi îl clăti.

Îl auzea mişcându-se la etaj în timp ce ea pregătea cafeaua.

Deşi a ştiut dinainte că el va fi singurul cazat aici, nu îşi dăduse seama ce ciudat este să fie singură cu el în casă. Sau singură-singură. Sigur, copiii aveau preocupările lor şi, din când în când, avea câteva clipe doar pentru ea, dar niciodată mai mult de atât. În orice moment, puştimea putea să năvălească pe uşă. Mai mult, *erau o familie*. Nu era chiar acelaşi lucru cu situaţia în care se găsea acum şi nu putea să nu se simtă ca şi cum era în pielea altcuiva, trăind viaţa altcuiva, una în care nu era prea sigură în privinţa regulilor.

Îşi turnă o ceaşcă de cafea, apoi puse restul în ibricul argintiu. Tocmai aşeza ibricul pe tava din sufragerie, când îl auzi coborând scările.

– La ţanc, zise ea. Cafeaua e gata. Vrei să fac focul?

Paul intră în încăpere, aducând cu el mireasma de apă de Colonia. Paul se aplecă după ceaşca destinată lui.

– Nu, mersi. Mi-e bine. Poate mai târziu.

Adrienne aprobă din cap şi făcu un pas înapoi.

– Dacă mai ai nevoie de ceva, sunt în bucătărie.

– Păi, nu ai zis că bei şi tu cafea?

– Deja mi-am turnat o ceaşcă. Am lăsat-o pe masa din bucătărie.

Paul se uită spre ea.

– Nu vrei să stai cu mine?

O spusese cu un ton expectativ, de parcă el chiar îşi dorea ca ea să fi rămas cu el.

Adrienne ezită. Jean se pricepea de minune să stea la discuţie cu străinii, în schimb ea nu era în stare. În acelaşi timp, era flatată de oferta lui, deşi nu-şi dădea seama exact de ce.

– Aş putea, zise ea până la urmă. Să-mi iau ceaşca...

Până să se întoarcă ea, Paul se instalase într-unul dintre balansoarele din apropierea şemineului. Aceasta era încăperea ei favorită din tot hanul: cu poze alb-negru pe pereţi, înfăţişând viaţa în Outer Banks prin anii '20, cu un raft lung plin cu cărţi vechi. Pe peretele din spate erau două ferestre care dădeau spre ocean. Lângă şemineu era o grămăjoară de surcele şi un aprinzător, toate promiţând o seară plăcută, ca în familie.

Paul îşi ţinea ceaşca în poală, legănându-se înainte şi înapoi, admirând priveliştea. Vântul împrăştia nisipul, iar ceaţa se îndesea văzând cu ochii: afară părea că era vremea apusului. Adrienne se aşeză pe scaunul de lângă el şi privi scena în linişte preţ de un moment, încercând să nu pară agitată.

Se întoarse spre ea.

– Crezi că furtuna o să ne ia pe sus mâine? o întrebă el.

Adrienne îşi trecu degetele prin păr.

– Mă îndoiesc. Hanul e aici de peste şaizeci de ani şi încă rezistă.

– Ai mai prins uraganul de nord-est aici? Unul puternic, vreau să spun, cum e cel pe care îl aşteptăm?

– Nu. Dar Jean a mai trecut prin aşa ceva, deci nu este atât de rău. Dar ea este de aici, poate că e obişnuită, ştiu eu?

Paul o măsura în timp ce ea îi răspundea. Era cu câţiva ani mai tânără decât el; părul şaten deschis, uşor ondulat îi ajungea până în dreptul umerilor. Nu era tocmai subţirică, dar nici nu era plinuţă; pentru el, forma ei era atrăgătoare într-un mod ce spărgea tiparele nerealiste impuse de televiziune sau de reviste. Avea o mică umflătură pe nas şi riduri în jurul ochilor. Tenul ei atinsese pragul acela critic dintre două vârste, când gravitaţia începe să-şi spună cuvântul.

– Şi spui că e prietena ta?

– Am fost colege de facultate. Jean era una dintre colegele mele de cameră; am păstrat legătura. De fapt, aceasta a fost casa bunicilor ei, dar părinţii ei au transformat-o în han. Când ai făcut rezervarea, m-a sunat să o ajut, a trebuit să se ducă la o nuntă în alt oraş.

– Deci nu eşti de pe-aici?

– Nu, locuiesc în Rocky Mount. Ai fost vreodată acolo?

– De multe ori. Treceam prin oraş de câte ori călătoream spre Greenville.

Adrienne îşi aminti de adresa pe care Paul o scrisese pe formular. Sorbi un pic din cafea apoi aşează ceaşca în poală.

– Ştiu că n-ar trebui să-mi bag nasul, zise ea, dar pot să te întreb ce faci aici? Nu trebuie să-mi răspunzi dacă nu vrei; sunt doar curioasă.

Paul se foi în scaun.

– Am venit să vorbesc cu cineva.

– Ai bătut cale lungă doar ca să vorbeşti cu cineva...

– Nu am prea avut de ales. A ţinut neapărat să ne întâlnim.

Vocea lui era puţin sugrumată; Paul părea că se înstrăinase şi, pentru o clipă, se lăsă purtat de gânduri. În tăcerea care coborâse între ei, Adrienne auzea cum bate în vânt steagul de pe casă.

Paul puse ceaşca de cafea pe măsuţa dintre ei.

– Şi ce altceva mai faci? întrebă el într-un sfârşit pe un ton cald. În afară de a avea grijă de hanuri de hatârul prietenilor?

– Lucrez la o bibliotecă.

– Serios?

– Pari surprins.

– Probabil că sunt. Mă aşteptam să zici cu totul altceva.

– Ca de exemplu, ce anume?

– Sincer, nu ştiu. În orice caz, nu bibliotecară. Nu pari atât de bătrână. Unde stau eu, toate bibliotecarele au peste şaizeci de ani.

Adrienne îi zâmbi.

– Lucrez doar cu jumătate de normă. Am trei copii, deci muncesc şi pe post de mamă.

– Cât sunt de mari?

– Optsprezece, şaptesprezece şi cincisprezece ani.

– Bănuiesc că îţi cam dau de furcă...

– Nu, nu tocmai. Totul merge strună dacă reuşesc să mă trezesc la cinci dimineaţa şi dacă mă culc după miezul nopţii.

Paul râse pe înfundate şi Adrienne începu să se mai relaxeze.

– Dar tu? Ai copii?

– Numai unul. Un băiat.

Pentru o clipă, lăsă privirea în pământ, dar apoi se uită din nou la femeie:

– E doctor în Ecuador.

– Acolo locuieşte?

– Pentru moment. S-a oferit voluntar pentru doi ani la o clinică lângă Esmeraldas.

– Trebuie să fii tare mândru de el.

– Într-adevăr, sunt, spuse şi făcu o pauză. Dacă e să fiu cinstit, cred că aici o moşteneşte pe nevastă-mea. Mă rog, pe fosta mea soţie. A fost mai mult contribuţia ei decât a mea.

Adrienne zâmbi.

– Tare frumos.

– Ce anume?

– Faptul că încă îi apreciezi calităţile, deşi v-aţi despărţit. Nu sunt mulţi ca tine... De obicei, când oamenii vorbesc de foştii lor soţi, nu-şi aduc aminte decât de rele.

Paul se gândi că, probabil, femeia vorbea din proprie experienţă.

– Adrienne, mai povesteşte-mi de copiii tăi. Ce le place să facă?

Adrienne sorbi din nou din cafea, părându-i-se ciudat să-şi audă numele pronunţat de acest străin.

Copiii mei? Păi, să vedem... Matt este fundaş în echipa de fotbal, iar acum joacă şi în apărare la baschet. Amanda e înnebunită după teatru – tocmai a obţinut rolul principal în *Poveste din cartierul de vest.* Iar Dan... joacă şi el baschet, însă, la anul, vrea să treacă la lupte. Antrenorul de lupte se roagă de el încă de astă-vară, de când l-a văzut în tabăra de sport.

Paul ridică sprâncenele admirativ.

– Impresionant.

– Ce să mai zic? Mama lor e de vină, chicoti ea.

– De ce nu mă surprinde lucrul acesta?!

Adrienne zâmbi din nou.

– Bineînţeles, asta e partea frumoasă. Ai crede că sunt o mamă îngrozitoare dacă ţi-aş spune de atitudinea sau de istericalele lor sau dacă ţi-aş fi arătat camerele dezordonate...

– Mă îndoiesc, spuse Paul surâzând. M-aş fi gândit că ai trei adolescenţi pe cap.

– Cu alte cuvinte, şi fiul tău, acum doctor model, a trecut prin fazele astea, aşa că n-am motive să disper, nu?

– Sunt sigur că a trecut şi el prin asta.

– Dar nu eşti sigur sută la sută?

– Nu chiar. Nu am stat pe lângă el atât cât ar fi trebuit. Mare parte din viaţă am muncit mult prea mult.

Şi-a dat seama că, pentru el, era mare lucru să admită aceasta şi se întreba de ce o făcuse. Înainte să-şi ducă ideea la capăt, sună telefonul şi amândoi se întoarseră spre el.

– Iartă-mă, te rog, zise ea ridicându-se de pe scaun. Trebuie să răspund.

Paul o urmări cu privirea, observând din nou cât de atrăgătoare era. În ciuda direcţiei pe care munca sa o luase în ultimii ani, a rămas mai puţin interesat de aspectul fizic al oamenilor, căutând mai degrabă calităţile care nu erau evidente din prima: blândeţea şi integritatea, umorul şi sensibilitatea. Era convins că Adrienne avea toate aceste calităţi, mai mult, că nu a fost apreciată cum se cuvenea, poate nici chiar de către ea însăşi.

Când a luat loc lângă el pentru prima dată, şi-a dat seama că era puţin agitată; l-a fermecat într-un mod ciudat. De prea multe ori, mai ales în meseria pe care o practica, oamenii erau croiţi să facă impresie bună, asigurându-se că spuneau doar ceea ce trebuia, punând la bătaie doar lucrurile în care excelau. Alţii vorbeau întruna, conversaţia fiind pentru ei un drum în sens unic – şi nimic nu era mai plicticos. Adrienne nu părea că face parte din această categorie.

Trebuia să recunoască ce plăcut era să discute cu cineva care nu îl cunoştea. În lunile din urmă, îşi împărţise timpul în singurătate sau apărându-se de invariabila întrebare: te simţi bine? Colegii îi recomandaseră în repetate rânduri un terapeut renumit, încredinţându-l că lor le-a fost de mare ajutor. Paul obosise tot explicând că era perfect responsabil de tot ce făcea şi absolut sigur de decizia pe care o luase. Cel mai tare îl oboseau privirile îngrijorate pe care i le aruncau cu toţii drept răspuns.

Adrienne însă avea ceva aparte, care îl făcea să creadă că ea ar înțelege prin ce trecea acum. Nu putea să pună în cuvinte de ce simțea așa sau de ce avea atâta importanță lucrul acesta. Oricum, era convins că l-ar fi înțeles.

7

Câteva minute mai târziu, Paul a dus tava cu ceaşca goală pe ea în bucătărie.

Adrienne încă mai vorbea la telefon, cu spatele spre el. Se sprijinea de masa din bucătărie, stătea cu picioarele unul peste altul, trăgându-se de o şuviţă de păr. Din tonul cu care vorbea, Paul realiză că discuţia era pe sfârşite, aşa că lăsă tava pe masă.

– Da, am primit biletul tău... Aha... Da, s-a cazat deja...

A urmat o pauză destul de lungă cât timp a ascultă ce spunea interlocutorul şi, când deschise gura din nou, vocea era aproape şoptită.

– Au dat la ştiri toată ziua... Din câte îmi dau seama, va fi destul de puternică... A, bine atunci... Sub casă? Da, cred că pot să fac asta... Păi, cât de greu poate să fie?... Sigur că da... Cu plăcere... Distracţie plăcută la nuntă! Pa!

Adrienne se întoarse spre Paul tocmai când acesta punea ceaşca în chiuvetă.

– Nu trebuia să faci tu asta, îl mustră ea.

– Ştiu, dar tot veneam încoace. Voiam să aflu ce mâncăm diseară.

– Ţi s-a făcut foame?

Paul se întoarse cu faţa la robinet.

– Puţin. Dar pot să mai aştept dacă ţie nu ţi-e foame încă.

– Nu, şi mie mi s-a făcut foame.

Apoi, văzând că Paul vrea să spele ceaşca, adăugă:

– Lasă-mă pe mine. Tu eşti musafirul.

Paul se trase mai la o parte, iar Adrienne i se alătură lângă chiuvetă. În timp ce făceau planuri pentru cină, Adrienne spăla ceştile şi ibricul.

– Avem pui, friptură sau paste cu sos, la alegere. Pot să gătesc oricare dintre astea, numai bagă de seamă: ce nu mănânci astăzi, o să mănânci mâine. Nu garantez că vom găsi vreun magazin deschis zilele astea.

– Din partea mea, orice. Alege tu.

– Pui? Deja s-a dezgheţat.

– Sigur.

– Mă gândeam să fac o garnitură de cartofi cu fasole verde.

– Foarte bine.

Adrienne îşi şterse mâinile cu un şervеţel de hârtie, apoi întinse mâna spre şorţul de bucătărie care era atârnat pe mânerul uşii de la cuptor. Punându-şi-l, continuă cu meniul.

– Ţi-ar plăcea şi nişte salată?

– Dacă vrei şi tu, dacă nu, e bine şi aşa.

Adrienne zâmbea.

– Dar ştiu că n-ai glumit când ai zis că nu eşti pretenţios!

– Părerea mea este că atât timp cât nu trebuie să fac eu pe bucătarul, mănânc orice!

– Nu-ţi place să găteşti?

– Niciodată nu am avut şansa. Martha – fosta mea soţie – încerca întotdeauna reţete noi. Iar de când a plecat, am mâncat în oraş cam în fiecare seară.

– Ei, să nu compari ce fac eu cu standardul restaurantelor. Ştiu să gătesc, dar nu sunt maestru bucătar. Ca regulă, fiii mei sunt mai mult interesaţi de cantitate, şi nu de originalitatea reţetelor.

– Sunt convins că o să iasă bine. Mi-ar plăcea să-ţi dau o mână de ajutor.

Surprinsă de oferta lui, Adrienne îi aruncă o privire scurtă.

– Numai dacă vrei. Dacă ai chef să te odihneşti în cameră, să citeşti o carte bună, te anunţ eu când este gata masa.

– Nu mi-am luat nimic de citit şi, dacă mă întind acum un pic, nu mai pot închide ochii la noapte.

Adrienne ezită, luând în considerare oferta lui pentru ultima oară înainte să îl pună la treabă. Îi indică o uşă mai spre fundul bucătăriei:

– Atunci... mulţumesc. Poţi să te ocupi de curăţatul cartofilor. Îi găseşti în cămară, uite acolo, pe al doilea raft, lângă orez.

Paul se îndreptă spre cămară. Adrienne deschise frigiderul ca să scoată puiul, în acelaşi timp urmărindu-l cu coada ochiului; era drăguţ din partea lui, deşi un pic cam aiurea, că dorea să o ajute la bucătărie. Presupunea un aer de familiaritate care pe ea o descumpănea puţin.

– Avem ceva de băut? strigă Paul din spate. În frigider?

Cotrobăi printre cutii şi cartoane până când privirea îi căzu pe raftul cel mai de jos. Erau trei sticle culcate pe-o parte, sprijinite de un borcan cu murături.

– Îţi place vinul?

– De care ai găsit?

Puse puiul dezgheţat pe masă şi scoase la iveală una dintre sticle.

– Pinot grigio. E bun?

– N-am gustat niciodată. De obicei beau chardonnay. Ţie îţi place?

– Nici eu n-am mai băut de-ăsta până acum.

Bărbatul traversă bucătăria spre ea, ţinând în mână sacul cu cartofi. După ce îi aşeză pe masă, se întinse spre vin. Studie cu atenţie eticheta, apoi se uită la ea.

– Pare bun. Scrie aici că are aromă de mere şi portocale – cât de rău poate fi? Ştii pe unde aş putea găsi un tirbuşon?

– Cred că voi da peste vreunul pe-aici prin sertare, stai să văd...

Adrienne deschise sertar după sertar fără să găsească ce căuta. Până la urmă, găsi tirbuşonul şi i-l înmână lui Paul. Degetele li se atinseră uşor făcând schimbul. Din câteva mişcări rapide, Paul scoase dopul sticlei şi îl puse deoparte pe masă. Paharele erau atârnate într-un suport special lângă cuptor, iar Paul se duse şi luă unul, ezitând.

– Să-ţi torn şi ţie un pahar?

– De ce nu? zise ea, încă marcată de senzaţia lăsată de atingerea lui.

Paul turnă două pahare şi le aduse unde era ea. Inspiră parfumul vinului, apoi sorbi; Adrienne făcu la fel. Cu gustul vinului încă pe buze, încerca încă să îşi dea seama ce se petrecea cu ei doi.

– Ei, ce zici? o întrebă el.

– E bun.

– Şi eu zic tot aşa.

Agită paharul, iar vinul se prelinse pe sticlă ca uleiul.

– De fapt, e mai bun decât am crezut că o să fie. Trebuie să ţin minte...

Adrienne simţi brusc nevoia să se retragă şi făcu un mic pas înapoi.

– Eu o să mă apuc de pui.

– Cred că şi eu am ceva de lucru.

Adrienne descoperi tava de cuptor lângă aragaz, iar Paul îşi lăsă paharul pe masă şi se instală la chiuveta. Dădu drumul la apă şi se spălă pe mâini cu atenţie. Adrienne observă că freca bine şi pe o parte şi pe alta, apoi fiecare deget în parte. Puse cuptorul în funcţiune, alese temperatura de care avea nevoie; se auzi cum gazul ia foc.

– E vreun cuţit de curăţat pe-aici?

– N-am găsit încă unul, poţi să foloseşti un cuţit simplu?

Paul râse şugubăţ.

– Cred că o să mă descurc. Doar sunt chirurg.

În mintea Adriennei se făcu brusc lumină: liniile care îi brăzdau fruntea, intensitatea privirii lui, felul în care îşi spăla mâinile... Se mira cum de nu şi-a dat seama mai devreme. Paul veni lângă ea şi se apucă să cureţe cartofii.

– Ai operat în Raleigh? îl întrebă ea.

– Da. Dar mi-am vândut cabinetul luna trecută.

– Te-ai pensionat?

– Vorba vine. De fapt, vreau să plec la fiul meu.

– În Ecuador?

– Dacă m-ar fi întrebat şi pe mine, i-aş fi recomandat sudul Franţei, dar mă îndoiesc că m-ar fi ascultat.

Adrienne îi surâse:

– De parcă ascultă vreodată, copiii ăştia...

– Nu. Dacă stau să mă gândesc însă, nici eu nu l-am ascultat pe tata. Bănuiesc că asta înseamnă să te faci mare.

Rămaseră amândoi tăcuţi pentru o clipă. Adrienne condimenta puiul. Paul curăţa cartofii, într-adevăr, cu precizie de chirurg.

– Să înţeleg că Jean este îngrijorată din pricina furtunii, comentă el.

Se uită la el.

– Cum de ţi-ai dat seama?

– După felul cum ţi-a pierit glasul la telefon. Mi-am închipuit că îţi spune ce trebuie să faci ca să pregăteşti casa pentru furtună.

– Ai un spirit de observaţie foarte ascuţit.

– O să fie greu? Vreau să spun, mi-ar face plăcere să-ţi dau o mână de ajutor dacă ai nevoie.

– Ai grijă... s-ar putea să accept. Fostul meu soţ se ocupa de reparaţiile în casă, nu eu. Ca să fiu sinceră, nici el nu prea se pricepea.

– Ei, e un talent mult prea apreciat.

Puse cartoful pe fundul de lemn şi începu să cureţe un altul.

– Dacă nu te superi, de cât timp eşti divorţată?

Nu era prea sigură că dorea să deschidă subiectul, dar, în ciuda acestui fapt, îi răspunse.

– De trei ani. Dar el a plecat cu un an înainte.

– Copiii stau cu tine?

– Cea mai mare parte din timp. Acum sunt în vacanţă, aşa că sunt în vizită la tatăl lor. Tu de cât timp ai divorţat?

– Doar câteva luni. Divorţul a fost finalizat în octombrie. Dar tot aşa, ea a plecat cu un an înainte.

– Ea te-a părăsit?

Paul aprobă.

– Da, dar a fost vina mea, mai degrabă decât a ei. De-abia dacă dădeam pe-acasă şi, până la urmă, s-a săturat. Dacă aş fi fost în locul ei, cred că aş fi făcut la fel.

Adrienne meditä puţin la raspunsul lui, gândindu-se că bărbatul de lângă ea nu semăna defel cu cel pe care îl descria.

– Ce fel de chirurg eşti?

După ce i-a explicat, Adrienne nu şi-a mai desprins privirile de pe chipul lui; Paul continua să vorbească, anticipând parcă întrebările ei.

– Am devenit chirurg pentru că mi-a plăcut să văd rezultatele imediate ale muncii mele, plus că ai o mare satisfacţie când ajuţi oamenii. La început mă ocupam în principal de operaţii de plastică reparatorie pentru victimele accidentelor sau de defecte din naştere, de cazuri de acest fel. În ultimii ani însă, lucrurile s-au schimbat. Acum am pacienţi pentru chirurgie plastică. În jumătatea de an care a trecut am făcut mai multe operaţii la nas decât mi-aş fi închipuit vreodată.

– Eu ce ar trebui să remodelez? întrebă ea în joacă.

Paul scutură din cap:

– Absolut nimic.

– Vorbesc serios.

– Şi eu vorbesc serios. Nu aş schimba nimic.

– Zău?

Ridică două degete.

– Pe onoarea mea de cercetaş.

– Ai fost vreodată cercetaş?

– Nu.

Adrienne râdea în hohote dar, cu toate astea, se vedea că se înroşise în obraji.

– Mulţumesc.

– Cu plăcere.

Când puiul fu gata condimentat, Adrienne îl puse în cuptor şi potrivi ceasul, apoi se spălă din nou pe mâini. Paul clăti în apă cartofii şi îi lăsă lângă chiuvetă.

– Acum ce facem?

– În frigider, găseşti roşii şi castraveţi pentru salată.

Paul o ocoli ca să scoată legumele din frigider. În aer plutea parfumul lui, învăluind-o uşor şi pe Adrienne.

– Cum e să copilăreşti în Rocky Mount? se interesă el.

La început, Adrienne nu a fost prea sigură în privinţa a ce avea să spună, dar, după câteva minute, se relaxă, iar discuţia continuă firesc, fiind genul de sporovăială care era şi familiară, şi relaxantă. Îi povesti despre mama şi tatăl ei, îi spuse de căluţul pe care tatăl ei i l-a cumpărat când a împlinit doisprezece ani, îi descrise cu lux de amănunte orele pe care le-au petrecut împreună având grijă de căluţ şi cum tatăl ei a învăţat-o să-şi asume responsabilităţi mai multe decât alţii. A răscolit cu drag amintirile din liceu, i-a povestit cum, în ultimul an, a dat peste Jack la o petrecere studenţească. Au fost împreună timp de doi ani şi atunci când a jurat să fie a lui, a crezut din tot sufletul că va fi

pentru totdeauna. Ajunsă în acest punct al istorisirii, vocea i se pierdu, scutură uşor din cap, vrând, parcă, să alunge amintirea propriilor idealuri pierdute, apoi schimbă subiectul, aducând vorba despre copiii ei.

În timp ce o asculta, Paul amesteca salata laolaltă cu crutoanele pe care ea le cumpărase mai devreme, din când în când punctând cu câte o întrebare, atât cât să îi lase de înţeles că era interesat de ceea ce îi spunea. Era atât de pasionată când povestea despre tatăl şi copiii ei, încât l-a facut să zâmbească.

Se lăsa seara, umbrele se lungeau traversând odaia. Adrienne puse masa, iar Paul mai turnă nişte vin în pahare. Când fu gata masa, se aşezară să mănânce.

Apoi, Paul a fost cel care a vorbit cel mai mult în timpul cinei. I-a povestit despre copilăria lui petrecută la fermă, i-a descris chinurile prin care a trecut urmând Medicina şi despre orele petrecute antrenându-se pentru atletism, despre vizitele trecute în Outer Banks. Când a adus vorba de tatăl lui, Adrienne s-a gândit să îi destăinuie problemele pe care le întâmpina cu al ei, dar s-a înfrânat în ultimul moment. Jack şi Martha apăreau în discuţie în trecere; la fel şi Mark. În general, discuţia lor nu a zgâriat decât suprafaţa lucrurilor şi pentru moment, nici unul dintre ei nu dorea să meargă mai departe.

Până şi-au terminat cina, vântul s-a domolit, se transformase aproape într-o briză, iar norii se încolăciseră ca nişte pisici torcând în liniştea de dinaintea furtunii. Paul a pus farfuriile în chiuvetă, în timp ce Adrienne punea mâncarea rămasă în frigider. Sticla de vin era goală, marea se umfla şi, în calmul fluxului, începură să se înfiripe în zare primele fulgere, luminând lumea ca şi cum cineva fotografia noaptea cu speranţa de a o păstra pentru totdeauna în amintire.

8

După ce a ajutat-o cu vasele, Paul arătă spre uşa din dos.

– N-ai vrea să mi te alături la o plimbare pe malul mării? E o seară atât de frumoasă.

– Nu e cam frig?

– Cred că este tare frig, dar nu ştiu dacă vom mai avea o asemenea şansă.

Adrienne se uită afară pe fereastră. Ar trebui să termine curăţenia în bucătărie, dar asta mai putea să aştepte, nu?

– Bine, acceptă ea, numai să-mi iau haina.

Camera pe care o ocupa Adrienne era chiar lângă bucătărie; era o încăpere pe care Jean o construise cu vreo cincisprezece ani în urmă. Era ceva mai mare decât celelalte camere din casă şi avea o baie proiectată pe măsura căzii cu jacuzzi. Jean folosea jacuzzi-ul în mod curent şi, de fiecare dată când Adrienne o sunase în perioadele ei mai proaste, acesta era remediul pe care Jean i-l recomanda.

– Ai nevoie de o baie fierbinte, relaxantă, zicea ea, ignorând total faptul că Adrienne mai avea şi trei copii care monopolizau băile şi un program care nu prea includea şi timp liber.

Adrienne îşi luă haina din dulap şi fularul, pe care şi-l înfăşură în jurul gâtului. Trase cu ochiul la ceas şi fu uluită de cât de repede trecuse timpul. Când s-a întors în bucătărie, Paul o aştepta, deja cu haina pe el.

– Gata? o întrebă el.

Îşi ridică gulerul hainei.

– Hai să mergem. Trebuie să te avertizez însă că nu prea îmi place vremea rece. Sângele meu de sudistă nu mă prea ajută.

– Nu stăm mult, promit.

Îi zâmbi când ieşiră împreună afară; Adrienne apăsă comutatorul pentru becul care ilumina treptele. Se îndreptară spre nisipul de la marginea mării, peste duna scundă, mergând unul lângă celălalt.

Seara era de o frumuseţe exotică; aerul era tare, proaspăt, iar aroma de sare înmiresma ceaţă. La orizont, se aprindeau fulgerele într-un ritm ştiut numai de ele, iradiind printre nori. Întorcând privirile în acea direcţie, observă că şi Paul admira cerul. Ochii lui păreau că înregistrează toate detaliile.

– Ai mai văzut vreodată aşa ceva? Fulgere ca astea? o întrebă el.

– Nu iarna. Se mai întâmplă din când în când vara.

– Este din cauza fronturilor care se ciocnesc. Am vazut cum a început când cinam; mă gândesc că furtuna aceasta o să fie mai puternică decât s-a prevestit.

– Sper că te înşeli.

– S-ar putea.

– Dar nu eşti convins.

Ridică din umeri.

– Hai să zicem că, dacă aş fi ştiut că vine o aşa furtună, aş fi încercat să-mi reprogramez întâlnirea.

– De ce?

– Nu-mi prea plac furtunile Îţi aduci aminte de Uraganul Hazel? În 1954?

– Desigur, deşi atunci eram micuţă. Eram, mai degrabă, încântată decât speriată atunci când am rămas fără electricitate. Iar Rocky Mount n-a fost lovit chiar atât de rău sau cartierul nostru cel puţin.

– Ai avut noroc. Pe atunci, aveam douăzeci şi unu de ani, eram la Duke. Când am auzit că vine uraganul, câţiva dintre tipii din echipa de atletism s-au gândit că ar fi o experienţă de neuitat dacă ar merge pe plaja Wrightsville pentru o petrecere-cu-uragan. N-am vrut să merg, dar eram căpitanul echipei aşa că m-au şantajat să merg cu ei.

– Nu a fost locul unde s-a lovit de uscat?

– Ei, nu chiar, dar suficient de aproape. Până să ajung acolo, insula fusese, în mare parte, evacuată. Dar eram tineri şi proşti, aşa că ne-am văzut de ale noastre. La început, a fost chiar distractiv. Făceam cu rândul: stăteam în bătaia vântului încercând să ne menţinem echilibrul, bucuroşi că totul era nemaipomenit, miraţi că lumea făcuse atâta caz. Însă, după câteva ore, vântul a devenit prea puternic pentru jocurile noastre stupide, iar ploaia cădea în rafale neostoite; ne-am decis să ne întoarcem la Durham. Dar nu mai puteam să părăsim insula. Podurile au fost închise imediat ce vântul a trecut de şaptezeci de kilometri la oră; eram blocaţi. La două noaptea, parcă se dezlănţuise războiul. Copacii se rupeau şi cădeau la pământ, acoperişurile erau smulse de pe case şi, cât vedeai cu ochii, văzduhul vuia de obiecte ce treceau smulse în zbor, care puteau să te omoare ca pe o muscă. Şi era o hărmălaie cum nu poţi să-ţi imaginezi. Ploaia lovea maşina în care ne aflam, când, deodată, s-a dezlănţuit furtuna. Fluxul ajunsese la cote maxime sub luna plină; atunci am văzut cele mai mari valuri, unul după altul. Din fericire, eram îndeajuns de departe de plajă; însă am văzut patru case smulse de stihie şi scufundate în mare. Când credeam că mai rău de atât nu se putea, au început să se rupă cablurile de înaltă tensiune. Am privit transformatoarele cum au explodat unul după altul, iar unul dintre cabluri a căzut chiar în dreptul maşinii. S-a încolăcit în vânt tot restul nopţii. Atât de aproape, încât am văzut scânteile, uneori, aproape lovind maşina... În

afară de a ne ruga, nu cred că a mai scos vreunul dintre noi o vorbă tot restul nopții.

Adrienne nu-și luase ochii de pe chipul lui cât timp a vorbit.

– Ai noroc că ai scăpat cu viață.

– Știu.

Valurile se izbeau atât de tare de țărm, încât plaja fusese tivită cu balonașe mari de spumă semănând cu cele din cădița de baie a unui copil.

– N-am mai spus nimănui de întâmplarea asta, adăugă Paul. Nimănui.

– De ce?

– Pentru că acesta nu eram... *eu*. Niciodată nu am mai făcut ceva atât de riscant. Era ca și cum toate astea i s-ar fi întâmplat altcuiva. Ar trebui să fii în pielea mea ca să înțelegi... Am fost genul de băiat care nu iese în oraș vinerea seara ca nu cumva să rămână în urmă cu învățatul.

Adrienne râse.

– Mă îndoiesc.

– E adevărat! Așa eram.

Pășind pe nisipul întărit, Adrienne aruncă o privire spre casele din spatele dunelor. Nu era nici o fereastră luminată și, prin umbrele negre ce se strângeau în văzduh, Rodanthe părea un oraș-fantomă.

– Te superi dacă îți spun ceva? îl întrebă ea. Nu vreau să interpretezi greșit...

– Nu o voi face.

Mai făcură câțiva pași, în timp ce Adrienne se lupta să-și găsească cuvintele.

– Atunci când vorbești despre tine, parcă vorbești despre altcineva. Îmi spui că ai lucrat prea din greu, dar oamenii de acest fel nu-și vând cabinetul ca să se mute în Ecuador. Îmi spui că nu faci nebunii, dar, în același timp, îmi istorisești o trăsnaie pe care ai făcut-o cândva. Încerc numai să te înțeleg...

Paul ezită. Nu trebuia să dea explicaţii, nici ei, nici nimănui altcuiva, dar, păşind sub cerul străpuns de câteva raze de lumină, în această seară friguroasă de ianuarie, realiză cu stupoare că îşi dorea ca această femeie să ajungă să îl cunoască, să-l cunoască cu adevărat, în toate contradicţiile sale.

– Ai dreptate, începu, pentru că vorbesc despre doi oa-meni diferiţi. Cândva, am fost Paul Flanner, puştiul extrem de muncitor, care a s-a făcut mare şi a devenit un bun chirurg. Tipul care lucra nonstop. Sau Paul Flanner soţul şi tatăl, cel cu casa cea mare din Raleigh. Acum însă, nu mai sunt nici unul dintre ei. Chiar în acest moment, încerc să-mi dau seama cine este Paul Flanner cu adevărat şi, ca să fiu cinstit, încep să îmi pun problema dacă voi afla vreodată.

– Cred că toţi simţim asta câteodată. Dar nu mulţi se gândesc să se mute în Ecuador drept rezultat.

– De-asta crezi că plec?

Făcură în tăcere câţiva paşi, înainte ca Adrienne să-l privească din nou.

– Nu, zise ea, cred că te duci ca să îţi cunoşti fiul mai bine...

Surpriza era evidentă pe chipul lui.

– Nu mi-a fost greu să-mi dau seama. Aproape că nu ai zis o vorbă despre el toată seara. Dar, dacă tu crezi că va ajuta relaţiei dintre voi cu ceva, atunci eu nu pot decât să mă bucur că te duci.

Paul îi zâmbi.

– Atunci, eşti primul om care se bucură de asta. Nici Mark nu a fost prea entuziasmat când l-am anunţat.

– O să-i treacă.

– Crezi?

– Sper din toată inima. Încerc să mă conving de asta când am vreun necaz cu copiii mei.

Paul râse şi îi făcu semn să se întoarcă spre han.

– Vrei să ne întoarcem?

– Oooh, speram să zici asta. Mi-au înghețat urechile...

O apucară spre han, călcând pe urmele lăsate ceva mai devreme în nisip. Deşi nu se vedea luna, norii de deasupra ei străluceau argintii. În depărtare, se auzi primul huruit al tunetelor.

– Cum e fostul tău soț?

– Jack?

Adrienne ezită, întrebându-se dacă ar trebui să schimbe subiectul, apoi se hotărî că, de fapt, nu conta. Oare, cui i-ar fi putut Paul să-i spună mai departe?

– Spre deosebire de tine, spuse ea într-un sfârşit, Jack crede că s-a regăsit deja. S-a întâmplat că s-a regăsit cu altcineva când încă mai eram căsătoriți.

– Îmi pare tare rău.

– Şi mie. Sau mi-a părut rău. Acum e doar unul dintre acele lucruri la care încerc să nu mă mai gândesc.

Paul îşi aminti de lacrimile pe care le văzuse la început.

– Şi funcționează?

– Nu, dar încercarea moarte n-are. Am de ales?

– Ai putea să te duci în Ecuador...

Adrienne îşi dădu ochii peste cap.

– Ha-ha, n-ar fi haios? M-aş duce acasă şi le-aş spune copiilor: „Micuților, îmi pare rău, dar vă las pe cont propriu. Mă car în străinătate pentru o vreme". Clătină din cap. Nu, pe moment, sunt prinsă. Cel puțin până ajung cu toții la facultate. Au nevoie de mine şi de cât mai multă siguranță acum.

– Pari o mamă grijulie.

– Încerc şi eu... Cu toate astea, copiii nu cred asta.

– Atunci, gândeşte în felul următor: când or să aibă şi ei copii, la rândul lor, o să fii răzbunată.

– Oh, de-abia aştept. Deja exersez. Ce zici de nişte cartofi prăjiți înainte de cină? Nu, sigur că nu trebuie să-ți faci curat în dormitor. Poți să stai până târziu...

Paul zâmbi din nou, bucurându-se din plin de conversaţie. Bucurându-se de ea. În lumina argintie a furtunii ce se apropia, era de-a dreptul frumoasă; se întrebă cum de o părăsise bărbatul.

Făcură drumul spre han încet, fiecare cu gândurile sale, atenţi la sunetele şi sclipirile care se prefirau, fără să simtă nevoia să-şi vorbească.

Era o alinare, se gândi Adrienne. Prea mulţi oameni cred că tăcerea este un gol ce trebuie umplut, chiar dacă nu e nimic important de spus. A întâlnit adesea genul acesta de oameni în circuitul interminabil al cocteilurilor la care a mers împreună cu Jack. Clipele ei preferate au fost cele când a reuşit să iasă câteva momente din larmă şi să se ascundă pe o verandă, izolată de restul lumii. Uneori, mai găsea pe cineva acolo, pe vreun necunoscut; când dădeau cu ochii unul de celălalt, îşi făceau un semn discret, dând din cap, punând pecetea pe un pact secret. „Fără întrebări, fără flecăreală... De acord."

Aici, pe plajă, pactul a fost semnat din nou. Noaptea îi înviora, briza se juca cu părul ei şi îi şfichiuia uşor obrajii. Înaintea ei se întindeau umbre mişcătoare, care se tot încolăceau construind imagini ce îi erau cunoscute de undeva, apoi dispăreau din nou. Oceanul era o fierbere de cărbune lichid. Ştia că Paul era şi el absorbit de spectacol; îşi dădea seama că orice vorbă ar fi întinat măreţia naturii, ar fi rupt vraja.

Mergeau unul lângă altul într-o tăcere complice şi, cu fiecare pas, Adrienne devenea din ce în ce mai sigură că vrea să petreacă mai mult timp împreună cu el. Nu era chiar aşa de ciudat, nu? Era însingurat, la fel ca şi ea – doi călători solitari bucurându-se de întinderea asta de nisip de la marginea unei mici aşezări de coastă numite Rodanthe.

*

Odată ajunşi în han, se reîntoarseră în bucătărie unde şi-au scos jachetele. Adrienne şi-a atârnat haina şi fularul în cuierul de lângă uşă, iar Paul tot acolo.

Adrienne îşi strânse pumnii şi suflă în căuşul palmelor ca să se încălzească, observând că Paul se uită spre ceas, apoi de jur-împrejur prin bucătărie, nehotărât dacă să încheie seara în acel punct sau nu.

– Ce zici de o băutură caldă? lansă ea imediat întrebarea. Pot să fac un ibric de cafea proaspătă, decofeinizată.

– Ai nişte ceai, mai bine? o întrebă.

– Cred că am dat peste nişte ceai mai devreme, stai să văd...

Merse în partea cealaltă a bucătăriei şi deschise dulapul de lângă chiuvetă; cotrobăind printre borcanele dinăuntru, se bucura în sinea ei că mai petreceau puţin timp împreună. Pe al doilea raft, găsi o cutie de Earl Grey şi, când se întoarse spre Paul să i-o arate, el îi zâmbi aprobator. Trecu pe lângă el ca să ia ceainicul, apoi îl umplu cu apă, conştientă permanent de cât de aproape stăteau unul de celălalt. Când ceainicul a început să fluiere, turnă două căni şi amândoi se retraseră în sufragerie.

S-au aşezat pe aceleaşi scaune, deşi încăperea arăta altfel după apusul soarelui. Dacă aşa ceva era posibil, era şi mai liniştită, mai intimă în întuneric.

În timp ce îşi savurau ceaiul, vorbiră încă vreo oră despre una, despre alta – o conversaţie vioaie ca între doi prieteni nu foarte apropiaţi. Cu timpul, cu cât se făcea mai târziu, Adrienne începu să se deschidă mai mult, să îi mărturisească temerile ei pentru viitor, mai ales în ce îl privea pe tatăl ei.

Paul a mai întâlnit asemenea cazuri; pentru el era ceva normal, doctor fiind. Dar, până în acest moment, nu fuseseră decât atât: nişte cazuri. Părinţii lui nu mai erau; părinţii Marthei încă mai trăiau, bine sănătoşi în Florida. Dar expresia de pe chipul lui Adrienne îl lămuri că e mai bine că nu se afla el în pielea ei.

– Pot să te ajut cu ceva? se oferi el. Cunosc câţiva specialişti care ar putea să arunce o privire pe fişa lui medicală, poate există vreun mod să te ajutăm.

– Mulţumesc, dar deja am trecut prin asta. Ultima comoţie l-a dărâmat. Chiar dacă ar exista ceva care să îl ajute, cât de puţin, nu cred că mai e vreo şansă să poată trăi fără îngrijire medicală permanentă.

– Ce ai de gând să faci?

– Habar n-am... Sper din toată inima că Jack o să se răzgândească şi mă va ajuta cu nişte bani. Ei doi erau foarte apropiaţi la un moment dat. Dacă nu, bănuiesc că o să-mi caut un serviciu cu normă întreagă ca să pot plătit cheltuielile de spitalizare.

– Statul nu poate să vă ajute cu nimic?

Imediat ce a rostit vorbele, şi-a dat seama care va fi răspunsul ei.

– S-ar putea să aibă dreptul la ajutor din partea statului, dar, pentru cele mai bune cămine, sunt nişte liste de aşteptare imense; majoritatea se află la cel puţin două ore distanţă şi îmi va fi greu să îl văd zilnic. Iar căminele care nu sunt aşa de bune... N-aş putea să-i fac una ca asta...

Se opri, cu gândurile împărţite între prezent şi trecut.

– Când s-a pensionat, au dat o petrecere pentru el la fabrica unde a lucrat. Îmi aduc aminte că m-am gândit atunci că o să-i fie dor să se ducă la muncă în fiecare zi. S-a apucat să lucreze acolo când avea doar cincisprezece ani şi tot amarul de vreme cât a muncit acolo nu a lipsit decât două zile şi atunci pentru că era bolnav. Odată am stat şi am calculat... Dacă aduni toate orele de muncă, ajungi la cincisprezece ani din viaţă; dar când l-am întrebat, mi-a zis că nu o să îi lipsească defel. Acum că s-a pensionat avea planuri mari de viitor.

Expresia feţei i se îndulci.

– A vrut să spună că acum putea să facă lucrurile pe care şi le dorea cu adevărat, nu care constituiau o obligaţie. Să stea cu

mine, cu nepoții lui, să citească sau să se distreze cu prietenii. Merită și el câțiva ani de trai fără griji și tocmai atunci...

Vocea i se stinse înainte să se uite în ochii lui Paul.

– Ți-ar plăcea dacă l-ai întâlni. Chiar și acum.

– Sunt convins. Dar crezi că lui i-ar plăcea de mine?

Ea zâmbi:

– Tatei îi plac toți oamenii. Înainte să se îmbolnăvească, nu era nimic mai plăcut pentru el decât să-i asculte pe alți oameni, să-i cerceteze, să-i cunoască. Când era mai tânăr, avea o răbdare de fier și, din pricina asta, oamenii se relaxau în preajma lui și își deschideau sufletul. Îi spuneau lucruri pe care nu le-ar fi spus nimănui altcuiva; știau că în el pot avea încredere.

Avu o mică ezitare.

– Știi ce m-a marcat cel mai mult?

Paul ridică puțin din sprâncene.

– De când eram mică, nu contează cât de bine sau de prost mi-a ieșit un lucru, dacă eram fericită sau tristă, tata mă lua în brațe și îmi spunea: „Sunt mândru de tine".

Pentru un moment, se lăsă iarăși liniștea.

– Nu știu ce putere magică au cuvintele astea, dar, pe mine, m-au impresionat de fiecare dată. Cred că le-am auzit de zeci de mii de ori, dar, de fiecare dată când mi le spunea, știam că mă iubește indiferent ce aș face. E haios, când am mai crescut, glumeam împreună pe tema asta. Dar, chiar și atunci, îmi spunea ce mândru era de mine când mă pregăteam să plec undeva și mă înduioșa.

Lui Paul îi răsări un zâmbet pe buze.

– Un om remarcabil, după câte îmi spui.

– Chiar este, confirmă Adrienne îndreptându-se în scaun. Și tocmai de aceea voi face în așa fel încât, să rămână acolo. Este cel mai bun loc din lume pentru el. Este foarte aproape de casă și nu numai că îngrijirea este nemaipomenită, dar este tratat ca

un om, nu doar ca un pacient. Merită să-şi trăiască zilele de pe urmă într-un asemenea loc. Măcar atât să fac pentru el.

– E foarte norocos că eşti fiica lui, că ai grijă de el.

– Şi eu sunt norocoasă.

Ochii ei rămaseseră pironiţi asupra peretelui din faţă, fără să se concentreze la ceva anume. Apoi, Adrienne scutură din cap, realizând busc despre ce vorbea.

– M-am lungit cu vorba. Iartă-mă!

– N-ai nici un motiv. Mă bucur că mi-ai spus toate astea.

Cu un zâmbet în colţul buzelor, Adrienne se aplecă puţin în faţă:

– Ce-ţi lipseşte cel mai mult de când nu mai eşti căsătorit?

– Să înţeleg că schimbăm subiectul...

– M-am gândit că e rândul tău să te destăinuieşti.

– Ha-ha, asta a fost tot?

Ridică din umeri.

– Cam aşa ceva. Acum că ţi-am spus secretele mele, ţi-a venit şi ţie rândul.

Paul s-a prefăcut că oftează şi ridică privirea în tavan.

– Bine... Ce îmi lipseşte...

Îşi împreună mâinile.

– Cred că mai mult îmi lipseşte sentimentul acela când ştii că te aşteaptă cineva acasă, atunci când te întorci de la muncă. De obicei, mă întorceam acasă seara târziu şi, uneori, Martha era deja în pat. Dar numai faptul că o ştiam acolo era de ajuns, era firesc şi mă liniştea. Stătea în firea lucrurilor. Dar tu?

Adrienne lăsă cana de ceai pe măsuţa dintre ei.

– Chestiile obişnuite. Cineva cu care să vorbesc, să împart mesele, săruturile dis-de-dimineaţa, înainte ca vreunul dintre noi să se fi spălat pe dinţi. Ca să fiu cinstită, sunt mai îngrijorată de ce simt copiii, decât de mine. Îmi lipseşte Jack, şi asta de dragul lor. Cred că, atunci când sunt mici, copiii au mare nevoie de mamă, dar, când ajung la adolescenţă, au nevoie de tatăl lor. Mai

ales fetele. Nu vreau ca fiica mea să crească cu ideea că toţi bărbaţii sunt nişte ticăloşi care îşi părăsesc familia la prima ocazie ivită, dar cum să îi arăt că nu este aşa, când tatăl ei a făcut ce a făcut?

– Nu ştiu.

Adrienne clătină capul.

– Oare, bărbaţii se gândesc la chestiile astea?

– Cei buni, da. E la fel ca toate celelalte lucruri.

– Cât timp ai fost căsătorit?

– Treizeci de ani. Tu?

– Optsprezece.

– Între noi fie vorba: crezi c-am înţeles ceva din toate astea? Că i-am dat de capăt, nu?

– Ce? Secretul lui „au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi"? Nu cred că mai există aşa ceva...

– Da, cred că ai dreptate...

Din hol se auzi pendula bătând ora exactă. Când acordurile grave s-au disipat, Paul şi-a frecat gâtul cu mâna în speranţa că îi va trece febra musculară din timpul şofatului.

– Cred că trebuie să mă duc la culcare. Mâine mă trezesc devreme.

– Da, şi eu.

Dar nici unul dintre ei nu s-a ridicat imediat. În schimb, au rămas aşa, în tăcere, ca atunci când se plimbau pe plajă. Din când în când, Paul o privea, dar îşi întorcea privirile înainte ca ea să-l surprindă.

Cu un oftat, Adrienne se ridică din scaun şi arătă spre cana lui:

– O iau eu, oricum mă duc la bucătărie.

Paul i-o întinse zâmbitor.

– M-am simţit tare bine astă-seară.

– Şi eu.

O clipă mai târziu, înainte să intre în bucătărie, Adrienne îl urmări cu privirea cum urca scările spre camera lui.

Închise uşile hanului şi, ajunsă în camera ei, Adrienne se dezbrăcă şi deschise valiza ca să caute o pereche de pijamale. Îşi surprinse imaginea în oglindă. „Nu arăt prea rău, dar hai să fim cinstiţi, nu-mi ascund vârsta. Paul, se gândi ea, a fost tare drăguţ când mi-a spus că nu am nevoie de nici o operaţie estetică."

De multă vreme nu a mai făcut-o nimeni să se simtă atrăgătoare.

Se îmbrăcă cu nişte pijamale şi se vârî în pat. Pe măsuţa de lângă pat, Jean ţinea un vraf de reviste, aşa că Adrienne se uită puţin prin ele înainte de a închide veioza. Pe întuneric însă, nu putea să nu se gândească la întâmplările de peste zi. Retrăi de nenumărate ori conversaţiile lor; îl revăzu pe Paul, modul în care buzele lui conturau un zâmbet puţin strâmb, de fiecare dată când ea zicea ceva ce lui i se părea comic. O oră se tot învârti şi se tot rasuci în pat fără să adoarmă, din ce în ce mai frustrată, fără să-şi dea seama că, în camera lui de la etaj, Paul Flanner făcea exact acelaşi lucru.

9

Deşi a tras obloanele şi draperiile ca să nu intre lumina vie a dimineţii, Paul se trezi o dată cu răsăritul; următoarele zece minute şi le-a petrecut întinzându-se, încercând să alunge durerea surdă din muşchi.

Deschizând obloanele, Paul inspiră adânc aerul dimineţii. Peste ape atârna un abur înnegurat, iar, deasupra, cerul era de culoarea oţelului. Nori mari, pufoşi, alergau sus, în văzduh, paralel cu linia ţărmului. „Furtuna va fi aici înainte de căderea serii sau poate chiar în timpul după-amiezii", gândi el.

Se ridică în capul oaselor pe marginea patului şi se îmbrăcă cu treningul, punându-şi un hanorac pe deasupra. Din sertar luă o pereche de şosete şi le puse în mâini pe post de mănuşi. Ajuns la parter, aruncă o privire împrejur. Adrienne nu se trezise încă şi asta îl dezamăgi puţin. Ar fi vrut să o vadă; îi încolţi în minte un gând: oare, de ce voia să o vadă? Descuie uşa hanului şi, un minut mai târziu, alerga uşor ca să se încălzească înainte de a accelera.

Din dormitorul ei, Adrienne l-a auzit coborând treptele. Se ridică din pat, dădu păturile la o parte şi se încălţă cu papucii, mustrându-se că nu îi făcuse măcar o cafea înainte să plece pe-afară. Nu era prea sigură că el ar fi vrut cafea înainte de alergarea de dimineaţă, dar măcar ar fi putut să-i ofere.

Afară, Paul se relaxa, muşchii se încălziseră, aşa că începu să alerge mai repede. În nici un caz nu mai putea să alerge cu agilitatea cu care o făcuse în tinereţe, dar ritmul era consecvent şi înviorător.

Alergarea nu era doar un simplu exerciţiu pentru el. Ajunsese la punctul în care nu îi era deloc greu să alerge; îi era totuna dacă alerga cinci kilometri sau citea ziarul. Alergarea era pentru el o formă de meditaţie, una dintre puţinele ocazii de a fi singur cu sine însuşi.

Era o dimineaţa minunată. În timpul nopţii a plouat, era evident din cauza picăturilor ce atârnau pe ştergătoarele de parbriz ale maşinilor, dar rafala a trecut, probabil, foarte repede pentru că drumurile aproape se zvântaseră. În lumina răsăritului se încolăceau fuioare de ceaţă, trecând ca nişte fantome de la o casă la alta. Lui Paul i-ar fi plăcut să alerge pe malul mării, pe plajă; nu avea de multe ori această ocazie, dar s-a hotărât că mai bine împuşcă doi iepuri dintr-o dată şi caută casa lui Robert Torrelson în timp ce aleargă. O luă pe marginea autostrăzii, apoi traversă centrul oraşelului, întorcând la primul colţ de stradă, bucurându-se de peisaj.

Îşi imaginase aşezarea exact cum era: un vechi sătuc de pescari aflat chiar la marginea apei, un loc unde modernitatea a pătruns mai greu. Casele erau construite din lemn şi, deşi unele se prezentau mai bine decât celelalte, cu grădiniţe bine întreţinute, cu parcele mici de pământ negru, acolo unde la primăvară vor răsări flori din bulbi, se vedea că viaţa pe coastă nu era deloc uşoară. Chiar şi casele care nu erau mai vechi de douăzeci de ani începeau să intre în paragină. Gardurile şi cutiile de scrisori erau ciuruite de găurele, acolo unde vremea muşcase din metal, vopseaua se scorojea pe alocuri, acoperişurile de tablă erau brăzdate de dungi de rugină. Puteai să vezi, împrăştiate în grădinile din faţa caselor diverse obiecte specifice vieţii de zi cu zi de pe aceste meleaguri: caiace şi motoare de

bărci stricate, năvoduri pe post de element decorativ, frânghii şi lanţuri pentru a-i ţine departe pe străini.

Unele case nu erau mai mult decât nişte cocioabe, cu pereţii în echilibru instabil, aşteptând parcă să cadă la primul vânt mai puternic. La unele, veranda se îndoise la mijloc şi, ca să nu se rupă de tot, era proptită cu ce îi căzuse proprietarului în mână: bucăţi de ciment sau cărămizi aşezate una peste alta, improvizaţii ce se arătau printre scândurile ca nişte beţişoare chinezeşti.

Dar orăşelul era în plină fierbere, cu toate că de-abia răsărise soarele; se zăreau semne de activitate chiar şi în casele ce păreau abandonate. În timp ce alerga, văzu cum iese fumul din hornuri. Oameni, bărbaţi şi femei, ciocăneau de zor acoperind geamurile cu placaj. Sunetul făcut umplea aerul de hărmălaie.

La următoarea intersecţie se opri, verifică numele străzii şi continuă să alerge. Câteva minute mai târziu era pe strada unde locuia Robert Torrelson. Ştia că acesta stătea la numărul 34.

Trecu de numerele 18 şi 20, apoi ridică privirea înainte. Câţiva dintre vecini se opriră din lucru şi se uitară după el neîncrezători. Paul ajunse în dreptul casei lui Torrelson, făcând eforturi să nu pară evident că o cercetează.

Era o casă ca majoritatea celor de pe acea stradă: nu era ea chiar bine întreţinută, dar nici nu era o ruină. Mai degrabă, undeva pe la mijloc, ca un fel de remiză între om şi natură în bătălia lor pentru casă. Avea pe puţin jumătate de secol; era o casă cu un singur cat, acoperită cu tablă, fără burlane care să evacueze apa. Ploile a mii de furtuni spălaseră zugrăveala albă lăsând dâre cenuşii pe ziduri. Pe verandă se odihneau două balansoare vechi, întoarse puţin unul spre celălalt, ca doi bătrânei care purtau o conversaţie. În jurul ferestrelor era un singur fir cu beculeţe de Crăciun.

În spatele clădirii se afla un mic şopron cu uşile larg deschise. Înăuntru se vedeau două mese de lucru, acoperite cu năvoade şi undiţe, cutii de tablă şi ustensile. Pe perete se sprijineau

două harpoane, iar într-un cui atârna o pelerină galbenă de ploaie. Dintre umbrele dinăuntru se ivi un om, cărând o găleată în mână.

Apariţia îl prinse pe Paul pe picior greşit; făcu stânga-împrejur, nevrând ca bătrânul să dea cu ochii de el. Era prea devreme ca să îi facă o vizită, şi, în orice caz, nu voia să se prezinte în trening. Împinse bărbia înainte, tăind briza ca prova unui vas, trecu colţul şi încercă să-şi regăsească ritmul dinainte.

Nu era uşor. Imaginea bătrânului îi rămase în minte, încetinindu-l, făcându-i fiecare pas din ce în ce mai greu decât cel dinainte. În ciuda frigului, până îşi termină runda de alergare, era lac de sudoare.

Cei câţiva metri care îl despărţeau de han îi străbătu la pas, lăsându-şi corpul să se răcorească. Venind pe drum, văzu că în bucătărie fusese aprinsă lumina.

Ştiind ce însemna aceasta, zâmbi.

*

În timp ce Paul era pe-afară, dăduseră telefon copiii lui Adrienne şi ea petrecuse câteva minute bune vorbind cu fiecare în parte, bucuroasă că se simţeau bine cu tatăl lor. Puţin mai târziu, telefonă la căminul de bătrâni.

Tatăl ei nu putea să răspundă la telefon, astfel că Adrienne aranjase cu Gail, una dintre surorile medicale de acolo să răspundă ea pentru el; ridică la al doilea ţârâit.

– Gând la gând, spuse Gail. Tocmai îi spuneam tatălui tău că trebuie să ne suni.

– Cum îi mai este astăzi?

– Este puţin obosit, dar, în afară de asta, totul merge bine. Stai numai puţin să-i dau lui receptorul, da?

Un moment mai târziu, auzind respiraţia greoaie a tatălui ei, Adrienne închise ochii.

– Bună, tată, începu ea şi preţ de câteva minute parcă se află şi ea acolo cu el.

Îi povesti despre han şi despre plajă, despre norii care aduceau furtuna şi despre fulgere şi, deşi nu scoase o vorbă despre Paul, se întrebă dacă tatăl ei a perceput tremurul din vocea ei evitând să-i menţioneze numele.

*

Paul urcă treptele şi fu întâmpinat de aroma de şunculiţă prăjită, ca un bun venit acasă. Un moment mai târziu, Adrienne apăru prin uşile batante.

Era îmbrăcată cu blugi şi cu un pulover albastru deschis care îi scotea şi mai mult în evidenţă ochii. În lumina dimineţii, ochii ei erau aproape turcoaz, amintindu-i de cerul de cristal al primăverii.

– Te-ai trezit devreme, zise ea, ascunzând după ureche o şuviţă rebelă de păr.

Lui Paul gestul i se păru extrem de senzual; îşi şterse transpiraţia de pe frunte.

– Da, am vrut să îmi fac antrenamentul înainte de începutul propriu-zis al zilei.

– Ai alergat bine?

– Am avut şi zile mai bune, dar măcar am reuşit să alerg, spuse şi îşi trecu greutatea de pe un picior pe altul. Miroase nemaipomenit aici.

– Am început să pregătesc micul dejun între timp.

Îi făcu un semn peste umăr.

– Vrei să mănânci acum sau vrei să mai aştepţi puţin?

– E în regulă dacă fac un duş mai întâi?

– Sigur. Mă gândeam să fac pârjoale. O să-mi ia cam douăzeci de minute. Cum preferi ouăle?

– Omletă?

– Cred că mă descurc.

Făcu o pauză, căci îi plăcea teribil sinceritatea privirii lui, scăldându-se în ea o clipă mai mult.

– Să scot şunculiţa din tigaie, până nu se arde, zise ea într-un sfârşit. Ne vedem în câteva minute?

– Sigur.

După ce o privi cum se depărtează, Paul urcă scările până la el în cameră, clătinând din cap, gândindu-se cât de frumoasă era. Îşi scoase treningul, îşi clăti bluza în chiuvetă şi o atârnă să se usuce pe ţeava de la perdeaua pentru cadă. Apoi dădu drumul la robinet. După cum îl avertizase Adrienne, apei îi luă ceva timp să se încălzească.

Făcu un duş, se rase şi se îmbrăcă cu o pereche de pantaloni comozi, cu o cămaşă şi cu pantofi confortabili, apoi se îndreptă spre bucătărie. Adrienne pusese masa între timp şi tocmai ducea ultimele castronaşe, unul cu pâine prăjită, celălalt cu fructe tăiate felii. Paul trecu pe lângă ea şi îi mirosi fără să vrea parfumul de iasomie al şamponului pe care îl folosise în acea dimineaţă.

– Sper că nu te deranjează că iau din nou masa cu tine.

– Deloc, spuse Paul şi îi trase un scaun. Sincer, speram că o vei face. Te rog, ia loc!

Îl lăsă să o ajute să se aşeze, apoi îl privi cum ia loc la masă.

– Am încercat să găsesc un ziar, dar, când am ajuns la magazin, nu mai era nici unul.

– Nu mă miră chestia asta. Am văzut o grămadă de oameni prin oraş. Bănuiesc că toată lumea se întreabă cât de rău o să fim loviţi astăzi.

– Nu pare mult mai rău decât ieri.

– Spui asta pentru că nu locuieşti aici.

– Bine, dar nici tu nu locuieşti aici!

Nu, dar am mai trecut prin furtuni puternice. Ţi-am povestit când eram la facultate şi am mers la Wilmington...

Adrienne pufni în râs.

– Şi ai jurat că nu o să spui nimănui despre asta...

– Acum că am spart gheaţa, cred că îmi vine mai uşor. Şi e singura mea poveste interesantă. Toate celelalte sunt plictisitoare.

– Mă îndoiesc. Din câte mi-ai spus, viaţa ta n-a fost deloc plictisitoare, din contră.

Paul nu era sigur dacă i-a adresat un compliment, dar îi zâmbi mulţumit oricum.

– Ce a zis Jean că trebuie făcut astăzi?

Adrienne îşi puse nişte ouă în farfurie, apoi îi întinse castronul să se servească.

– Păi, mobila de grădină de pe verande trebuie pusă în şopron. Trebuie să închidem ferestrele şi obloanele şi să le încuiem dinăuntru. Apoi trebuie să punem apărătoarele de furtună. Din ce mi-a spus Jean, se blochează singure şi au nişte cârlige care se coboară ca să le fixeze; după aceea, le ranforsăm cu suporţi. Lemnul pentru suporţi se pare că e depozitat pe undeva pe lângă apărătoare.

– Sper că are o scară, nu?

– Şi scara e tot în pivniţă.

– Nu pare prea dificil. Cum ţi-am spus şi ieri, te ajut cu plăcere când mă întorc, mai pe la prânz.

Adrienne îl privi direct în ochi.

– Când poţi tu. Oricum, nu eşti obligat să mă ajuţi.

– Dar vreau să te ajut. Oricum nu am altceva mai bun de făcut. Şi îmi va fi imposibil să stau bine mersi în casă când tu faci toată treaba. M-aş simţi vinovat, ce dacă sunt musafir aici?!

– Mulţumesc.

– Nici o problemă.

Şi-au pus cafea şi s-au apucat să mănânce. Paul o privi cum unge cu unt o felie de pâine prăjită, concentrată asupra acţiunii. În lumina argintie a dimineţii, era tare drăguţă, mai drăguţă decât credea cu o zi înainte.

– Te duci să vorbeşti cu acea persoană?

Paul aprobă din cap.

– După micul dejun, da.

– Nu pari prea încântat de idee.

– Nu ştiu dacă să fiu încântat sau nu.

– De ce?

După o ezitare aproape imperceptibilă, Paul îi povesti despre Jill şi Robert Torrelson, despre cum a decurs operaţia, autopsia, tot ce s-a petrecut după aceea, inclusiv despre biletul pe care l-a primit prin poştă. Când a terminat, Adrienne părea că îl cercetează cu privirea:

– Şi habar nu ai ce vrea de la tine?

– Cred că e vorba despre proces.

Adrienne nu era convinsă de acest lucru, dar nu îi zise nimic. În schimb, îşi mască gândurile întinzându-se după cafea.

– Indiferent ce se întâmplă, cred că faci ceea ce trebuie. Exact ca şi cu Mark.

Nu-i răspunse, dar nici nu era nevoie. Simplul fapt că îl înţelegea îi era de ajuns.

Asta era tot ce îşi dorea de la cineva, şi, deşi se întâlniseră doar cu o zi înainte, simţea că, într-un fel sau altul, ea îl cunoştea mai bine decât majoritatea.

„Sau, se gândi el, mai bine decât oricine altcineva."

10

După micul dejun, Paul se urcă în maşină, căutând în buzunarul jachetei cheile automobilului. Adrienne îi făcu semn cu mâna de pe verandă, urându-i parcă mult noroc. O clipă mai târziu, Paul se uita peste umăr ca să scoată maşina de pe alee.

În câteva minute, a fost în faţa casei lui Torrelson; deşi ar fi putut să vină pe jos până aici, nu ştia cât avea să rămână vremea tot aşa şi nu dorea să îl prindă ploaia. Şi nici să se simtă fără scăpare dacă întâlnirea nu ar merge cum îşi dorea. Cu toate că nu ştia la ce să se aştepte, se hotărâse să îi spună lui Torrelson tot ce s-a întâmplat legat de operaţie, fără speculaţii asupra cauzei decesului.

Încetini maşina, trase lângă bordură şi opri motorul. După ce se reculese un moment, ieşi din maşină şi o luă pe aleea care ducea spre casă. Un om era cocoţat pe o scară şi bătea de zor o bucată de placaj deasupra uneia dintre ferestrele casei vecine. Se uită spre Paul, încercând să-şi dea seama cine era. Paul îi ignoră privirea insistentă şi, odată ajuns în faţa uşii lui Torrelson, ciocăni de câteva ori, apoi făcu un pas înapoi.

Cum nimeni nu-i deschise, mai ciocăni încă o dată, ascultând de data aceasta dacă se aude vreo mişcare dinăuntru. Nimic. Se duse la marginea verandei; deşi uşile şopronului erau încă deschise, nu era nimeni pe acolo. Se gândi să strige, dar se hotărî

că n-ar fi fost politicos aşa. Se duse la maşină şi deschise portbagajul. Scoase la iveală un pix din trusa de prim-ajutor şi rupse o filă dintr-unul dintre carneţelele pe care le pusese acolo.

Scrise numele lui şi adresa unde stătea în Rodanthe, precum şi un mesaj scurt explicând că va rămâne în oraş până marţi, dacă domnul Torrelson încă mai dorea să stea de vorbă cu el. Apoi împături biletul şi se întoarse pe verandă unde îl puse în uşă, să nu fie suflat de vânt. Se îndrepta din nou spre maşină, dezamăgit şi uşurat în acelaşi timp, când auzi o voce venind din spatele lui.

– Vă pot ajuta cu ceva?

Paul se răsuci pe călcâie; nu îl recunoscu pe omul care apăruse lângă casă. Deşi nu şi-l amintea pe Robert Torrelson – figura lui era una dintr-o mie –, ştia că nu îl mai văzuse pe acest bărbat niciodată până acum. Era tânăr, pe la treizeci de ani, subţire, cu părul negru şi cam rar, purta o bluză de trening şi blugi. Se zgâia la Paul cu aceeaşi neîncredere cu care se uitase şi vecinul când a tras în faţa uşii.

Paul îşi drese glasul.

– Da, zise el. Îl caut pe Robert Torrelson. Aici locuieşte?

Tânărul aprobă din cap fără nici o schimbare a expresiei pe care o afişa.

– Da, aici locuieşte. E tatăl meu.

– Este acasă?

– Sunteţi de la bancă?

Paul clătină din cap.

– Nu. Eu mă numesc Paul Flanner.

Omului îi luă un minut să repereze numele. Îşi miji ochii:

– Doctorul?

Paul aprobă.

– Tatăl dumneavoastră mi-a trimis o scrisoare în care îmi spunea că doreşte să-mi vorbească.

– De ce?

– Nu știu.

– Mie nu mi-a zis nimic de nici o scrisoare.

În timp ce vorbea, mușchii maxilarului se încordau, tensionați.

– Puteți să-i spuneți că am venit să-l văd?

Tânărul își înfipse degetul mare pe sub curea.

– Nu e acasă.

Felul în care a spus-o l-a făcut pe Paul să se îndoiască de adevărul afirmației.

– Puteți să-i spuneți măcar că am trecut pe aici? I-am lăsat un bilet în ușă în care i-am scris unde poate să mă găsească.

– Nu vrea să vorbească cu dumneata.

Paul lăsă ochii în pământ, apoi se uită din nou spre tânăr.

– Cred că asta este decizia domniei sale, nu?

– Cine naiba te crezi? Crezi că poți să vii aici și să te dezvinovățești de toate câte le-ai făcut? Ca și cum a fost doar o greșeală sau așa ceva?

Paul nu răspunse. Percepând ezitarea lui, tânărul făcu un pas spre el și continuă pe un ton din ce în ce mai ridicat:

– Pleacă de-aici! Nu vreau să te mai prind pe-aici, tatăl meu nu vrea să te vadă!

– Bine... Cum zici tu...

Tânărul puse mâna pe o lopata, iar Paul își ridică mâinile pentru a se apăra, îndepărtându-se.

– Gata, plec...

Se întoarse cu spatele și o luă spre mașină.

– Și să nu vă mai prind pe aici! strigă după el tânărul. Nu crezi că ai făcut destule? Mama a murit din cauza ta!

Paul tresări la auzul acestor cuvinte, simțind din plin veninul lor, dar se urcă în mașină. Porni motorul și conduse spre han fără să se mai uite înapoi.

Nu a văzut vecinul care a coborât de pe scara lui ca să vorbească cu tânărul; nu l-a văzut nici pe acesta aruncând lopata

deoparte. Nu a văzut draperia camerei dinspre stradă cum cade la loc.

Nu a văzut nici uşa casei deschizându-se sau mâna ridată care a luat biletul o dată ce acesta căzuse pe podea.

*

Câteva minute mai târziu, Adrienne îl asculta pe Paul povestindu-i ce se întâmplase. Stăteau în bucătărie, iar el se sprijinea de masă cu braţele încrucişate, privind afară pe fereastră. Chipul era inexpresiv, era tras la faţă; părea mult mai obosit decât arătase de dimineaţă. Când îşi încheie istorisirea, faţa lui Adrienne reflecta un amestec de simpatie şi îngrijorare.

– Măcar ai încercat, îl încurajă ea.

– Mare lucru!

– Poate că el chiar nu ştia de scrisoarea tatălui său.

Paul clătină din cap.

– Nu e vorba numai de asta. E vorba de motivul pentru care am venit aici. Am vrut să văd dacă pot să repar situaţia cumva sau măcar să aduc puţină lumină, dar n-o să am vreo şansă.

– Dar nu e vina ta.

– Atunci de ce mă simt eu vinovat?!

În tăcerea ce a urmat, Adrienne auzea sunetul făcut de calorifer.

– Pentru că îţi pasă, pentru că te-ai schimbat.

– Nu s-a schimbat nimic. Ei încă sunt convinşi că eu am omorât-o, oftă el adânc. Poţi să-ţi imaginezi cum este să ştii că cineva crede aşa ceva despre tine?

– Nu, admise ea, nu pot. N-am trecut niciodată prin aşa ceva.

Paul aprobă, palid ca ceara.

Adrienne îi cercetă chipul ca să vadă dacă i se schimba expresia, dar, cum nu dădea vreun semn în acest sens, se surprinse

chiar şi pe ea însăşi luându-i mâna într-a ei. La început, a rămas rigidă, dar, într-un sfârşit, se relaxă şi Adrienne simţi degetele lui împreunându-se cu ale ei.

– Oricât de greu îţi este să accepţi asta şi în ciuda a tot ce spun ceilalţi, începu ea cu mare atenţie, trebuie să înţelegi că, de-ai fi vorbit cu tatăl dimineaţă, cel mai probabil ar fi fost că nu i-ai fi schimbat părerea fiului său. El suferă o mare durere şi îi este mai uşor să dea vina pe cineva ca tine decât să se împace cu ideea că mama lui a murit pentru că îi venise ceasul. Nu contează cum crezi tu că au ieşit lucrurile; ai făcut ceva cu adevărat important astăzi.

– Ce anume?

– L-ai ascultat pe fiul ei. Chiar dacă greşeşte, măcar i-ai dat şansa să îţi spună ce simte. L-ai lăsat să se descarce şi, până la urmă, cred că asta a vrut şi tatăl lui. Ştie că nu se va ajunge la tribunal, aşa că a vrut să auzi şi varianta lor chiar de la ei. Să ştii ce simt şi ei...

Paul râse sinistru.

– Acum chiar că mă simt mai bine.

Adrienne îi strânse mâna.

– Ce credeai că o să se întâmple? Că or să te asculte şi că imediat or să accepte că ai dreptate? După ce au angajat un avocat şi au continuat presiunile, deşi ştiau foarte clar că nu au nici cea mai mică şansă? Mai ales după ce au ascultat verdictul celorlalţi doctori? Au vrut să vii *ca tu să îi asculţi.* Nu invers.

Paul nu zise nimic, dar, în adâncul fiinţei lui, ştia că are dreptate. Oare, de ce nu a realizat acest lucru mai devreme?

– Ştiu că nu ţi-a fost uşor să auzi asta, continuă, şi mai ştiu că nu au dreptate, nu e corect să te învinovăţească pe tine. Dar le-ai dat ceva extrem de important astăzi şi, mai mult, nu erai obligat să faci gestul ăsta. Ai toate motivele să fii mândru de tine.

– Nu te-a surprins nimic din ce s-a întâmplat, nu-i aşa?

– Nu.

– Ştiai asta de dimineaţă? Când ţi-am povestit despre ei?

– Nu eram sigură, dar m-am gândit că lucrurile or să o ia pe făgaşul ăsta.

Îi trecu o umbră de zâmbet pe chip.

– Eşti nemaipomenită, ştii asta?

– E de bine sau de rău?

Îi strânse mâna înapoi, gândindu-se că îi plăcea cum se simte cu mâna ei într-a lui. Era ceva firesc, de parcă ar fi ţinut-o de mână ani la rând.

– E un lucru minunat, zise el.

Se întoarse spre ea, zâmbindu-i blând şi Adrienne îşi dădu brusc seama că ar fi vrut să o sărute. O parte din ea ar fi vrut să-i răspundă la fel, dar raţiunea interveni şi îi aduse aminte că era vineri. Se întâlniseră cu o zi în urmă, iar el avea să plece în curând. Şi ea la fel. Pe deasupra, nu era ceva obişnuit pentru ea – sau era? Nu era adevărata Adrienne – mama sau fiica mereu îngrijorată, soţia credincioasă care a fost părăsită pentru o femeie mai tânără ori doamna care aranja cărţile la bibliotecă. Zilele acestea fusese cu totul altcineva, de-abia dacă se recunoştea. Ca un vis, care, deşi era foarte frumos, rămânea un vis, nimic mai mult.

Făcu un pas în spate. Când îi dădu drumul mâinii, văzu o sclipire de dezamăgire în ochii lui, dar aceasta se topi când îşi întoarse privirile într-o parte.

Adrienne îi zâmbi, forţându-se să-şi păstreze calmul.

– Vrei să mă ajuţi cu pregătirea casei înainte să vină vremea rea?

– Sigur că da. Numai să mă îmbrac adecvat.

– Ai destul timp. Mai întâi, trebuie să dau o fugă până la magazin. Am uitat să iau gheaţă şi o geantă frigorifică ca să ţin mâncarea în caz că rămânem fără curent electric.

– Sigur.

Adrienne se opri.

– Te descurci?

– Da, nu-ţi face griji!

Aşteptă o clipă de parcă ar fi vrut să se asigure că spune adevărul, apoi se răsuci să plece. Da, îşi spuse ea, făcuse ce trebuia. Avusese dreptate să se depărteze de el, să îi dea drumul mâinii.

Cu toate acestea, păşind peste pragul hanului, nu putu să-şi înăbuşe gândul că a dat cu piciorul şansei de a găsi picătura de fericire pe care o căuta de atâta vreme.

*

Paul era la etaj când auzi pornind maşina lui Adrienne. Îndreptându-se spre fereastră, se uită la valurile care se izbeau de ţărm, încercând să-şi dea seama ce s-a întâmplat. Cu câteva minute în urmă, când o privise, se înfiorase, fusese ceva cu totul special, dar care s-a stins la fel de repede cum a apărut, iar expresia ei părea să-i explice de ce.

Înţelegea rezervele lui Adrienne – amândoi trăiau într-o lume guvernată de reguli care îngrădeau uneori spontaneitatea şi încercările impulsive de a trăi clipa. Ştia că exact acest lucru păstra ordinea în viaţa tuturor, dar, în ultimele luni, acţiunile lui nu au fost decât un efort de a sfida aceste limite, de a izgoni ordinea cu care se împăcase prea mult timp.

Nu era cinstit din partea lui să aştepte acelaşi lucru din partea ei. Ea se găsea în cu totul altă situaţie; viaţa ei era împovărată de responsabilităţi şi, după cum îl lămurise cu o zi în urmă, acestea cereau stabilitate şi previzibilitate. Odată şi el fusese la fel, dar, cu toate că acum alegea să nu mai trăiască aşa, Adrienne nu avea această opţiune.

Cu toate acestea, se schimbase ceva de când era aici. Nu era sigur când se întâmplase exact. Poate ieri, când se plimbau pe

plajă, poate atunci când i-a spus despre tatăl ei pentru prima dată sau poate dimineaţă când au luat micul dejun împreună în lumina caldă din bucătărie. Sau poate că s-a întâmplat când a ţinut-o de mână, aproape de ea, fără să vrea altceva pe lume decât să o sărute uşor.

Nu avea importanţă... Era sigur că se îndrăgostea de o femeie numită Adrienne, care supraveghea hanul la rugămintea prietenei sale, într-un orăşel minuscul de pe coasta Carolinei de Nord.

11

Robert Torrelson stătea la vechiul birou din sufrageria lui, ascultând cum fiul său acoperea ferestrele casei cu panouri de placaj. Ţinea în mână biletul de la Paul Flanner pe care îl desfăcea şi apoi îl împăturea la loc, încă uluit că doctorul venise până la urmă.

Nu s-a aşteptat la una ca asta. Deşi îi scrisese rugându-l să vină, era sigur că Paul Flanner îl va ignora. Era unul dintre marii chirurgi de la oraş, reprezentat de avocaţi, care purtau cravate în culori ţipătoare şi curele şmechere, şi nici unuia dintre ei nu îi păsa de el sau de familia lui. Oamenii bogaţi de la oraş aşa sunt; dar el, el era fericit nefiind nevoit să trăiască lângă oameni care schimbau între ei hârţoage ca să-şi câştige pâinea şi care nu se simţeau în largul lor dacă temperatura de la birou nu era exact de douăzeci şi trei de grade. De asemenea, nu-i plăcea să aibă de-a face cu oameni care se considerau mai buni decât ceilalţi doar pentru că aveau o educaţie mai aleasă sau o casă mai mare. Paul Flanner îi păruse acest gen de om, atunci când l-a întâlnit după operaţie. Era rigid şi distant şi, deşi se ostenise să-i ofere explicaţii, felul în care a rostit cuvintele i-a lăsat lui Robert impresia că nu ar fi pierdut nopţi gândindu-se la ceea ce s-a întâmplat.

Şi asta nu era corect.

Robert îşi trăise viaţa ghidându-se după alte valori, care fuseseră respectate şi de tatăl, şi de bunicul său înaintea lui. Rădăcinile familiei sale în ţinutul Outer Banks aveau o vechime de două sute de ani. Generaţie după generaţie, străbunii lui au pescuit în apele lui Pamlico Sound de pe vremea când peştele era atât de mult, încât un om putea să arunce un singur năvod şi să prindă peşte cât să umple o barcă. Dar toate acestea se schimbaseră. Acum se vorbea despre cote şi despre regulamente, despre permise şi companii mari, toate alergând după mai puţin peşte decât fusese odinioară. În vremurile acestea, când Robert se ducea cu barca, majoritatea timpului se considera norocos dacă reuşea să prindă îndeajuns peşte cât să plătească motorina de care avea nevoie ca să iasă în larg.

Robert Torrelson avea şaizeci şi şapte de ani, dar părea cu zece ani mai bătrân. Chipul său era obosit şi pătat, iar trupul pierdea încetul cu încetul bătălia pe care o ducea cu vârsta. Avea o cicatrice lungă de la colţul ochiului stâng până la ureche. Mâinile sufereau de artrită, iar inelarul de la mâna dreaptă lipsea de când şi-l prinsese într-un cârlig în timp ce trăgea năvodul.

Dar Jill nu trăise cu grija acestor lucruri. Iar acum ea nu mai era.

Pe birou stătea o fotografie de-a ei; de fiecare dată când era singur în odaie, Robert se uita cu drag şi dor la ea. Îi era dor de tot ce însemna ea: îi era dor de masajul pe care i-l făcea la umeri atunci când se întorcea acasă în serile friguroase de iarnă, îi era dor de felul în care stăteau împreună pe verandă şi ascultau muzică la radio, de parfumul ei după ce îşi pudra pieptul, un miros simplu şi curat, proaspăt ca al unui nou-născut.

Paul Flanner îi răpise toate aceste bucurii. Jill încă ar mai fi fost alături de el dacă nu se ducea la spital.

Fiului său i se ivise şansa... Acum îi venise şi lui rândul...

*

Adrienne conduse până în centrul orașului și lăsă mașina în mica parcare cu pietriș din fața magazinului central, respirând ușurată că încă mai era deschis.

În față erau parcate aiurea trei mașini acoperite cu un strat subțire de sare. Doi bătrânei cu șepci de baseball pe cap stăteau chiar lângă ușă, fumând și bând cafea. O priviră pe Adrienne cum coboară din mașină, oprindu-se din trăncăneala; când femeia trecu pe lângă ei ca să intre în magazin, o salutară înclinând capul.

Magazinul era unul tipic pentru zona rurală: podeaua de lemn bine frecată, ventilatoare prinse în tavan, rafturi cu mii de produse înghesuite. Lângă casă se afla un butoiaș cu castraveciori murați cu mărar spre vânzare; imediat lângă acesta, era un alt butoiaș cu alune prăjite. În partea din spate era un mic grătar unde se vindeau burgeri proaspeți și sandvișuri cu pește prăjit și, deși nu era nimeni în spatele tejghelei, mirosul de mâncare prăjită era omniprezent.

Aparatul de făcut de gheață era tocmai în colțul din spate, lângă compartimentele frigorifice cu bere și apă minerală, așa că Adrienne o luă într-acolo. Întinzând mâna spre mânerul dozatorului de gheață, își văzu imaginea oglindită pe ușa metalică. Se opri pe moment, privindu-se parcă cu alți ochi.

Oare, cât timp a trecut de când cineva a considerat-o atrăgătoare? Sau cât a trecut de când un necunoscut a vrut să o sărute? Dacă cineva i-ar fi pus aceste întrebări înainte să vină aici, răspunsul era clar: nici una dintre aceste minunății nu i se mai întâmplase de când a părăsit-o Jack. Dar ăsta nu era chiar adevărul gol-goluț, nu? Nu prea era... Jack a fost soțul ei, nu un străin; au fost doi ani împreună înainte să se căsătorească, deci trecuseră, mai degrabă, douăzeci și trei de ani de când i s-a mai întâmplat așa ceva.

Bineînțeles, dacă Jack nu ar fi plecat, nici nu i-ar fi trecut așa ceva prin minte; dar, acum, aici, i se părea absolut imposibil.

Mai mult de jumătate din viaţă şi-a petrecut-o fără să aibă un bărbat atrăgător prin preajmă, interesat numai de ea, şi nu conta cât de mult încerca să se convingă că motivele pentru care îl refuzase erau pur raţionale, pentru că nu putea să ignore faptul că nu a mai avut contact cu realitatea lumii timp de douăzeci şi trei de ani, iar asta constituia, de asemenea, una dintre cauze.

Se simţea atrasă de Paul, nu putea să nege aceasta. Nu doar pentru că era un bărbat frumos şi interesant, şarmant în felul lui liniştit. Nu era numai faptul ca o făcuse să se simtă dorită din nou. Nu, ceea ce o atrăgea cel mai mult la el era dorinţa lui sinceră de a se schimba, de a fi o persoană mai bună decât a fost vreodată. Mai cunoscuse oameni ca el – întocmai ca doctorii, avocaţii erau obsedaţi de munca lor –, dar încă nu întâlnise pe cineva care nu numai că se hotărâse să schimbe regulile sale de conduită, dar o şi făcea într-o manieră de care mulţi se îngrozeau.

Era ceva nobil în asta, decise ea. Paul dorea să rezolve contradicţiile pe care le recunoştea în el însuşi, să reclădească o relaţie cu fiul înstrăinat. Venise până aici pentru că un necunoscut care avea nevoie de satisfacţie îi trimisese o scrisoare rugătoare.

Ce fel de om făcea toate acestea? Cât de puternic trebuia să fii pentru asta? Sau cât de curajos? Mai curajos decât era ea, în orice caz. Mai curajos decât toţi pe care îi ştia şi, oricât ar fi încercat să nege, era flatată că un om de o asemenea calitate o găsea atrăgătoare.

În timp ce reflecta asupra acestor lucruri, Adrienne luă ultimele două pungi cu gheaţă şi o geantă frigorifică şi merse cu ele la casă. După ce a plătit, a părăsit magazinul şi s-a urcat la volan. Unul dintre bătrânei încă mai rămăsese la intrare; îl salută din priviri, cu expresia ciudată a unui om care a mers la o nuntă şi la o înmormântare în aceeaşi zi.

*

În scurtul timp cât a colindat prin oraş, cerul s-a făcut din ce în ce mai vineţiu, iar vântul sufla cu putere când a dat să deschidă portiera maşinii. Începuse să şuiere în goana lui în jurul hanului, ca un freamăt de stafii, ca un flaut al spectrelor care nu scotea decât o singură notă muzicală. Norii se învolburau şi se strângeau laolaltă, schimbându-şi forma când treceau pe deasupra. Oceanul devenise o amestecătură de valuri înălbite de furie, talazurile se izbeau puternic de ţărm.

Aplecându-se după gheaţă, Adrienne îl văzu pe Paul în spatele porţii.

– Ai început să lucrezi fără mine? strigă ea.

– Nu, nu tocmai. Doar mă asiguram că avem tot ce ne trebuie, zise şi făcu semn spre pungi. Vrei să te ajut?

Adrienne scutură din cap.

– Pot să le car şi eu. Nu sunt chiar aşa de grele, zise ea arătând spre uşă. O să mă apuc să pun în ordine casa. Te deranjează dacă intru la tine în cameră să închid obloanele?

– Deloc. Chiar te rog.

Ajunsă înăuntru, Adrienne puse geanta frigorifică lângă frigider, desfăcu pungile cu gheaţă cu ajutorul unui cuţit de bucătărie şi le goli înăuntrul ei. Scoase din frigider nişte brânză, fructele rămase de la micul dejun şi puiul din ziua trecută, împachetându-le bine în gheaţă; nu făceau cât o masă la restaurant, dar era destul de bine în caz că rămâneau fără nimic altceva. Apoi, observând că mai era spaţiu, luă una din sticlele de vin şi o puse deasupra, străbătută de un fior inexplicabil la gândul că va gusta mai încolo plăcerea vinului împreună cu Paul.

Încercând să se liniştească, îşi petrecu următoarele minute asigurându-se că toate ferestrele erau închise, blocând pe dinăuntru obloanele de la parter. La etaj se ocupă mai întâi de camerele goale, apoi se îndreptă spre camera unde dormea Paul.

După ce descuie uşa, păşi cu grijă înăuntru; observă că Paul îşi făcuse singur patul. Rucsacurile lui erau aranjate cu grijă

lângă scrinul cu sertare; hainele cu care se îmbrăcase mai devreme erau împăturite frumos, iar pantofii aşezaţi pe podea lângă perete, unul lângă altul. Copiii, se gândi ea, aveau ce învăţa de la el în ceea ce priveşte ordinea şi curăţenia.

În baie, închise ferestruica de aerisire, trăgând cu ochiul spre săpunul şi pământuful de lângă aparatul de ras. Ambele erau pe marginea chiuvetei, lângă o sticluţă de aftershave. Pe neaşteptate, în minte îi răsări imaginea lui în faţa oglinzii, dimineaţa; şi cum şi-l imagina aşa, instinctul îi spuse că şi el îşi dorea ca ea să fi fost acolo în dimineaţa aceea.

Încercă să alunge fantezia, cu senzaţia că este o adolescentă ce-şi vâră năsucul prin lucrurile din dormitorul părinţilor; se îndreptă spre fereastra din dreptul patului. Închizând-o îl văzu pe Paul cărând unul dintre balansoarele de pe verandă în pivniţa de sub casă.

Paul avea agilitatea unui om cu douăzeci de ani mai tânăr. Jack nu era aşa... O dată cu trecerea anilor, Jack devenise niţel cam burtos de la prea multele cocteiluri.

Dar Paul era altfel. Ştia că nu-i semăna lui Jack. Adrienne fu cuprinsă de un sentiment vag de anticipaţie, ceva ce aducea cu ce simţea un jucător la cazinou înainte să arunce zarurile, sperând să-i surâdă norocul.

*

Paul făcea pregătiri în pivniţă.

Apărătoarele împotriva furtunii erau din tablă ondulată de aluminiu, late de un metru şi înalte de doi; fiecare fusese însemnată ca să se ştie cărei ferestre îi aparţine. Paul începu să le ridice din stiva în care fuseseră depozitate şi să le pună deoparte, grupate în funcţie de locul unde trebuia să ajungă, schiţându-şi în gând ordinea în care să le fixeze.

Tocmai termina când Adrienne coborî la parter. În depărtare se auzeau tunete, duduind prelung pe deasupra apelor. Adrienne observă că temperatura scădea vertiginos.

– Cum merge treaba? îl întrebă ea; tonul vocii ei suna ciudat, de parcă o altă femeie rostea acele vorbe.

– E mai uşor decât credeam, zise el. Tot ce trebuie să fac este să le potrivesc în locaşuri şi să le pun în suporţii lor, apoi să le prind cu cârligele astea.

– Cum rămâne cu scândurile care le fixează?

– Nici asta nu-i aşa de dificil. Suporţii sunt deja puşi, trebuie doar să pun şipcile şi poate să mai bat vreun cui, două. Jean avea dreptate: un singur om poate să le facă pe toate.

– Crezi că o să ne ia mult?

– O oră? Poţi să aştepţi înăuntru dacă vrei.

– Pot să te ajut şi eu cu ceva?

– Nu prea. Dar dacă vrei, poţi să-mi ţii de urât.

Adrienne îi zâmbi, bucurându-se că-i făcuse aceasta invitaţie.

– Sunt aici...

În ora ce a urmat, Paul se mută de la o fereastră la alta, ridicând pavezele, în timp ce Adrienne îi ţinea companie. În timp ce muncea, simţea privirile lui Adrienne aţintite asupra sa şi fu cuprins de aceeaşi stânjeneală ca atunci când dăduse drumul mâinii ei.

Se porni o ploicică; aceasta se transforma curând într-o aversă în toată regula. Adrienne se trase mai aproape de zid ca să nu se ude, dar de vârtejurile de vânt, nu prea aveai unde să te ascunzi. Paul nu încetini ritmul şi nici nu se opri; ploaia şi vântul nu păreau că îl afectează.

Acoperi o fereastră, apoi încă una. Punea pavezele pe suporţi, lăsa în jos cârligele, apoi muta din nou scara. Până au fost gata toate ferestrele şi Paul a început să pună întăriri, fulgerele se înmulţiseră deasupra mării, iar ploaia cadea în rafale. Totuşi,

Paul lucra în continuare. Fiecare cui era bătut înăuntru cu patru lovituri de ciocan, regulate ca un bubuit de ceas într-un turn, de parcă vocaţia lui era tâmplăria.

Discutau în ciuda ploii; Adrienne observă că Paul păstra conversaţia la un nivel uşor, departe de orice insinuări sau afirmaţii ce puteau fi interpretate greşit. Paul îi povestea despre nişte reparaţii pe care le făcuse împreună cu tatăl său la fermă; poate că şi în Ecuador o să fie nevoit să facă acelaşi lucru, aşa că era bine că mai exersa nitel.

Adrienne îl asculta povestindu-i una-alta, realizând că bărbatul voia să-i acorde liniştea de care credea că are nevoie, pe care credea că şi-o dorea. Privindu-l însă îşi dădu seama că a păstra o oarecare distanţă în raport cu el era ultimul lucru la care se gândea.

Totul la el îi trezea dorinţa de ceva ce nu avusese niciodată: felul în care făcea ca lucrurile să pară mai uşoare, forma şoldurilor şi a picioarelor în blugi când stătea pe scară deasupra ei, ochii aceia care trădau întotdeauna ce gândea şi ce simţea. Stând în bătaia ploii, Adrienne simţi că există o atracţie între Paul, aşa cum era el acum ca persoană, şi ea sau, mai degrabă, felul de om în care dorea să se transforme.

Când termină treaba, bluza de trening şi jacheta îi erau ude leoarcă, iar faţa lui era vânătă de frig. După ce puse la loc în pivniţă scara şi uneltele, i se alătură lui Adrienne pe verandă. Ea îşi trecuse degetele prin părul ud, îndepărtându-şi şuviţele rebele de pe chip. Buclele ei nu mai erau moi şi orice urmă de machiaj dispăruse. În locul lor rămăsese frumuseţea ei naturală şi, în ciuda hainei greoaie pe care o purta, Paul intuia dedesubt un trup cald de femeie.

Furtuna se dezlănţui în toată splendoarea ei. Un fulger lung despică cerul în două, legând văzduhurile de ape, iar tunetul îi ţinu isonul. Vântul smucea ramurile copacilor în toate direcţiile.

Încercând să sfideze forța gravitațională, ploaia cădea aproape lateral.

Preț de o clipă, au rămas stane de piatră, știind că dacă stăteau încă puțin în ploaie nu mai conta. Apoi, parcă de-abia acum dându-și seama că îi așteaptă o urgie, intrară în han fără o vorbă.

12

Amândoi erau uzi leoarcă şi înghețați de frig, aşa că se îndreptară fiecare spre camera lui. Paul aruncă hainele înmuiate de pe el şi dădu drumul la robinet, aşteptând până când începură să se ridice aburi de după perdeaua de la duş, înainte să intre sub jet. Câteva minute nu a făcut altceva decât să stea sub duş, să se încălzească şi, deşi a făcut totul mult mai încet decât de obicei, s-a îmbrăcat extrem de lent, Adrienne nu apăruse încă atunci când el ajunse la parter.

Cu ferestrele acoperite, casa era cufundată în întuneric; în trecere spre bucătărie după o cană de cafea, Paul a aprins lumina în sufragerie. Ploaia bătea furios în apărătorile de metal, răspândind vibrațiile ca un ecou prin casa pecetluită. Tunetele răbufneau unul după altul, părând foarte aproape şi foarte departe în acelaşi timp, ca zgomotele pe care le auzi într-o gară aglomerată. Paul s-a întors în sufragerie cu cana de cafea. Chiar şi cu lampa aprinsă, ferestrele negre îți dădeau senzația că întunericul se înstăpânise. Paul se apropie de şemineu.

A deschis capacul şemineului şi a mai pus trei butuci pe foc, unul peste altul ca să permită aerului să treacă printre ei, apoi aruncă deasupra nişte surcele ca să aţâţe focul. Căută nişte chibrituri prin încăpere, pe care le găsi într-o cutioară de lemn de pe policioara de deasupra şemineului. Mirosul de sulf îngreună aerul imediat ce aprinse primul chibrit.

Surcelele erau uscate şi au luat foc imediat; buştenii începură să fie mângâiaţi şi ei de limbile flăcărilor, scoţând un zgomot ca de hârtie pe care o mototoleşti. În câteva minute, lemnul de stejar începu să radieze căldură, iar Paul îşi trase balansoarul mai aproape, întinzându-şi picioarele spre foc.

Era tare bine aşa, se gândi el ridicându-se din scaun, dar nu chiar perfect. Traversă camera şi închise lumina.

Zâmbi mulţumit. E mai bine, gândi el. Mult mai bine.

*

În camera ei, Adrienne nu se grăbea deloc. După ce au intrat în casă, s-a decis să urmeze sfatul lui Jean şi a dat drumul la apă ca să umple cada. Chiar şi după ce a strâns robinetul şi a intrat în cadă, încă mai auzea apa curgând prin ţevile din perete; ştia că Paul era încă sub duş. Era ceva senzual în asta şi Adrienne se lăsă cuprinsă de acel sentiment ciudat.

Cu două zile în urmă, nici nu şi-ar fi imaginat măcar că i s-ar putea întâmpla aşa ceva. Nici că ea va simţi aşa ceva pentru vreun bărbat, mai ales pentru unul pe care nu-l mai întâlnise niciodată până atunci. Viaţa ei nu-i îngăduia asemenea evenimente, cel puţin nu în ultimul timp. Era uşor să dea vina pe copii sau să se convingă singură că responsabilităţile ei nu îi permiteau aşa ceva, dar nu era întru totul adevărat. Situaţia era aşa şi pentru că în agonia divorţului ea devenise altă persoană.

Da, se simţea trădată şi supărată pe Jack; toată lumea putea să înţeleagă asta. Dar faptul că a fost părăsită pentru altcineva avea implicaţiile sale; oricât de mult încerca să nu se gândească la asta, câteodată nu putea să se împiedice să-şi aducă aminte. Jack o lăsase, părăsise viaţa pe care au trăit-o împreună; pentru ea a fost o lovitură cruntă, ca soţie şi mamă. Şi mai ales ca femeie. Chiar dacă, aşa cum susţinea el, Jack nu plănuise să se îndrăgostească de Linda, pur şi simplu s-a întâmplat; dar el nu

era sclavul emoţiilor care puseseră stăpânire pe sufletul lui, fără să-şi dea seama că ia decizii importante. Probabil se gândise bine la ce făcea, a luat în considerare toate posibilităţile când a început să se apropie de Linda. Oricât a încercat să dreagă lucrurile, mesajul era clar ca bună ziua; totul îi spunea nu numai că Linda era mai bună din toate punctele de vedere, dar că Adrienne nici măcar nu merita timpul şi efortul de care ar fi fost nevoie pentru a mai reface ce se mai putea în relaţia lor.

Cum, oare, să reacţionezi la un asemenea refuz, un refuz total? Celorlalţi le era uşor să spună că nu avea nimic de-a face cu ea, că Jack trecea printr-o criză tipică bărbaţilor ajunşi la vârsta a doua, dar pe ea, persoana care credea ea că era, acest lucru a marcat-o profund. Mai ales ca femeie. Este greu să te simţi atrăgătoare când nu te mai simţi dorită şi anii ce au urmat, fără nici un bărbat prin preajma, nu au făcut decât să-i submineze şi mai mult încrederea în sine.

Şi cum a trecut ea peste toate acestea? Şi-a dedicat viaţa copiilor, tatălui ei, casei, serviciului, facturilor ce trebuia plătite. Conştientă sau fără să vrea, Adrienne nu mai făcea lucrurile care i-ar fi dat ocazia să se gândească şi la ea. Erau de mult duse conversaţiile relaxate cu prietenele la telefon, plimbările, băile înmiresmate şi chiar şi orele petrecute lucrând în grădină. Tot ce făcea avea un scop precis şi, deşi aceasta îi dădea senzaţia că viaţa ei urma o ordine bine stabilită, de-abia acum realiza că fusese o greşeală.

În definitiv, nu a ajutat-o cu nimic. Din momentul în care deschidea ochii şi până se culca din nou, era ocupată în permanenţă şi, pentru că se păcălise singură şi înlăturase orice posibilitate de alint, de răsfăţ, de a fi mulţumită, nu mai avea la ce să spere. Rutina ei de zi cu zi era un lung şir de corvezi, îndeajuns ca să macine pe oricine. Renunţând la micile bucurii ale vieţii, acele lucruri care făceau ca viaţa să merite să fie trăită, ea nu a făcut altceva decât să uite cine era cu adevărat.

Bănuia că Paul deja înţelesese acest lucru despre ea. Şansa de a petrece câtva timp cu el i-a dat şansa să vadă şi ea toate acestea.

Dar aceste zile nu i-au fost date doar ca să-şi recunoască greşelile pe care le-a făcut în trecut. Se întrezărea viitorul şi se punea problema cum îşi va trăi viaţa de acum înainte. Trecutul era mort; nu mai avea ce să facă acolo, dar viitorul era o luptă încă nedecisă, iar Adrienne nu mai vroia să trăiască aşa cum o făcuse în ultimii trei ani.

Se epilă şi se mai scufundă în apă câteva minute, îndeajuns ca să i se calmeze usturimea pe care o simţea pe picioare, apa răcindu-se prea mult oricum. Se uscă cu un prosop imens şi – ştiind că Jean nu s-ar supăra – întinse mâna spre sticla cu loţiune de corp de pe măsuţă. Se unse pe picioare şi pe abdomen, apoi îşi întinse loţiunea pe sâni şi pe braţe, bucurându-se că simţea cum pielea ei parcă renăştea.

Se înfăşură în prosop şi se îndreptă spre valiză. Din obişnuiţă, întinse mâna spre pulover şi blugi, dar, după ce reuşi să le scoată afară, le puse deoparte. „Dacă vreau cu adevărat să-mi schimb felul în care trăiesc, se gândi ea, aş face bine să încep chiar acum".

Nu îşi prea adusese alte lucruri de îmbrăcat, nu avea ceva mai sofisticat, dar îşi luase cu ea o pereche de pantaloni negri şi o bluză albă pe care Amanda i le-a dat cadou de Crăciun. Le adusese cu ea în speranţa vagă că va ieşi undeva, în oraş, într-una din seri, iar acum, deşi nu avea de gând să iasă din casă, i s-a părut potrivit să se îmbrace cu ele.

Îşi uscă părul şi îl ondulă. Apoi se machie: îşi rimelă genele şi puse o umbră de fard în obraji, iar, la final, îşi dădu cu ruj pe buze, folosind un ruj cumpărat de la Belk's cu câteva luni înainte, dar pe care îl folosise foarte rar. Aplecându-se puţin spre oglindă, se fardă puţin pe pleoape, atât cât să pună în evidenţă culoarea ochilor, aşa cum obişnuia în primii ani de căsnicie.

Când a fost gata, a tras de bluză până când a făcut-o să stea cum trebuia şi îşi zâmbi în oglindă. Trecuse prea multă vreme de când nu se mai aranjase aşa.

Părăsi dormitorul şi, când trecu prin bucătărie, simţi aroma de cafea. Altădată ar fi băut şi ea o ceaşcă, mai ales că încă era după-amiază, dar, în loc să îşi toarne puţină, luă cu ea ultima sticlă de vin din frigider, apoi puse mâna pe tirbuşon şi pe două pahare. Se simţi, în sfârşit, ea însăşi, luându-şi viaţa în mâini.

Ajunsă în sufragerie, îl văzu pe Paul care făcuse focul; camera parea cu totul alta, de parcă totul în jurul ei ar fi ştiut că ea se simţea cu totul altfel. Lumina flăcărilor se reflecta pe chipul lui Paul şi, cu toate că nu făcuse nici un zgomot, Adrienne ştia că el o simţise venind. Se întoarse spre ea ca să îi zică ceva, dar, când o zări, cuvintele rămaseră undeva, în sufletul său. Nu mai putea decât să o privească în tăcere.

– Am exagerat? întrebă ea până la urmă.

Paul clătină din cap, fără să-şi desprindă privirea de la ochii ei:

– Nu... deloc. Eşti aşa de... frumoasă.

Adrienne zâmbi sfioasă.

– Mulţumesc, zise ea.

Vocea ei era blândă, aproape şoptită, o voce din vremuri trecute. Continuară să se privească unul pe celălalt până când Adrienne îşi aduse aminte de sticla de vin, pe care o ridică puţin.

– Vrei nişte vin? Ştiu că ţi-ai pus nişte cafea, dar cu furtuna asta, m-am gândit că ne-ar prinde bine un vin.

Paul îşi drese glasul.

– Minunat. Vrei să destup eu sticla?

– Dacă nu vrei să bei vinul cu bucăţele de plută în el, cred că mai bine te-ai ocupa tu de asta. Niciodată nu m-am priceput la chestiile astea.

Când Paul se ridică de pe scaun, ea îi înmână tirbuşonul. Deschise sticla cu o serie de manevre rapide, iar Adrienne ţinu

paharele ca el să toarne licoarea în ele. Paul puse sticla pe masă şi îşi luă paharul, iar amândoi se aşezară în balansoare. Adrienne observă că erau mai aproape unul de altul decât cu o zi înainte.

Adrienne sorbi puţin din vin, apoi îşi odihni braţul cu paharul pe mânerul scaunului, mulţumită de toate: de felul în care arăta şi se simţea, de gustul vinului, de atmosfera din încăpere. Focul jucăuş împrăştia umbrele într-un dans nebun în jurul lor. Ploaia parcă se lipea de ziduri.

– Este aşa de plăcut, zise ea. Îmi pare bine că te-ai gândit să faci focul.

În atmosfera din ce în ce mai încălzită, Paul prinse o undă din parfumul ei şi se foi în scaun.

– Mi-era frig după ce am lucrat afară, spuse el. Cu fiecare an, parcă îmi ia mai mult să mă încălzesc.

– Cu tot antrenamentul pe care îl faci? Şi eu care credeam că reuşeşti să nu laşi trecerea timpul să îşi spună cuvântul.

Paul râse uşor:

– Aş vrea eu.

– Mie mi se pare ca reuşeşti.

– Asta pentru că nu m-ai văzut dimineaţa.

– Nu alergi?

– Ba da. Înainte să alerg... Imediat ce mă scol din pat, de-abia pot să mă mişc. Şchiopătez ca un moşulică. Antrenamentele şi-au pus amprenta asupra mea.

Legănându-se înainte şi înapoi în scaunele lor, Paul putea să vadă flăcările oglindindu-se în ochii ei.

– Ai vorbit cu copiii astăzi? o întrebă el, încercând să nu o fixeze insistent, dar, neputându-se abţine să nu o privească.

Adrienne aprobă.

– Mi-au dat telefon de dimineaţă, când tu erai în oraş. Se pregăteau pentru excursia la schi, dar ţineau să-mi dea raportul înainte să plece. În weekendul acesta merg în Snowshoe, în Virginia de Vest. De două luni tot aşteaptă să plece.

– Or să se distreze de minune.

– Da, Jack e maestru în privinţa asta. De fiecare dată când se duc în vizită la el, planifică pentru ei tot felul de chestii distractive; pentru el viaţa nu este decât o mare petrecere, spuse, apoi făcu o pauză. Dar e bine. Pierde şi multe lucruri, aşa că nu mi-aş dori să fiu în locul lui. Niciodată nu poţi să mai trăieşti încă o dată anii aceştia.

– Ştiu asta prea bine, murmură Paul. O ştiu mult prea bine.

Adrienne făcu o grimasă.

– Iartă-mă, nu ar fi trebuit să spun asta...

Paul clătină din cap:

– Nu face nimic. Chiar dacă nu te-ai referit la mine, ştiu că, în ce-l priveşte pe fiul meu, am pierdut mai mult decât pot spera să recuperez vreodată. Dar macar încerc să fac ceva acum. Sper că o să reuşesc.

– Vei reuşi.

– Crezi?

– Sunt convinsă. Cred că eşti genul de om care realizează tot ce-şi propune să facă în viaţă.

– De data asta, nu este aşa de uşor.

– De ce nu?

– Mark şi cu mine nu prea ne mai înţelegem. De fapt, am rupt legătura de tot. De multă vreme, nu am schimbat mai mult de câteva vorbe.

Adrienne îl cercetă cu privirea un timp, fără să ştie ce să îi spună.

– Nu mi-am dat seama că a trecut atât de mult timp în ce vă priveşte pe voi doi, zise ea într-un sfârşit.

– Cum ai fi putut, oare? Nu este un lucru de care să fiu mândru, nu-mi place să recunosc că am lăsat lucrurile să se petreacă aşa.

– Ce îi vei spune prima dată când îl vei vedea?

– N-am nici cea mai vagă idee.

O privi direct în ochi.

– Vreun sfat? Am senzaţia că te descurci foarte bine ca părinte.

– Ei, nu chiar... Cred că ar trebui să ştiu care este problema ca să pot să-ţi dau un sfat.

– E o poveste lungă.

– Avem toată ziua la dispoziţie, dacă vrei să vorbeşti despre asta.

Paul sorbi puţin vin, de parcă ar fi avut nevoie de licoare ca să se hotărască. Apoi, în jumătatea de oră ce a urmat, acompaniat de vântul şi ploaia din ce în ce mai furioase de afară, Paul i-a istorisit cum el n-a fost niciodată alături de Mark când fusese mic; i-a povestit şi despre cearta din restaurant, despre neputinţa lui de a se mobiliza să treacă peste prăpastia care se căscase între ei doi. Când a terminat de povestit, focul din şemineu se mai domolise. Adrienne păstră o clipă de tăcere.

– Greu de rezolvat, îl aprobă ea.

– Ştiu.

– Dar nu este doar vina ta, să ştii. O ceartă este alimentată de amândoi, e nevoie de doi oameni pentru ca lucrurile să ia un astfel de curs.

– Sună puţin filosofic.

– Cu toate astea, e adevărat.

– Atunci ce să fac?

– Cred că trebuie să nu forţezi lucrurile. Cred că trebuie să ajungeţi să vă cunoaşteţi din nou, înainte de a începe să rezolvaţi problemele dintre voi.

Paul zâmbi, cu gândul la sfatul ei.

– Ştii, sper din toată inima, că puştii tăi realizează ce mamă isteaţă au.

– Nu-şi dau seama. Dar încă mai sper...

Paul izbucni în râs, admirând pielea ei catifelată şi strălucitoare în lumina blândă a focului. Un butuc aruncă scântei

spre horn, iar fumul se învălătuci nervos. Paul mai turnă nişte vin în pahare.

– Câtă vreme vrei să rămâi în Ecuador? îl întrebă ea.

– Încă nu ştiu sigur. Depinde de Mark şi dacă mă vrea acolo cu el sau nu.

Se jucă cu vinul din pahar înainte de a ridica privirea spre ea.

– Dar cred că o să stau acolo cel puţin un an. În orice caz, asta i-am spus directorului.

– Şi, după aceea, te întorci?

El ridică din umeri.

– Cine ştie?! Cred că aş putea să mă duc oriunde în lume. Nu am la ce să mă întorc în Raleigh. Ca să fiu sincer, nici nu m-am gândit la ce voi face când mă voi întoarce. Poate că o să mă apuc să am grijă de moteluri în lipsa proprietarului.

Adrienne râse cu poftă.

– Cred că te-ai plictisi teribil.

– Poate, dar sunt bun la casa omului dacă vine vreo furtună.

– Da, dar ar trebui să te apuci să găteşti.

– Ai dreptate, spuse el aruncându-i o privire, cu faţa pe jumătate ascunsă în umbră. Sau poate că o să mă mut în Rocky Mount şi o să văd eu ce o să fac de-acolo înainte.

La aceste cuvinte, Adrienne simţi cum i se îmbujorează obrajii. Scutură din cap şi îşi întoarse faţa de la el.

– Nu spune asta.

– Ce anume?

– Lucruri care nu sunt adevărate.

– Ce te face să crezi că nu sunt adevărate?

Adrienne îşi ascundea faţa şi nu îi dădu nici un răspuns, iar, în liniştea camerei, Paul vedea cum i se ridică şi i se coboară pieptul cu fiecare răsuflare. Zări o umbră de frică trecând peste faţa ei, dar nu ştia dacă era din pricină că şi-ar fi dorit ca el să vină în Rocky Mount şi îi era teamă că nu o va face sau,

dimpotrivă, că o va face. Se apropie de ea, punând mâna pe brațul ei. Când îi vorbi, tonul vocii sale era blând, de parcă încerca să liniștească un copilaș.

– Te rog, iartă-mă dacă te-am făcut să te simți prost, zise el, dar weekendul acesta... a fost ceva ce nici nu mi-am imaginat că se poate întâmpla. A fost ca un vis... Tu ești ca un vis...

Căldura cuvintelor lui părea că îi pătrunde până în adâncul sufletului.

– Și eu m-am simțit minunat, zise ea.

– Dar nu simți ce simt eu.

Adrienne îl privi.

– Paul... eu...

– Nu, nu trebuie să spui nimic...

Adrienne nu îl lăsă să încheie fraza:

– Ba da. Tu vrei un răspuns și eu îți voi da acest răspuns, bine?

Făcu o pauză, încercând să-și adune gândurile.

– Când Jack și eu ne-am despărțit, a fost mai mult decât terminarea unei căsătorii. O dată cu căsnicia noastră s-au dus și toate speranțele pe care mi le pusesem în viitor. S-a terminat și cu omul care eram. Am crezut că doream să trec peste asta, să merg mai departe și chiar am încercat, dar lumea nu mai părea interesată de persoana mea. Cine eram eu?! Bărbații, în general, nu mai erau interesați de mine; m-am retras ca într-o cochilie. Zilele petrecute cu tine m-au făcut să-mi dau seama de toate astea și încă încerc să accept.

– Nu sunt sigur că înțeleg ce vrei să-mi spui.

– Nu-ți spun toate astea pentru că răspunsul meu ar fi nu. Îmi doresc enorm să ne mai vedem. Ești un om fermecător și inteligent, iar ultimele două zile au însemnat pentru mine mai mult decât îți poți imagina. Dar să te muți la Rocky Mount? Un an e mult și nu știm cum o să fim noi atunci; nici unul din noi

nu ştie. Uite cât de mult te-ai schimbat în şase luni! Poţi să-mi spui, cu mâna pe inimă, că vei simţi la fel şi peste un an?

– Da, zise el, pot.

– Cum poţi fi atât de sigur?

Afară, vântul îşi găsise un ritm propriu, urlând ca o fiară, lovindu-se de casă. Ploaia cădea grea pe ziduri şi pe acoperiş; hanul parcă scârţâia sub presiunea necontenită a naturii.

Paul lăsă paharul pe măsuţă. Uitându-se în ochii lui Adrienne, era sigur că nu exista nimic mai frumos ca ea pe lume.

– Pentru că, începu el, eşti singurul motiv pentru care m-aş întoarce.

– Paul... Nu face asta...

Adrienne închise ochii şi pentru o secundă ce păru o eternitate, Paul fu convins că a pierdut-o. Gândul acesta îl sperie mai mult decât îşi imagina că era posibil; simţi cum şi ultimele rămăşiţe de rezistenţă se topesc definitiv. Privi spre tavan, apoi îşi coborî privirea în podea, după care se reîntoarse cu faţa spre Adrienne. Se ridică de pe scaun şi se apropie de ea. Cu un deget îi întoarse faţa către el, ştiind până în ultima fibră a fiinţei lui că o iubeşte, că se îndrăgostise cu totul de ea.

– Adrienne..., îi şopti el numele, iar când ea îi întoarse privirea, zări iubirea din ochii lui.

Paul nu a fost în stare să rostească acele cuvinte, dar Adrienne şi le-a imaginat iar asta era de ajuns.

Pentru că, în acelaşi moment, când Paul o privea cu atâta dragoste, Adrienne îşi dădu seama că şi ea îl iubea.

Pentru mult timp, nici unul din ei nu a părut că ştia ce să facă, până când Paul îi prinse mâna într-a lui. Cu un oftat, Adrienne i-o dădu, sprijinindu-se de speteaza scaunului în timp ce Paul o mângâia uşor.

Îi zâmbea, aşteptând un răspuns din partea ei, dar Adrienne părea mulţumită să stea aşa, tăcută. Nu putea să-i descifreze expresia feţei, însă părea să oglindească tot ce se petrecea şi în

sufletul lui: speranţă şi teamă, confuzie şi acceptare, pasiune şi reţinere. Gândindu-se că, poate, avea nevoie de un moment să se adune, dădu drumul mâinii ei şi se ridică în picioare.

– Mai pun un lemn pe foc, zise el. Aproape că s-a stins.

Ea aprobă din cap, urmărindu-l printre gene cum se aşază în faţa focului, blugii întinzându-se pe coapsele lui.

Nu era adevărat, îşi spuse în gând. Pentru numele lui Dumnezeu, avea patruzeci şi cinci de ani, nu mai era o şcolăriţă. Era destul de în vârstă ca să ştie că aşa ceva nu se putea întâmpla. Era doar un rezultat al furtunii, al vinului, al faptului că se găseau singuri în casa aceea imensă. Putea fi orice, poate o combinaţie a oricăror mii de factori, îşi spuse ea, dar numai dragoste nu era.

Şi totuşi, cum îl privea pe Paul punând încă un lemn pe foc, cu ochii pironiţi în dansul flăcărilor, ştia cu certitudine că îl iubea. Privirea lui, vocea uşor gâtuită când i-a şoptit numele... Ştia că Paul o iubea cu adevărat. Şi ea simţea la fel.

Dar ce însemnătate aveau toate astea pentru el şi pentru ea? Dragostea, oricât de minunată ar fi fost ea, nu era singurul lucru între ei. Căutătura lui îi trădase şi dorinţa, iar asta o speriase, chiar mai mult decât faptul că el o iubea. Întotdeauna a crezut că a face dragoste este mai mult decât căutarea plăcerii în doi. Lua în calcul tot ce ar trebuit să împărtăşească un cuplu: încrederea şi loialitatea, speranţele şi visurile, o promisiune implicită de a fi alături indiferent de ce avea să aducă viitorul. Nu i-a înţeles niciodată pe cei care au o aventură de o noapte sau care treceau dintr-un pat într-altul la fiecare câteva luni. Ei reduceau actul în sine la ceva aproape lipsit de însemnătate, cu nimic mai special decât un sărut de noapte bună pe obraz, în faţa uşii.

Deşi erau îndrăgostiţi unul de celălalt, era perfect conştientă că totul avea să se schimbe, dacă îşi permitea să dea curs sentimentelor sale. Ar fi trecut o graniţă pe care o trasase în mintea ei şi nu exista cale de întoarcere. A face dragoste cu Paul

însemna că se vor simţi legaţi pentru tot restul vieţii, iar Adrienne nu era sigură că era pregătită pentru aşa ceva.

Nu era sigură că ar şti cum să procedeze. Jack nu numai că a fost singurul bărbat din viaţa ei timp de optsprezece ani, dar a fost singurul bărbat cu care şi-a *dorit* să fie. O răscolea simpla posibilitate de a se dărui altcuiva. Dragostea era un dans delicat, un echilibru fragil, iar gândul că îl va dezamăgi era de ajuns ca să o împiedice să lase lucrurile să meargă mai departe.

Gâtul i se uscase, iar picioarele îi tremurau când se ridică de pe scaun. Paul încă era în faţa focului. Apropiindu-se, Adrienne se rezemă de el, punându-şi mâinile pe umerii lui. Simţi cum, preţ de o clipă, muşchii i se încordară, dar, când respiră, se relaxară la loc. Paul se răsuci spre ea, privind în sus la ea; toate barierele pe care le ridicase între ei doi se topiră, de parcă nici nu existaseră vreodată.

Totul era cum trebuia să fie, iar el era omul potrivit; stând în spatele lui, ştia că va fi în stare să ajungă acolo unde era scris să ajungă.

Afară, cerul era spintecat de fulgere. Vântul şi ploaia deveniseră una şi aceeaşi fiinţă, lovind cu putere în ziduri. Încăperea era din ce în ce mai caldă, căci focul prinsese viaţă din nou, întinzându-şi flăcările în sus pe horn.

Paul se ridică în picioare, cu faţa spre ea. Cu infinită blândeţe îşi întinse mâna spre a ei. Adrienne se aştepta să o sărute, dar el nu o făcu. În schimb, îi ridică palma şi o lipi de obrazul lui, închizând ochii ca să-şi poată aduce aminte de atingerea ei mereu.

Îi sărută mâna, înainte să-i dea drumul. Apoi, deschizând ochii şi înclinându-şi puţin capul, o trase mai aproape de el până când Adrienne simţi buzele lui atingându-i obrajii ca nişte fluturi, zburând tot mai aproape de gura ei, pecetluind-o cu un sărut.

Se lăsă în voia lui, pierzându-se în braţele lui; îşi simţea sânii lipiţi de pieptul lui şi barba abia crescută atunci când o sărută a doua oară.

Paul îşi trecu mâinile pe spatele ei, pe braţe, iar Adrienne întredeschise buzele, dăruindu-i întreaga ei fiinţă prin acel sărut. O sărută pe gât, pe obraz, iar mâna îşi urmă drumul mai departe, pe piept. Atingerea lui o ardea. I se tăie răsuflarea. Se sărutară iară şi iară; lumea din jur se distanţa, se topea, devenind ireală.

Pentru fiecare dintre ei, momentul acesta reprezenta un punct final: cu cât îmbrăţişarea lor se transforma în contopire, toate amintirile dureroase dispăreau ca şi cum n-ar fi fost.

Paul îi mângâie părul, iar Adrienne îşi lăsă capul pe pieptul lui, ascultând cum îi bate inima, la fel de repede ca a ei.

Când reuşiră să se rupă unul de altul, Adrienne îi căută mâna.

Făcu un mic pas înapoi şi începu să îl tragă încet spre dormitorul lui de la etaj.

13

În bucătărie, Amanda se holba la mama ei.

Nu a scos o vorbă de când Adrienne a început să povestească şi deja a băut două pahare de vin, cel de-al doilea parcă mai repede decât primul. Amândouă erau tăcute acum, iar Adrienne simţea tensiunea fiicei ei, care aştepta cu înfrigurare continuarea poveştii.

Dar Adrienne nu putea să-i spună ce s-a întâmplat mai departe şi nici nu era nevoie. Amanda era femeie în toată firea; ştia ce înseamnă să iubeşti un bărbat. Era la o vârstă la care ştia că, deşi era o parte minunată din întreaga descoperire a celuilalt, rămânea doar atât: o parte. L-a iubit pe Paul şi dacă el nu ar fi însemnat atât de mult pentru ea, dacă week-end-ul s-ar fi redus doar la actul fizic, nu ar fi rămas decât amintirea unor clipe plăcute, speciale doar pentru ca era singură de atât de multă vreme. Între ei însă era ceva mult mai puternic decât atât: reapăruseră sentimente de mult îngropate, care acum îi legau. Doar pe ei.

Pe lângă acestea, Amanda era fiica ei. Poate că era de modă veche, dar împărtăşirea detaliilor intime îi părea deplasată. Alţii poate că discută despre lucrurile acestea, dar Adrienne nu a înţeles niciodată cum reuşeau. În gândirea ei, dormitorul era un loc al secretelor în doi.

Chiar dacă ar fi vrut să-i descrie şi această latură a relaţiei lor, ştia că nu ar putea găsi cuvintele potrivite. Oare, cum să-i povestească senzaţia pe care a trăit-o când Paul a început să desfacă nasturii bluzei ei sau fiorul care a străbătut-o când i-a mângâiat talia? Sau cât de înfierbântată era pielea lor când, în final, trupurile lor au devenit unul singur? Sau gustul lui când o săruta?

Nu, nu avea de gând să vorbească despre aceste lucruri. În schimb, o va lăsa pe Amanda să îşi imagineze ce s-a întâmplat, pentru că ştia că numai în imaginaţie ar fi putut cineva prinde măcar o fracţiune din vraja care o învăluise în braţele lui Paul.

– Mamă? şopti într-un final Amanda.

– Vrei să ştii ce s-a întâmplat mai departe?

Amanda înghiţi cu greu.

– Da – atât spuse Adrienne.

– Vrei să spui...

– Da, zise ea din nou.

Amanda dădu pe gât o înghiţitură de vin. Puse paharul la loc pe masă.

– Şi...?

Adrienne se aplecă puţin în faţă, de parcă se temea să nu o mai audă şi altcineva.

– Da, şopti ea şi cu asta privi într-o parte, refugiindu-se în trecut.

Au făcut dragoste în acea după-amiază, iar restul zilei l-au petrecut în pat. Afară urla furtuna, frunze şi crengi se izbeau de casă, iar Paul o ţinea în braţe, cu buzele lipite de obrazul ei, amintindu-şi fiecare de trecutul său, făcând împreună planuri de viitor, minunându-se de lucrurile ce făcuseră să se întâmple toate acestea.

Era ceva cu totul nou pentru amândoi. În ultimii ani cu Jack – sau poate chiar, mai toţi anii petrecuţi cu el –, dragostea era un act făcut din obligaţie, aproape lipsit de pasiune şi scurt

ca durată, superficial prin lipsa de tandreţe. Rareori vorbeau după aceea, căci Jack se întorcea pe o parte şi adormea în câteva minute.

Paul nu numai că a ţinut-o în braţe ore în şir, dar îmbrăţişarea lui tandră i-a dat de înţeles că şi pentru el totul avea aceeaşi însemnătate ca şi pentru ea, că o simplă îmbrăţişare era la fel de răscolitoare ca întreaga intimitate fizică de care se bucurau. I-a sărutat părul şi obrajii şi de fiecare dată când i-a mângâiat trupul, i-a spus cât de frumoasă era, pe tonul lui solemn, care o făcuse pe ea să se îndrăgostească.

Deşi nu realizau acest lucru din pricina ferestrelor acoperite, cerul devenise opac, de un negru ca smoala. Valurile înfoiate de vânt se luptau cu duna, împroşcând grăunţele de nisip care-ncotro; apa sărea vrând parcă să ajungă la temelia hanului. Antena a fost smulsă de pe casă, aterizând pe pământ, de cealaltă parte a insulei. Nisipul şi ploaia trecură prin tocul uşii din spate, căci uşa se zbătea în vaierul furtunii. Curentul electric s-a oprit devreme, dimineaţa. Au mai făcut dragoste încă o dată, pe întuneric, adormind într-un final unul în braţele celuilalt în timp ce uraganul trecea peste Rodanthe.

14

Erau morţi de foame când s-au trezit sâmbătă dimineaţa; încă nu fuseseră reparate liniile de electricitate, în schimb furtuna se mai domolise. Paul aduse geanta frigorifică în dormitor, astfel că mâncară în pat, râzând sau vorbind serios, tachinându-se unul pe celălalt sau tăcând, savurând momentul şi bucurându-se unul de celălalt.

Până la amiază, vântul se liniştise îndeajuns ca să le permită să se aventureze pe verandă. Deasupra lor, cerul începuse să se limpezească, în schimb plaja era plină de rămăşiţe: anvelope vechi şi trepte de la casele care erau prea aproape de mare şi care fuseseră prinse de talazurile umflate de vânt. Aerul se mai încălzise; era însă prea rece ca să stai afară fără o haină mai groasă pe tine, dar Adrienne îşi scoase mănuşile ca să simtă mâinile lui Paul într-ale ei.

Curentul electric îşi reveni cu un pâlpâit în jurul orei 14.00, s-a întrerupt din nou, apoi şi-a revenit de-a binelea un sfert de oră mai târziu. Mâncarea din frigider nu s-a stricat, aşa că Adrienne a făcut două fripturi. Îşi petrecură o bună bucată de vreme mâncând, bând şi o a treia sticlă de vin. După aceea, făcură baie împreună. Paul a stat în spatele ei şi în timp ce ea îşi rezema capul de pieptul său, el o masa cu buretele pe piept. Adrienne închise ochii, simţind că se topea la el în braţe, bucurându-se de căldura apei pe tot corpul.

În acea seară, au ieşit în oraş. Rodanthe se trezea din nou la viaţă după urgie; îşi petrecură o parte a serii într-un bar dubios, ascultând muzica trâmbiţată de un tonomat, dansând pe câteva melodii. Barul era aglomerat cu localnici care îşi povesteau păţaniile din timpul furtunii, aşa că Paul şi Adrienne erau singurii care dansau. Paul o trase aproape de el şi se învârtiră încet împreună, cu trupurile unite, ignorând cu totul gălăgia şi privirile insistente ale celorlalţi clienţi.

Duminică, Paul dădu jos apărătorile de la ferestre şi le puse bine în pivniţă, apoi aduse balansoarele pe verandă. Cerul se limpezise pentru prima oară de când se terminase furtuna şi ei au decis să se plimbe pe plajă, întocmai cum au făcut în prima lor seară, uimiţi de cât de mult se schimbase totul de atunci. Oceanul sculptase mici golfuleţe acolo unde mâncase din plajă şi o grămadă de copaci fuseseră culcaţi la pământ. La mai puţin de un kilometru, Paul şi Adrienne ajunseră în faţa unei case jumătate pe piloni, jumătate în nisip, evident o victimă a naturii dezlănţuite. Majoritatea zidurilor cedaseră, ferestrele erau sparte şi o parte din acoperiş fusese luată de vânt. Lângă o grămadă de scânduri, ce păreau să fi fost veranda casei, stătea culcată pe o parte o maşină de spălat vasele. Lângă drum, se adunase un grup de oameni, făcând fotografii pentru companiile de asigurări şi, pentru prima dată, îşi dădură seama cât de puternică fusese furtuna.

Când au luat-o înapoi spre han, apele se umflau ca urmare a fluxului. Mergeau încet, umerii li se atingeau din când în când. Descoperiră o cochilie. Exteriorul ei ondulat era pe jumătate ascuns în nisip, înconjurat de milioane de fragmente minuscule de scoici. Când Paul i-o dărui, Adrienne o duse la ureche – atunci a tachinat-o în legătură cu remarca ei despre ocean. A luat-o în braţe, spunându-i că este perfectă precum ghiocul pe care îl găsiseră. Adrienne ştia că îl va păstra pe

vecie, fără să ştie însă cât de mult va ajunge să însemne pentru ea.

Tot ce ştia era că se găsea în braţele bărbatului pe care îl iubea, dorindu-şi ca această clipă să nu se sfârşească niciodată.

*

Luni de dimineaţă, Paul ieşi din pat înainte ca ea să se trezească şi, deşi se lăudase că nu ştia să gătească, o luă prin surprindere aducându-i micul dejun la pat, trezind-o cu mirosul plăcut al cafelei fierbinţi. A stat cu ea cât a mâncat, râzând de ea, în timp ce se rezema de perne, încercând să-şi acopere sânii cu cearşaful, fără succes însă. Pâinea prăjită în unt era delicioasă, şunca era crocantă fără să fie arsă, iar ouăle aveau deasupra brânză rasă exact cât trebuie.

Ocazional, copiii îi pregăteau micul dejun de Ziua Mamei, dar era pentru prima dată când un bărbat făcea lucrul acesta pentru ea. Iar Jack nu era genul care să facă un asemenea gest.

Când a terminat de mâncat, Paul a ieşit să alerge, în timp ce Adrienne a făcut un duş şi s-a îmbrăcat. După antrenament, Paul şi-a aruncat hainele la spălat şi a intrat şi el sub jetul de apă. Când s-a reîntâlnit cu Adrienne în bucătărie, ea vorbea la telefon cu Jean. O sunase ca să afle cum au trecut de prăpăd. În timp ce Adrienne o punea la curent cu toate detaliile, Paul o luă în braţe şi o sărută pe gât.

Aproape de finalul convorbirii ei cu Jean, Adrienne auzi uşa de la intrare deschizându-se, apoi zgomotul de bocanci călcând apăsat pe podeaua de lemn. Încheie convorbirea şi se duse să vadă cine intrase în han. A lipsit doar un minut, iar, când s-a întors, l-a privit pe Paul, căutându-şi cuvintele.

Inspiră adânc, apoi:

– A venit să vorbească cu tine, zise ea.

– Cine?

– Robert Torrelson.

*

Robert Torrelson îl aştepta în sufragerie, aşezat pe canapea, cu capul plecat. Când Paul i se alătură, privi spre el fără să zâmbească, cu o expresie indescifrabilă pe chip. Înainte să vină, Paul nu era sigur dacă ar fi putut să-l recunoască pe stradă, dar, văzându-l de aproape, realiză că îl ştia pe omul din faţa lui. În afară de părul lui, care mai albise în decursul ultimului an, arăta la fel ca în sala de aşteptare a spitalului. Şi cum îşi imaginase, privirea lui era dură.

Pe moment, Robert nu zise nimic. În schimb, îl urmări pe Paul cum îşi trage mai aproape balansoarul ca să stea faţă în faţă.

– Ai venit, zise Robert Torrelson într-un final.

Avea o voce puternică şi uşor răguşită, cum au oamenii din sud, îngroşată de-a lungul anilor de fumul ţigărilor Camel fără filtru.

– Da.

– N-am crezut că o să vii...

– O vreme, nici eu nu eram prea sigur de asta.

Robert pufni, de parcă se aştepta la remarca aceasta.

– Fiul meu mi-a zis că a vorbit cu tine.

– Aşa este.

Robert zâmbi amar, ştiind exact care a fost schimbul de vorbe dintre cei doi.

– Mi-a zis că nu ai încercat să-i explici din punctul tău de vedere.

– Nu, răspunse Paul, nu am încercat.

– Dar tot nu consideri că ai făcut ceva greşit, nu-i aşa?

Paul privi într-o parte, gândindu-se la cele ce-i spusese Adrienne. „Nu, reflectă el, nu le voi schimba niciodată părerea." Se îndreptă.

– În scrisoarea dumneavoastră, aţi spus că vreţi să discutaţi cu mine şi că este ceva important. Acum sunt aici. Cu ce vă pot ajuta, domnule Torrelson?

Robert îşi scoase din buzunarul de la piept al cămăşii un pachet de ţigări şi o cutie de chibrituri. Îşi aprinse o ţigară, mută o scrumieră mai aproape de el, apoi se lăsă pe spate, rezemându-se de spetează canapelei.

– Ce nu a mers cum trebuie? întrebă el.

– Totul a decurs normal, răspunse Paul. Operaţia a decurs aşa cum am sperat.

– Atunci de ce a murit?

– Aş vrea să ştiu, credeţi-mă! Dar nu ştiu.

– Asta ţi-au zis avocaţii să spui?

– Nu, făcu Paul cu vocea lui calmă, ăsta este adevărul. Am crezut că asta doriţi să auziţi. Dacă v-aş putea da un răspuns, aş face-o.

Robert duse ţigara la gură şi trase fum adânc în piept. Când expiră, Paul auzi un hârâit uşor, cum e cel produs de aerul care iese dintr-un acordeon.

– Când ne-am întâlnit prima oară, ştiai că are o tumoare?

– Nu, zise Paul, nu ştiam.

Robert mai trase un fum din ţigarea lui. Când vorbi din nou, vocea îi era mai blândă, încărcată de emoţia amintirii.

– Pe atunci, nu era aşa de extinsă, bineînţeles. Era cât o jumătate de nucă, iar culoarea nu era atât de evidentă. Dar puteai să o vezi clar ca lumina zilei, de parcă avea ceva băgat pe sub piele. Şi întotdeauna a deranjat-o, chiar şi când era mititică. Sunt puţin mai mare decât ar fi fost ea şi îmi aduc aminte că mereu îşi privea pantofiorii în drum spre şcoală, şi nu-ţi trebuia multă minte să ştii de ce.

Robert se opri, adunându-şi gândurile, iar Paul rămase tăcut; uneori e mai bine să taci.

– Ca mulţi alţii, pe vremea aceea, nu şi-a terminat şcoala pentru că a trebuit să muncească pentru a-şi ajuta familia, şi aşa am cunoscut-o eu. Lucra la digul unde noi descarcam ce-am prins; ea se ocupa de cântar. Cred că am încercat să intru în vorbă cu ea cu un an înainte ca ea să-mi arunce măcar un cuvinţel. Îmi plăcea de ea. Era cinstită şi muncea din greu. Deşi îşi ascundea faţa cu părul, din când în când aveam şi eu ocazia să văd ce ascundea şi mă trezeam uitându-mă la cei mai frumoşi ochi pe care i-am văzut vreodată. Erau căprui închis, blânzi, ştii? Se vedea că nu ar face vreun rău nimănui, nu avea pic de răutate în ea. Iar eu am tot încercat să intru în vorbă cu ea, iar ea mă tot ignora până când cred că şi-a dat seama că nu aveam de gând să mă dau bătut. M-a lăsat să o scot în oraş, dar abia dacă s-a uitat la mine toată seara. Se tot zgâia la pantofiorii ăia.

Robert îşi împreună mâinile.

– Dar am mai invitat-o o dată în oraş. A doua oară a fost mai bine, ba mi-am dat seama că era tare haioasă când îşi punea în cap să fie. Cu cât am cunoscut-o mai bine, cu atât mi-a plăcut mai mult şi, după un timp, am început să mă gândesc că, poate, m-am îndrăgostit de ea. Nu-mi păsa de chestia aia de pe faţă. Nu mi-a păsat atunci şi nici anul trecut. Dar ea era conştientă de acest defect al ei. Întotdeauna a fost...

Făcu o pauză.

– Mi-a făcut şapte copii în următorii douăzeci de ani şi, de fiecare dată când îl alăpta pe câte unul dintre copii, chestia asta a crescut mai mare parcă. Nu ştiu dacă este adevărat sau nu, dar ea îmi zicea acelaşi lucru. Dar toţi copiii mei, chiar şi John – pe care l-ai întâlnit – o considerau o mamă minunată. Şi aşa şi era. Era dură atunci când trebuia să fie şi cea mai dulce doamnă în tot restul timpului. Şi o iubeam pentru asta, eram tare fericiţi. Aici, viaţa nu e întotdeauna uşoară, dar ea îmi făcea viaţa mai

plăcută. Şi eram tare mândru de ea, eram mândru să fiu văzut cu ea, le-am dat de înţeles lucrul ăsta tuturor de pe-aici. Am crezut că asta e de ajuns, dar acum văd că nu a fost...

Paul rămase nemişcat, iar Robert continuă:

– Într-o seară, a văzut o emisiune la televizor despre o doamnă cu tumori dintr-astea. Au prezentat fotografii dinainte de operaţie şi după. Cred că i-a intrat în cap că poate să scape de beleaua asta odată pentru totdeauna. Şi cam pe-atunci a început să vorbească despre operaţie. Era tare costisitoare şi noi nu aveam asigurare, dar m-a tot întrebat dacă puteam să facem cumva ca să o facă.

Privirile celor doi bărbaţi se intersectară.

– N-am putut să o fac să se răzgândească. I-am spus că nu îmi pasă de chestia aia, dar ea nici n-a vrut s-audă. Uneori o găseam în baie privindu-se în oglindă, pipăindu-şi faţa, sau o auzeam plângând şi ştiam că îşi dorea operaţia mai mult ca orice pe lume. Trăise aşa toată viaţa şi nu mai suporta. O oboseau felul în care străinii evitau să o privească sau privirile batjocoritoare ale copiilor. Aşa că, până la urmă, am cedat. Am luat toate economiile noastre, am mers la bancă şi am făcut un împrumut garantând cu vasul meu şi am venit la tine. Era aşa de agitată în dimineaţa aceea, cum nu cred că am văzut-o vreodată atât de fericită şi, doar văzând-o aşa, am ştiut că fac ceea ce trebuia. I-am spus că o s-o aştept şi că o să vin s-o văd imediat ce se trezeşte din anestezie şi ce crezi că mi-a spus? Care au fost ultimele ei cuvinte pentru mine?

Robert se uită la Paul ca să se asigure că i-a captat toată atenţia.

– Mi-a zis: „Toată viaţa, am vrut să fiu frumoasă pentru tine". Şi când mi-a zis asta, m-am gândit că întotdeauna a fost frumoasă...

Paul lăsă capul în pământ, încercând să înghită, dar i se pusese un nod în gât.

– Dar tu n-aveai de unde să ştii toate astea... Pentru tine, a fost doar doamna care a venit la operaţie, doamna care a murit, doamna cu chestia aia urâtă pe faţă sau doamna a cărei familie te dă în judecată. Nu era drept să nu ştii cine era ea cu adevărat. Merita mai mult de atât. Şi-a câştigat dreptul prin felul în care şi-a trăit viaţa.

Robert Torrelson scutură ultima oară scrumul, apoi stinse ţigara.

– Ai fost ultimul om cu care a vorbit, ultimul om pe care l-a văzut. Era cea mai bună doamnă din lume şi tu nici măcar nu ai ştiut pe cine aveai în faţa ta.

Făcu o pauză, ca să-i dea răgaz lui Paul să cugete la cele ce i-a spus.

– Dar acum ştii...

Şi acestea fiind spuse, Robert Torrelson se ridică de pe canapea; o clipă mai târziu, dispăruse.

*

După ce a auzit ce a avut de zis Robert Torrelson, Adrienne îi şterse lacrimile lui Paul.

– Totul e bine?

– Nu ştiu. Mă simt amorţit, buimac.

– Nici nu e de mirare. A trebuit să asculţi multe lucruri...

– Da, zise Paul.

– Te bucuri că a venit şi că ţi-a spus toate astea?

– Şi da, şi nu. Este important pentru el ca eu să ştiu cine a fost soţia lui, aşa că sunt bucuros din pricina asta... Dar m-am întristat: se iubeau atât de mult, iar ea a murit...

– Da.

– Nu e cinstit...

Adrienne îi zâmbi amar.

– Nu este. Cu cât este mai mare dragostea, cu atât este mai mare drama atunci când ia sfârşit.

– E valabil şi pentru noi doi?

– Pentru toata lumea. Tot ce putem face este să sperăm că suferinţa nu va ţine pentru multă, multă vreme.

O luă în braţe şi îi sărută buzele, apoi o înconjură cu braţele, ţinând-o strâns la piept. Rămaseră aşa mult timp.

Dar seara, când făceau dragoste, cuvintele pe care le rostise mai devreme îi reveniră în gând. Era ultima lor noapte în Rodanthe, ultima lor noapte împreună pentru cel puţin un an. Şi, oricât de mult încerca să nu plângă, lacrimile îi curgeau pe obraji.

15

Când Paul se trezi marți dimineață, Adrienne nu mai era în pat lângă el. Noaptea trecută a văzut-o plângând, dar nu a zis nimic, conștient de faptul că, dacă ar fi scos o vorbă, ar fi plâns și el. Dar faptul că se abținuse îl răvășise, nu putuse să doarmă aproape toată noaptea. Rămase treaz, vreme în care ea îi adormi în brațe, strângându-se lângă ea, nevrând să-i mai dea drumul vreodată, încercând parcă să suplinească anul în care nu vor fi împreună.

Adrienne îi împături hainele, cele care fuseseră la uscat, iar Paul își alese lucrurile de care avea nevoie în acea zi, înainte de a împacheta restul în rucsacuri. După ce făcu un duș și se îmbrăcă, se așeză pe marginea patului, cu un stilou în mână și începu să noteze gândurile care îl chinuiau în acel moment. Lăsând hârtia în cameră, își duse lucrurile la parter și le lăsă lângă ușa de la intrare. Adrienne era în bucătărie, lângă aragaz, amestecând într-o tigaie cu ouă, făcând omletă. O cană de cafea se afla pe masă. Când se întoarse cu fața spre el, Paul văzu că ochii ei erau roșii de plâns.

– Bună, îndrăzni el.

– Bună, îi răspunse ea, întorcându-se din nou cu fața la aragaz.

Începu să amestece ouăle mai repede, cu ochii pironiți în tigaie.

– M-am gândit că ai vrea să mănânci ceva înainte să pleci.

– Mulţumesc.

– Când am venit aici, am adus un termos cu mine, dacă vrei să ai nişte cafea pe drum, poţi să îl iei cu tine.

– Mulţumesc, dar nu e nevoie.

Adrienne amesteca ouăle în continuare.

– Dacă vrei şi nişte sandvişuri, pot să-ţi fac câteva...

Paul se apropie de ea.

– Nu trebuie să faci asta. Pot să-mi iau ceva pe drum. Ca să fiu cinstit, mă îndoiesc că îmi va fi foame.

Adrienne părea că nici nu-l ascultă, aşa că îşi puse o mână pe spatele ei. O auzi oftând, de parcă încerca să nu plângă.

– Hei...

– Totul e-n regulă, şopti ea.

– Eşti sigură?

Dădu din cap aprobator şi îşi suflă nasul în timp ce luă tigaia de pe aragaz. Ştergându-şi ochii, refuza să îl privească. Văzând-o aşa, Paul îşi aminti de prima lor întâlnire pe verandă, şi simţi cum se sufocă. Nu îi venea să creadă că trecuse mai puţin de o săptămână de atunci.

– Adrienne... nu...

Atunci se uită la el.

– Cum nu?! Să nu fiu tristă? Tu te duci în Ecuador şi eu trebuie să mă întorc la Rocky Mount. Ce să fac dacă nu vreau să se termine încă?!

– Nici eu nu vreau asta.

– De-asta sunt tristă... Pentru că şi eu ştiu asta, spuse, apoi ezită, încercând să-şi controleze emoţiile. Când m-am trezit de dimineaţă, mi-am promis că nu voi plânge din nou. Mi-am zis că o să mă ţin tare, o să par fericită, ca să mă ţii minte aşa. Dar când am auzit duşul, mi-am dat seama brusc că mâine, când mă voi trezi, tu nu vei mai fi cu mine şi nu m-am mai putut stăpâni. Dar o să mă liniştesc. Zău! Sunt un om tare.

Zise acestea încercând să se convingă pe ea însăşi. Paul îi prinse mâna.

– Adrienne... Aseară, după ce ai adormit, m-am mai gândit, poate mai rămân. O lună sau două în plus nu o să fie foc şi aşa am putea fi mai mult timp împreună...

Adrienne scutură capul, întrerupându-l:

– Nu, spuse ea hotărâtă. Nu poţi să-i faci aşa ceva lui Mark. Mai ales, nu după toate câte s-au întâmplat între voi. Şi tu chiar ai nevoie de asta, Paul. Te-a măcinat prea mult timp; dacă nu te duci la el acum, o parte din mine se întreabă dacă o vei mai face vreodată. Dacă petreci mai mult timp cu mine, asta nu înseamnă că ne va fi mai uşor să ne luăm la revedere când va veni timpul şi nu aş putea să mă împac cu gândul că, din cauza mea, tu ai rămas departe de fiul tău. Chiar dacă planificăm din timp toate amănuntele plecării tale, tot aş plânge.

Afişă un zâmbet curajos înainte de a continua.

– Nu poţi să rămâi. Amândoi ştiam asta dinainte ca între noi să existe ceva. Deşi este foarte greu, amândoi ştim că este cel mai bun lucru pe care îl putem face; aşa este când eşti părinte. Uneori, trebuie să te sacrifici, iar ăsta este unul dintre acele momente.

Paul aprobă clătinând din cap, cu buzele strânse. Ştia că Adrienne avea dreptate, dar îşi dorea cu disperare ca lucrurile să nu fi stat aşa.

– Îmi promiţi că o să mă aştepţi? o întrebă el într-un final, cu vocea pierită.

– Bineînţeles. Dacă aş fi crezut că pleci pentru totdeauna, aş fi plâns atât de mult, încât acum s-ar fi făcut un lac aici.

În ciuda amărăciunii sale, Paul râse în hohote, iar Adrienne se lipi de el, sărutându-l înainte să se contopească în braţele lui. O simţea caldă şi inspira parfumul ei delicat. Se simţea atât de bine în braţele lui... Aproape perfect...

– Nu ştiu cum sau de ce s-a întâmplat, dar cred că mi-a fost scris să vin aici, zise el. Ca să te întâlnesc pe tine. Atâta vreme mi-a lipsit ceva în viaţă şi nu ştiam ce anume. Acum ştiu.

Adrienne închise ochii.

– Şi eu simt la fel, şopti ea.

Paul îi sărută părul, apoi îşi lipi obrazul de al ei.

– O să-ţi fie dor de mine?

Adrienne se forţă să schiţeze un zâmbet:

– În fiecare clipă.

*

Au luat micul dejun împreună. Lui Adrienne nu îi era foame, dar se forţă să mănânce şi să zâmbească din când în când. Paul mai mult se juca cu mâncarea, rămânând aplecat asupra farfuriei, iar, când terminară de mâncat, îşi puseră farfuriile şi vasele în chiuvetă.

Era aproape 9.00, aşa că Paul o conduse spre intrarea în han. Ridică rucsacurile unul câte unul şi le aruncă pe umăr; Adrienne îi ţinea gentuţa din piele cu biletele de avion şi paşaportul, pe care i-o înmână.

– Deci asta este, zise el.

Adrienne strânse din buze. La fel ca ochii ei, ochii lui Paul erau înroşiţi de plâns, îşi ţinea privirea în jos, încercând să se ascundă parcă.

– Ştii cum să dai de mine la clinică. Nu ştiu cum funcţionează poşta acolo, dar scrisorile o să-mi ajungă, chiar dacă vor întârzia puţin. Mark a primit întotdeauna scrisorile de la Martha.

– Mersi.

Paul scutură gentuţa de piele.

– Am adresa ta aici. O să-ţi scriu imediat ce ajung acolo. Şi, când o să am ocazia, o să te sun.

– Bine.

Întinse mâna să-i atingă obrazul, iar ea se lipi strâns de mâna lui. Amândoi ştiau că nu mai era nimic de spus.

Îl urmă afară, în faţa hanului unde îl privi cum îşi pune rucsacurile pe bancheta din spate a maşinii. După ce trânti portiera, Paul o privi în tăcere multă vreme, nevrând să rupă legătura dintre ei, dorindu-şi să nu fi fost nevoit să plece. Până la urmă, se apropie de ea ca să o sărute pe ambii obraji şi pe buze pentru ultima dată. O luă în braţe.

Adrienne închise ochii, încercând să alunge gândul despărţirii. Nu pleca pentru totdeauna, îşi zise ea. Erau făcuţi unul pentru celălalt; când se va întoarce, vor avea tot restul vieţii înainte ca să se bucure unul de celălalt. Or să îmbătrânească împreună. Trăise atâta vreme fără el, ce mai însemna un an, nu?

Dar nu era aşa de uşor. Ştia că, dacă puştii ei ar fi fost ceva mai mari, ar fi mers şi ea în Ecuador. Dacă fiul lui nu ar fi avut nevoie de el, ar fi putut să rămână aici, cu ea. Destinele lor erau divergente din cauza responsabilităţilor faţă de cei dragi şi, brusc, Adrienne realiză cât de crudă era situaţia. Cum a ajuns şansa lor aşa?

Paul inspiră adânc şi se depărtă. Se uită într-o parte o clipă, apoi din nou la ea, ducând mâna la ochii umezi de lacrimi.

Adrienne îl urmă până spre locul şoferului şi îl privi cum se urcă la volan. Cu un zâmbet, Paul introduse cheia în contact şi o răsuci, iar motorul prinse viaţă. Adrienne se trase un pas înapoi pentru ca Paul să poată închide portiera, apoi el deschise geamul maşinii.

– Un an şi sunt din nou cu tine... Îţi promit.

– Un an, şopti ea ca unic răspuns.

Paul îi zâmbi trist, apoi merse în marşarier; apoi, maşina începu să se depărteze încet. Adrienne îl urmărea cu privirea, sfâşiată de durere; Paul se uită înapoi.

Maşina întoarse o dată ce ajunse la marginea autostrăzii, iar Paul îşi lipi palma de geamul maşinii pentru ultima oară.

Adrienne îi făcu semn cu mâna, privind cum maşina pleacă mai departe, departe de Rodanthe, departe de ea.

Rămase pe aleea din faţa hanului mult timp, cu ochii după maşina care devenea din ce în ce mai mică în depărtare, până când nici zgomotul motorului nu mai ajunse până la ea. Un moment mai târziu, Paul nu mai era, de parcă nu fusese acolo niciodată.

Era o dimineaţă răcoroasă, cu cerul albastru boltit străbătut pe ici, pe colo de nori albi pufoşi. Un stol de albatroşi trecu pe deasupra. Panseluţele de culoare mov şi galbenă se înveseleau sub razele soarelui. Adrienne se răsuci pe loc şi se îndreptă către uşa hanului.

Înăuntru, hanul era la fel ca în ziua în care sosise aici. Nimic nu era nelalocul lui. Paul curăţase şemineul cu o zi înainte şi pusese nişte lemne alături, de rezervă; balansoarele erau din nou la locul lor. Biroul de la intrare era ordonat, toate cheile la fel, la locul lor pe panou.

Dar mai rămăsese parfumul. Mirosul micului dejun luat împreună, parfumul aftershave-ului, mirosul lui, pe care încă îl mai păstra pe palme, pe faţă, în haine.

Era prea mult pentru Adrienne; până şi zgomotele hanului nu mai erau cum fuseseră înainte. Nu se mai auzeau ecourile conversaţiilor liniştite, sunetul apei prin ţevi sau ritmul paşilor, atunci când el se mişca prin cameră. Duse erau vaierul talazurilor şi răpăitul persistent al ploii; scânteile focului erau şi ele stinse acum. Hanul aparţinea acum unei femei care nu-şi dorea altceva decât să fie alintată de bărbatul pe care îl iubea, o femeie care plângea copleşită de tristeţe.

16

Rocky Mount, 2002

Adrienne terminase de povestit şi gâtul îi era uscat. În ciuda senzaţiei răcoroase oferite de paharul cu vin băut, ea simţea un junghi în spate din cauza faptului că stătuse prea mult în aceeaşi poziţie. Se răsuci în scaun şi simţi o slabă durere pe care o recunoscu ca fiind un început de artrită. Când i-a spus despre ea medicului, acesta a pus-o să se aşeze pe o masă specială într-o cameră ce mirosea a amoniac. I-a ridicat mâinile şi a rugat-o să îndoaie genunchii, apoi i-a dat o reţetă, dar ea nu s-a obosit să ia medicamentele. Nu era atât de serios, încă, îşi spuse ea; plus că ea avea teoria că dacă începi să iei pastile pentru o anume afecţiune, vei sfârşi prin a lua o droaie de alte medicamente pentru toate celelalte boli ce îi chinuie pe oamenii de vârsta ei. În curând, acestea vor fi de toate culorile, unele pentru a fi luate dimineaţa, altele seara, unele înainte, altele după masă şi ea va fi nevoită să-şi facă, până la urmă, un grafic pe uşa dulăpiorului de medicamente pentru a nu le încurca. Era prea mare bătaie de cap pentru ea.

Amanda stătea cu capul plecat. Adrienne o privi, ştiind ce întrebări urmau să vină. Erau inevitabile, dar ea spera să nu vină imediat. Avea nevoie de timp pentru a-şi aduna gândurile, pentru a putea să ducă la îndeplinire ceea ce îşi propusese să facă.

Ea era mulţumită că Amanda a fost de acord să se întâlnească cu ea acolo, în casă. Trăia acolo de peste treizeci de ani şi se simţea mai acasă decât unde copilărise. Intenţionat, unele uşi atârnau într-o parte, covorul din hol era ros de ajunsese să aibă grosimea unei foi de hârtie şi culorile faianţei din baie erau demodate, dar era ceva reconfortant în a şti că ea putea găsi echipament pentru camping într-un colţ îndepărtat al podului sau că instalaţiei de căldură i se defectase siguranţa de la prima folosire din acea iarnă. În acest loc, erau lucruri ce nu se schimbau, iar ea îşi avea obiceiurile ei care îi făceau viaţa previzibilă şi, astfel, ciudat de confortabilă.

La fel stăteau lucrurile şi în bucătărie. Atât Matt, cât şi Dan se oferiseră de câteva ori în ultimii ani să repare totul şi se gândiră ca, de ziua ei, să angajeze un meseriaş să se ocupe de treaba asta. El cercetă cu atenţie uşile, îşi împotmoli bormaşina prin diferite crăpături, apăsă în mod repetat pe întrerupătoare şi fluieră de uimire la vederea anticei maşini de gătit pe care ea încă o mai folosea. La final, îi recomandase să schimbe aproape tot, apoi îi întocmi o notă de plată estimativă şi o listă de recomandări. Cu toate că Adrienne ştia că fiii ei avuseseră o intenţie bună, ea le-a spus că ar fi fost mai bine să-şi păstreze banii pentru lucruri folositoare propriilor lor familii.

În plus, ei îi plăcea bucătăria ei aşa cum era. Renovând-o, şi-ar fi pierdut personalitatea şi ei îi plăceau amintirile pe care i le stârnea acel loc. În definitiv, acolo şi-au petrecut ei cel mai mult timp împreună ca o mare familie, înainte şi după ce Jack s-a mutat. Copiii îşi făcuseră temele la masa la care ea stătea acum; ani la rând, singurul telefon din casă fusese acolo, atârnat pe perete, şi ea încă îşi mai putea aminti acele vremuri când ea a văzut firul de telefon printre uşă şi tocul ei din spate, când unul din copii făcuse tot ce putuse pentru un pic de intimitate, stând pe verandă. Pe unul dintre suporturile pentru rafturi din cămară erau urme de creion care arătau cât de repede creşteau copii

de-a lungul anilor şi ea nu-şi putea imagina să vrea să scape de toate astea pentru ceva nou şi performant, indiferent de cât de la modă ar fi fost. Spre deosebire de camera de zi, unde televizorul mergea întruna, sau de dormitoare, unde lumea se refugia pentru puţină linişte, acest loc era folosit de toată lumea pentru a veni să vorbească şi să asculte, pentru a învăţa şi pentru a le da lecţii altora, pentru a plânge şi râde. Acesta era locul care, pentru ei, însemna acasă; acesta era locul unde Adrienne se simţise fericită.

Şi acesta era locul unde Amanda afla cum era mama sa în realitate.

*

Adrienne bău şi restul de vin, apoi împinse paharul într-o parte. Ploaia se oprise acum, dar picăturile ce rămăseseră pe fereastră păreau că distorsionează lumina în aşa fel, încât făceau ca lumea de afară să pară altfel decât era în realitate. Acest lucru nu o mira; pe măsură ce ea crescuse, a aflat că, pe măsură ce gândurile îi alunecau spre trecut, totul în jurul ei se schimba. În această noapte, pe măsură ce îşi spunea povestea, simţi ca şi cum anii s-ar fi întors şi ea se întrebă dacă fiica ei a observat tinereţea regăsită pe care ea o simţea în acele momente.

Nu, s-a decis, ea mai mult ca sigur că nu observase, dar aşa se întâmpla la vârsta Amandei. Aceasta nu-şi putea da seama cum e să ai şaizeci de ani, iar Adrienne se întreba uneori când va realiza Amanda că, în mare, toţi oamenii sunt la fel. Tineri şi bătrâni, femei şi copii, aproape toată lumea pe care ea o cunoştea dorea acelaşi lucru: să aibă inimile pline de pace, să trăiască fără mari tulburări, să fie fericiţi. Diferenţa pe care Amanda o vedea era aceea că tinerii păreau să se gândească că aceste lucruri se află undeva în viitor, în timp ce bătrânii le văd doar în trecut.

Era adevărat şi pentru ea, în mare parte, dar la fel de frumos cum era trecutul, ea refuza să-şi permită să se piardă cum au păţit-o mai toţi prietenii ei. Trecutul nu era doar o grădină de trandafiri şi soare; trecutul avea şi partea lui de suferinţă, de asemenea. Ea aşa simţea când se gândea la efectele deciziilor lui Jack asupra vieţii ei, când el a venit prima dată la han şi ea simţea acelaşi lucru acum pentru Paul Flanner.

În această seară, ea avea să plângă, dar îşi promisese, în fiecare zi de când el a plecat din Rodanthe, să meargă mai departe. Trebuia să supravieţuiască, aşa cum îi spusese de nenumărate ori tatăl ei şi ea se gândea cu o anumită satisfacţie la acele vorbe înţelepte, dar care nu reuşiseră să-i şteargă durerea şi regretele.

În acea zi, ea a încercat să se concentreze asupra acelor lucruri care i-au adus bucurii. Îi plăcea la nebunie să-i privească pe nepoţi cum descoperă lumea; ajunsese să se bucure de zilele pe care le petrecea muncind la bibliotecă.

Munca pe care o făcea nu era grea – ea lucra într-un departament special unde se dădeau referinţe, unde cărţile nu puteau fi luate acasă – şi, deoarece puteau trece ore întregi până să fie nevoie de ea, avea posibilitatea să observe oamenii care intrau pe uşa de sticlă a clădirii. Ea îşi dezvoltase o adevărată pasiune pentru asta de-a lungul timpului. În timp ce oamenii stăteau la mese sau pe scaunele lor în camerele lipsite de zgomot, ea îşi dădu seama că era imposibil să nu încerce să-şi imagineze ce fel de vieţi duceau ei. Încerca să îşi dea seama dacă o persoană era căsătorită sau ce meserie avea, din ce oraş era, ce cărţi ar interesa-o şi, din când în când, avea ocazia să afle dacă s-a înşelat sau nu. Persoana se întâmpla să vină la ea pentru a găsi o anume carte şi ea iniţia o conversaţie. De cele mai multe ori, avea dreptate şi se mira şi ea cum de era posibil.

Din când în când, cineva intra fiind direct interesat de ea. Cu ani în urmă, acei bărbaţi erau, de obicei, mai în vârstă decât ea;

acum, ei erau mai tineri, dar în orice caz procesul era acelaşi. Oricine ar fi fost el, ar fi început să petreacă tot mai mult timp în zona specială de referinţe, i-ar fi pus o mulţime de întrebări, la început despre cărţi, apoi despre lucruri generale şi, în final, despre ea. Nu era deloc deranjată de faptul ăsta şi niciodată nu le-a dat de înţeles mai multe; de cele mai multe ori o invitau în oraş. Ea a fost întotdeauna un pic flatată când asta se întâmpla, dar inima ei ştia că oricât de minunaţi ar fi fost aceşti pretendenţi, oricât de mult s-ar fi bucurat de compania lor, ea nu mai putea să-şi deschidă inima aşa cum o făcuse odată.

Timpul petrecut de ea în Rodanthe a schimbat-o şi în alte privinţe. Cât timp a stat cu Paul şi-a vindecat rănile provocate de pierdere suferită şi de trădarea simţită în urma divorţului, înlocuindu-le cu un sentiment puternic şi mult mai frumos. Faptul că ştia că merita să fie iubită a ajutat-o să-şi ţină fruntea sus şi, pe măsură ce încrederea ei a crescut, ea a putut vorbi cu Jack fără ocolişuri şi ascunzişuri, fără regret. S-a întâmplat treptat; el suna să vorbească cu copiii şi ei zăboveau câteva minute până să cedeze receptorul. Mai târziu, ea a început să întrebe despre Linda, despre slujba lui sau despre ce mai făcuse el în ultimul timp. Încet-încet, Jack a început să realizeze că ea nu mai era persoana de odinioară. Acele vizite au început să fie din ce în ce mai prieteneşti şi au ajuns să se sune doar pentru a sta de vorbă ei doi. Când mariajul cu Linda a început să se destrame, ei petreceau ore la telefon, uneori până noaptea târziu. Când Jack şi Linda au divorţat, Adrienne a fost lângă el să-l ajute să treacă prin perioada grea şi ea chiar i-a permis să rămână peste noapte în camera de oaspeţi, atunci când venea să-i vadă pe copii. Ironia a făcut ca Linda să fie cea care a plecat, părăsindu-l pentru un altul şi Adrienne îşi putea aminti că stătea cu Jack în camera de zi, în timp ce el agita un pahar cu scotch. Era trecut de miezul nopţii şi el se lamenta de câteva ore bune, povestindu-i prin ce trecea, când a realizat cine era persoana care îl asculta.

– Pe tine te-a durut la fel de mult? o întrebă el.

– Da, spuse Adrienne.

– Cât de mult ţi-a luat să treci peste tot?

– Trei ani, dar am fost norocoasă.

Jack dădu din cap. Strângându-şi buzele, el începu să bea din pahar.

– Îmi pare rău, zise el. Cel mai prostesc lucru a fost să ies pe uşa asta.

Adrienne zâmbi şi îl bătu pe genunchi.

– Ştiu. Dar îţi mulţumesc oricum.

Trecuse aproximativ un an de atunci când Jack a sunat-o să o invite la cină. Şi, aşa cum făcuse cu toţi până atunci, l-a refuzat politicos.

*

Adrienne se ridică şi se duse la masă pentru a recupera cutia pe care a adus-o din dormitor mai devreme. Până atunci, Amanda o privise cu o fascinaţie îngrijorată. Adrienne a zâmbit în timp ce s-a întins spre mâna fiicei ei.

Observase pe parcursul celor câteva ore că Amanda înţelesese că nu ştia chiar atât de multe despre mama sa. Îi trecu prin minte că era o inversare de roluri între ele. Amanda avea aceeaşi privire pe care Adrienne o avusese cu ceva timp în urmă, când copiii se adunau cu toţii în timpul vacanţelor şi glumeau amintindu-şi întâmplări din copilărie. Erau numai câţiva ani de când a aflat că Matt obişnuia să se strecoare afară din casă să se joace cu prietenii noaptea târziu, că Amanda i-a pus să se apuce şi apoi să se lase de fumat sau că Dan a fost acela care iscase micul incendiu din garaj, pe care îl crezuseră provocat de un scurtcircuit la întrerupătorul de lumină. A râs împreună cu ei, simţindu-se naivă, în acelaşi timp şi întrebându-se ce simţea Amanda în acel moment.

Pe perete, ceasul ticăia în mod regulat şi exact. Dinspre centrala termică se auzi un declic, apoi un zgomot înfundat:

Amanda oftă:

– A fost o poveste pe cinste, spuse ea.

În timp ce vorbea, Amanda învârtea paharul cu mâna liberă, vinul strălucea în lumină.

– Matt şi Dan ştiu? Adică le-ai spus?

– Nu.

– De ce nu?

– Nu sunt sigură că au nevoie să ştie.

Adrienne zâmbi.

– Şi, în plus de asta, nu ştiu dacă ei ar înţelege, indiferent de ce le spun eu. În primul rând, sunt bărbaţi şi nu vreau ca ei să creadă că Paul a profitat de o femeie singură. Bărbaţii sunt aşa, uneori se întâlnesc cu cineva şi se îndrăgostesc, e adevărat, şi asta indiferent de cât de repede se întâmplă totul. Dar, dacă altul se îndrăgosteşte de o femeie la care se întâmplă să ţină, ei se îndoiesc de intenţiile bărbatului. Să fiu sinceră, nu ştiu dacă le voi spune vreodata.

Amanda aprobă din cap înainte să întrebe:

– Dar de ce mi-ai spus mie?

– Pentru că m-am gândit că vrei să ştii.

Neatentă, Amanda începu să se joace cu o buclă de păr.

Adrienne se întrebă dacă acest obicei era genetic sau l-a deprins de la mama ei.

– Mamă?

– Da?

– De ce nu ne-ai spus despre el? Adică, nu ai spus niciodată nimic...

– Nu am putut.

– De ce nu?

Amanda se lăsă pe spate, în scaun şi respiră adânc.

– La început, cred că mi-a fost frică că nu era real. Ştiam că ne iubeam, dar distanţa poate avea efecte nefaste pentru unii oameni şi, înainte să vă spun, am vrut să fiu sigură că este ceva ce va dura. Apoi, când am început să primesc scrisori de la el şi am ştiut că va... Nu ştiu... Părea atât de mult timp până l-aţi fi putut cunoaşte, încât am crezut că nu avea rost...

Ea îşi adună gândurile până să continue, alegându-şi cu exactitate cuvintele:

– De asemenea, tu trebuie să-ţi dai seama că nu mai eşti aceeaşi persoană care erai atunci. Aveai şaptesprezece ani, Dan avea numai cincisprezece şi nu ştiu dacă vreunul din voi era pregătit să audă aşa ceva. Adică, ce ai fi simţit tu dacă atunci când te întorceai de la tatăl tău ţi-aş fi spus că iubesc pe cineva pe care abia l-am întâlnit?

– M-aş fi obişnuit...

Adrienne era sceptică în această privinţă, dar nu o contrazise pe Amanda. În schimb, ea ridică din umeri.

– Cine ştie... Poate că ai dreptate. Poate că tu ai fi acceptat aşa ceva, dar atunci nu am fost dispusă să risc. Şi, dacă ar fi să iau totul de la început, probabil că aş face la fel.

Amanda se răsuci în scaun. După un timp, se uită în ochii mamei sale:

– Eşti sigură că te iubea? o întrebă ea.

– Da, răspunse ea.

Ochii Amandei păreau aproape verzi-albăstrui în lumina slabă. Ea îi zâmbi cald, de parcă ar fi vrut să-i indice un lucru evident, fără să o rănească pe mama sa.

Adrienne ştia ce urma să întrebe imediat. Ea ştia că era singura întrebare care mai rămăsese.

Amanda se aplecă înainte; faţa ei emana nelinişte.

– Atunci, unde este?

*

În cei paisprezece ani de când ea l-a văzut ultima oară pe Paul Flanner, Adrienne se întorsese de cinci ori la Rodanthe. Prima sa călătorie avusese loc în luna iunie a aceluiaşi an şi atunci nisipul părea mai alb şi oceanul se îmbina cu cerul la orizont.

În dimineaţa în care a plecat Paul, Adrienne bântuia prin casă, neputând sta locului. Mişcarea părea a fi singura metodă prin care putea să-şi stăpânească sentimentele. Târziu, în acea după-amiază, după ce amurgul începuse să îmbrace cerul în umbre ciudate, roşii şi portocalii, ea se duse afară şi privi acele culori, încercând să vadă avionul în care era Paul. Şansele de a-l vedea erau aproape nule, dar ea stătu oricum, fiindu-i din ce în ce mai răcoare. Printre nori, ea văzu ceva ce semăna cu un avion cu reacţie, dar logica îi dicta că era de la baza navală din Norfolk. Când a intrat înapoi în casă, mâinile îi erau amorţite. Chiar dacă ştia că el plecase, la masă puse două rânduri de tacâmuri.

O parte din ea dorea ca el să se întoarcă. În timp ce mâncă, ea şi-l imagină intrând pe uşă şi lăsând jos bagajele, explicându-i că nu a putut pleca fără încă o noapte împreună.

Dar el nu a făcut aşa. Uşa de la intrare nu se deschise, telefonul niciodată nu a mai sunat. Oricât de mult ar fi vrut Adrienne să-l abată din drum, ea ştiuse că trebuia să-l încurajeze să plece. O zi în plus nu ar fi rezolvat nimic, o noapte în plus împreună ar fi însemnat să-şi ia la revedere din nou şi îi fusese foarte greu să o facă şi prima dată. Ea nu-şi putea imagina cum ar fi fost să fie nevoie să mai petreacă încă o zi ca aceea.

În dimineaţa următoare, ea începu să facă ordine prin han, mişcându-se cu grijă, concentrându-se asupra lucrurilor de rutină. Spălă vasele şi se asigură că totul era uscat si pus bine. Dădu cu aspiratorul pe toate covoarele, şterse nisipul din bucătărie şi de la intrare, şterse balustrada şi lămpile de praf, apoi

aranjă camera lui Jean până a fost satisfăcută de rezultat, adică totul arăta exact ca atunci când a sosit aici pentru prima dată.

Apoi, după ce își duse valiza sus, ea descuie ușa de la camera albastră.

Nu mai intrase acolo din dimineața când Paul a plecat. Lumina după-amiezii proiecta forme pe pereți. Aranjase patul înainte să coboare, dar realizase că nu era cazul să fie atât de pedantă. Erau mici umflături sub cuvertură unde pătura era mototolită și cearșaful era ieșit din loc în loc, aproape atingând podeaua. În baie, un prosop atârna peste bățul de susținere al draperiei pentru duș și altele două stăteau grămadă lângă chiuvetă.

Ea stătu fără să se miște, analizând totul, înainte să răsufle ușurată în timp ce-și puse valiza jos. Apoi, văzu pe birou biletul pe care i-l scrisese Paul. Se întinse după el și se așeză ușor pe marginea patului. În liniștea camerei în care ei se iubiseră, ea citi ceea ce evitase să facă cu o zi înainte.

Când a terminat, Adrienne așeză jos biletul și, apoi, rămase nemișcată, gândindu-se la el. Apoi, după ce împături biletul cu grijă, îl puse în valiză, alături de scoica de mare. Când Jean sosi, câteva ore mai târziu, Adrienne se sprijinea de balustrada din curte, privind pierdută cerul.

Jean se purta natural și exuberant ca de obicei, fericită să o vadă pe Adrienne, să fie din nou acasă și vorbea fără oprire despre nuntă și despre vechiul hotel din Savannah unde stătuse. Adrienne a lăsat-o pe Jean să termine cu povestea ei fără să o întrerupă și, după masă, ea îi spuse că voia să facă o plimbare pe plajă. Din fericire, Jean refuză invitația de a merge cu ea.

Când s-a întors, Jean se instalase deja în camera sa și Adrienne își făcu o cană de ceai fierbinte și se duse să stea lângă focul din șemineu. Se mișcă atunci când a auzit-o pe Jean intrând în bucătărie.

– Unde ești? întrebă aceasta.

– Aici! îi răspunse Adrienne.

Jean apăru de după colţ după o clipă.

– Mi s-a părut că aud cum şuieră ceainicul...

– Am făcut un ceai.

– De când bei tu aşa ceva?

Adrienne râse scurt, dar nu-i răspunse.

Jean se aşează în balansoar lângă ea. Afară răsărise luna, mare şi strălucitoare, făcând nisipul să lucească în culori calde.

– Ai fost foarte tăcută în seara asta.

– Îmi pare rău, spuse Adrienne şi ridica din umeri. Sunt doar puţin obosită. Cred că sunt gata să plec acasă.

– Sunt sigură. Am numărat de nerabdare fiecare kilometru parcurs din Savannah până aici, dar, cel puţin, nu era trafic intens. Suntem în afara sezonului.

Adrienne dădu din cap, aprobând-o.

Jean se lăsă pe spate în scaun.

– A mers bine cu Paul? Sper că furtuna nu i-a afectat şederea.

Auzindu-i numele, Adrienne simţi cum i se pune un nod în gât, dar încercă să pară calmă.

– Nu cred că furtuna l-a deranjat prea mult, spuse ea.

– Povesteşte-mi despre el. După voce mi s-a părut cam preocupat...

– Deloc. A fost... bun.

– Era ciudat să stai singură cu el?

– Nu. Nu o dată am făcut asta.

Jean aşteptă să vadă dacă Adrienne va mai adăugă ceva, dar nu o făcu.

– Atunci... bine, zise Jean. Şi nu a fost greu să ai grijă de casă?

– Nu.

– Mă bucur. Apreciez că ai făcut asta pentru mine. Ştiu că sperai să ai un sfârşit de săptămână liniştit, dar cred că destinul nu a fost de partea ta.

– Cred că nu...

Poate că felul în care a spus-o a făcut-o pe Jean să simtă un fior rece şi să devină curioasă. Dintr-o dată, Adrienne simţi nevoia să plece şi îşi termină ceaiul.

– Îmi pare rău că trebuie să fac asta, Jean, spuse ea, încercând ca vocea să nu i se schimbe, dar cred că mă voi retrage. Sunt obosită şi am un drum lung mâine... Sunt bucuroasă că te-ai distrat la nuntă.

Sprâncenele lui Jean se ridicară imperceptibil la auzirea faptului că prietena ei se duce la culcare aşa de devreme.

– Oh... bine, mulţumesc, spuse ea. Noapte bună!

– Noapte bună!

Adrienne simţi privirea întrebătoare a lui Jean chiar şi când urca scările. După ce a descuiat uşa la camera albastră, ea se dezbrăcă şi se urcă în pat, goală şi singură.

Putea simţi mirosul lui Paul pe pernă şi pe cearşafuri şi, pierdută în propriile-i gânduri şi în mirosurile ce-i trezeau amintiri, se luptă să adoarmă. Când se ridică din pat a doua zi de dimineaţă, îşi puse la fiert o cafea şi ieşi la o plimbare pe plajă.

Trecu pe lângă două cupluri în jumătatea de oră petrecută afară. O briză uşoară o atinse şi atunci îşi dădu seama că vor apărea din ce în ce mai mulţi oameni pe plajă.

Paul trebuia să fi ajuns la clinică deja şi se întreba ce făcea în acel moment. Avea o imagine în minte, ceva ce ea poate a văzut cândva, o serie de clădiri aşezate aleatoriu, înconjurate de junglă; vedea rădăcini ce se împleteceau în tot locul, păsări exotice cântând, dar ea se îndoia că aşa stăteau lucrurile. Se întreba dacă el vorbise cu Mark şi cum se desfăşurase întâlnirea şi dacă Paul, ca şi ea, încă încerca să retrăiască în minte acel sfârşit de săptămână.

Bucătăria era goală când se întoarse. Văzu borcanul de zahăr desfăcut lângă aparatul de făcut cafea cu o cană goală alături. La etaj, auzea pe cineva care făcea un zgomot uşor.

Adrienne urmă zgomotul şi, când ajunse la etaj, observă uşa de la camera albastră deschisă un pic. Se apropie, împinse uşa şi o văzu pe Jean cum împăturește ultimul colţ al cearşafului. Vechea ladă pentru aşternuturi, pe care ea a stat cu Paul, era deschisă şi răsturnată pe podea.

Adrienne fixă aşternuturile, ştiind că era absurd să fie supărată, dar, dintr-o dată, îşi dădu seama că va mai trece un an până va mai mirosi din nou aşternuturile lui Paul Flanner din nou. Încerca să nu izbucnească în plâns.

– Adrienne? întrebă ea. E totul în regulă?

Dar Adrienne nu-i putu răspunde... Tot ce a putut face a fost să-şi ascundă faţa în palme, conştientă că, din acel moment, va număra zilele pe calendar până la întoarcerea lui Paul.

*

– Paul, îi răspunse ea fiicei sale, este în Ecuador.

Vocea ei era surprinzător de calmă.

– În Ecuador, repetă ea.

Apoi bătu darabana pe masă cu degetele, fixând-o întrebător pe mama ei.

– De ce nu s-a întors?

– Nu a putut.

– De ce nu?

În loc să-i răspundă, Adrienne deschise cutia. Scoase din ea o bucată de hârtie care Amandei îi păru a fi din caietul de teme al unui student. Era îndoită pe jumătate şi îngălbenită de vreme. Amanda văzu numele mamei sale scris pe una din părţi.

– Înainte de a-ţi spune ce am de spus, grăi Adrienne, vreau să-ţi răspund la altă întrebare care mi-ai pus-o.

– La care întrebare ?

Adrienne zâmbi.

– M-ai întrebat dacă sunt sigură că Paul mă iubea.

Ea împinse hârtia peste masă către fiica ei.

– Acesta este biletul pe care mi l-a lăsat în ziua în care a plecat.

Amanda a ezitat înainte să ia biletul, apoi, cu grijă, desfăcu hârtia. În timp ce mama sa stătea în faţa ei, ea citi scrisoarea.

Dragă Adrienne,

Nu ai fost lângă mine când m-am trezit în dimineaţa asta şi, deşi ştiu de ce ai plecat, aş fi preferat să nu o faci. Ştiu că este egoist din partea mea, dar se pare că asta este una dintre calităţile mele care m-a urmărit tot timpul vieţii.

Dacă ai să citeşti biletul ăsta înseamnă că eu am plecat. Când voi termina de scris, mă voi duce jos şi te voi ruga să stai cu mine mai mult timp, dar nu-mi fac iluzii în ceea ce priveşte răspunsul tău.

Acesta nu este un bilet de adio şi nu vreau să te gândeşti nici măcar pentru un moment la asta. În schimb, am să mă uit la anii ce vor veni şi îi voi considera ca fiind un prilej de a te cunoaşte mai bine. Am auzit despre oameni care s-au îndrăgostit prin scrisori şi, chiar dacă noi ne-am îndrăgostit deja, asta nu înseamnă că iubirea noastră nu va creşte, nu? Îmi place să cred că este posibil şi, daca vrei să ştii adevărul, acest gând mă face să cred că voi putea trece de urmatorul an fără tine.

Dacă închid ochii, te pot vedea păşind pe plajă în prima noastra noapte petrecută împreună. Cu lumini licărindu-ne pe feţe, tu erai foarte frumoasă şi cred că ăsta e, în mare parte, motivul pentru care am putut să-mi deschid sufletul în faţa ta într-un mod atât de sincer. Dar nu a fost numai frumuseţea ta fizică cea care m-a impresionat. Ci tot ceea ce reprezinţi tu – curajul tău, înflăcărarea ta, înţelepciunea şi bunul-simţ care te

caracterizeaza. Cred că am simţit toate acestea pentru tine prima dată când am băut o cafea împreună şi, de fiecare dată când mă gândesc la tine, regret cu atât mai mult, cu cât eu nu am aceste calităţi pe care tu le ai. Eşti un om cum rar poţi întâlni, Adrienne, şi eu sunt norocos că te-am putut cunoaşte.

Sper că eşti bine. În timp ce scriu scrisoarea asta realizez că mie nu mi-e bine. Să-mi iau la revedere de la tine azi a fost cel mai greu lucru pe care l-am avut de făcut vreodată şi, când mă voi întoarce, pot să-ţi jur că nu o voi mai face niciodată. Te iubesc pentru tot ceea ce mi-ai oferit şi, anticipativ, pentru tot ceea ce va urma să trăim împreună. Tu eşti cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat până acum în viaţă. Deja mi-e dor de tine, dar sunt sigur în sinea mea că tu vei fi în inima mea în tot acest timp. În cele câteva zile petrecute cu tine, ai devenit visul la care râvnesc.

Paul

*

Anul ce a urmat plecării lui Paul a fost ca nici un altul din viaţa lui Adrienne. Aparent totul părea normal. Se implica în viaţa copiilor ei, îl vizita pe tatăl ei o dată pe zi, a lucrat la bibliotecă, aşa cum o făcuse şi până atunci. Dar cără cu ea un nou bagaj emoţional, alimentat de secretul pe care îl ţinea în ea şi schimbarea din atitudinea ei nu a scăpat oamenilor din jurul ei. Ea zâmbea mai mult, ei, uneori, comentau pe tema asta şi până şi copiii ei observau, din când în când, faptul că ea se uita în gol uneori după cină sau că petrecea ore întregi ascultând radioul, ignorând absolut tot ceea ce se întâmpla în jurul ei.

În acele momente ea se gândea la Paul, dar imaginea acestuia prindea contur precis de fiecare dată când auzea venind maşina poştei.

De obicei, poşta sosea între orele 10.00 şi 11.00 ale dimineţii şi Adrienne privea de la fereastră cum maşina poştei se oprea în faţa casei sale. După ce aceasta se îndepărta, ea cobora, deschidea uşiţa cutiei poştale şi se uita cu nerăbdare să vădă dacă era vreun plic ce avea pe el ştampila unei ţări despre care nu ştia nimic.

Când a primit prima scrisoare, ea a citit-o pe veranda din spatele casei. Imediat ce a terminat-o, a citit-o din nou, de la capăt, dar mai încet. Aşa a procedat şi cu toate celelalte scrisori de la el şi acestea începuseră să vină în mod regulat; îşi dădu seama că mesajul din biletul lăsat de Paul era adevărat. Chiar dacă nu puteau ţine locul prezenţei reale, aceste cuvinte făceau să fie mai uşor de suportat distanţa ce-i despărţea.

Ei îi plăcea să-şi imagineze cum arăta el când îi scria scrisorile. Şi-l imagina la un birou sărăcăcios, cu un singur bec care făcea lumină în cameră, ce-i lumina expresia feţei. Se întreba dacă le scria repede – cuvintele erau scrise neîntrerupt – sau se oprea din când în când să-şi adune gândurile. Uneori imaginea la care se gândea se schimba; după o scrisoare urma o alta, în funcţie de ce scria în ea, Adrienne închidea ochii şi parcă încerca să ia legătura cu el.

Şi ea îi scria, de asemenea, răspunzându-i la întrebările pe care i le punea şi povestindu-i ceea se mai întâmpla în viaţa ei. În acele zile, putea chiar să-l simtă alături de ea; dacă briza îi mângâia părul, avea impresia că Paul îşi plimba degetele prin buclele ei, dacă auzea cumva vreun ticăit pe undeva, îşi imagina că erau bătăile inimii lui. Dar când punea pixul jos, gândurile ei zburau involuntar la puţinele monente când au fost împreună, agăţându-se cu disperare de ele.

Paul îi dădea telefon de câte ori avea ocazia, de fiecare dată când avea drum la oraş şi, de fiecare dată când îi auzea vocea, inima ei tresărea de fericire. La fel se întâmpla când îl auzea râzând sau când simţea o schimbare de ton când îi spunea cât de

dor îi era de ea. El suna în timpul zilei când copiii erau la şcoală şi când ţârâia telefonul, ea aştepta cu sufletul la gură să audă vocea de la celălalt capăt al firului, sperând de fiecare dată că era el. Conversaţiile nu durau foarte mult, de cele mai multe ori mai puţin de douăzeci de minute, dar era de ajuns ca să o poată ajuta să treacă prin următoarele câteva luni.

La bibliotecă, ea începuse să fotocopieze pagini din cărţi referitoare la Ecuador, orice, de la geografie la istorie, orice. Odată, când o revistă a publicat un reportaj referitor la Ecuador, a cumpărat-o şi a stat ore întregi studiind-o, pur şi simplu memorând întregul articol, încercând să afle mai multe despre oamenii cu care el lucra. Uneori, ea se întreba dacă femeile de acolo se uitau la el cu aceeaşi dorinţă cu care o făcuse ea.

Ea a copiat pagini din ziare şi din reviste medicale, căutând informaţii despre Paul în Raleigh. Niciodată nu-i menţionase că făcea toate aceste lucruri – pentru că aceea fusese o persoană cu care el nu mai avea mare legătură –, dar era curioasă. Găsise fragmente în *The Wall Street Journal* cu o poză de-a lui în capul unui articol. Se spunea că avea treizeci şi opt de ani şi ea se holbă la poză, era una mai veche, părea mai tânăr. Cu toate acestea, nu a avut nici o greutate în a-l identifica; erau unele mici diferenţe care i-au atras atenţia – părul era mai negru, iar căutătura mult mai serioasă, aproape gravă –, imagini care nu îi erau deloc familiare. Ea se întrebă ce părere ar avea el acum despre acel articol. Sau poate că nici nu i-ar păsa...

De asemenea, ea a mai găsit ceva fotografii într-un exemplar mai vechi din *Raleigh News and Observer*, în care el se întâlnise cu guvernatorul pentru a inaugura o nouă aripă a Spitalului Duke Medical Center. Observă că, în toate pozele pe care le văzuse, el niciodată nu zâmbea. Era un Paul pe care ea nu şi-l putea imagina.

În martie, fără nici un motiv, Paul aranjase să fie trimis la ea acasă un buchet mare de trandafiri şi, de atunci, unul în fiecare

lună. Ea punea florile în dormitorul ei, în speranța că cineva va observa și va spune ceva despre ei; dar fiecare avea grijile lui și niciodată nu băgară de seamă nimic.

În iunie, ea se întoarse în Rodanthe pentru a petrece sfârșitul de săptămână cu Jean. Aceasta păruse iritată atunci când sosi ea, ca și cum nici până în acel moment nu ar fi deslușit misterul tristeții lui Adrienne de data trecută, dar, după o oră de conversație, Jean era din nou liniștită. Adrienne merse pe plajă de câteva ori în acel sfârșit de săptămână, căutând o altă scoică, dar nu a mai găsit una întreagă niciodată.

Când ea ajunse înapoi acasă, aici o aștepta o scrisoare de la Paul însoțită de o fotografie făcută de Mark. În fundal era clinica și, deși Paul era mai slab decât cu câteva luni în urmă, părea sănătos. Sprijini fotografia de solniță, privind-o, din când în când, în timp ce îi scria o scrisoare de răspuns. În scrisoarea lui, Paul îi ceruse o fotografie de-a ei, așa că Adrienne căuta prin albume până găsi una care i se părea ei mai potrivită.

Vara era toridă și umedă; și-au petrecut cam toată luna iulie în casă, cu aparatele de aer condiționat la maximum; în august, Matt se duse la facultate, iar Amanda și Dan reîncepură cursurile la liceu. Frunzele copacilor deveniseră aidoma chihlimbarului în lumina dulce a soarelui de toamnă; Adrienne începu să se gândească la lucrurile pe care ea și Paul le vor face când el se va întoarce. Își imagină cum vor merge la domeniile Biltmore din Asheville ca sa vadă decorațiunile de Crăciun. Se gândea: oare, ce vor crede copiii despre el când va veni în vizită în seara de Crăciun sau ce va face Jean când ea va închiria o cameră la han, pe numele amândurora, imediat după Anul Nou? Fără îndoială, se gândi Adrienne zâmbind, Jean va ridica din sprâncene când va auzi. Cunoscând-o prea bine, la început nu va zice nimic, preferând să treacă încolo și-ncoace cu o expresie atotcunoscătoare care exprima clar faptul că ea a știut ce se petrecea de la început și îi aștepta.

Acum, stând cu fiica ei. Adrienne îşi aducea aminte de aceste planuri, conştientă că, în trecut, au existat momente când aproape că a crezut că ele deja se întâmplaseră. Îşi imagina scenariile până la cel mai mic detaliu, dar, până la urmă s-a forţat să mai facă acest lucru. Regretul care urma întotdeauna plăcerii acestor vise o lăsa pustiită; mai ştia şi că timpul ei era mai de folos celor din jur, care încă mai erau parte din viaţa ei. Nu dorea să mai simtă vreodată tristeţea pe care aceste vise o aduceau cu ele. Uneori însă, în ciuda celor mai bune intenţii, pur şi simplu, nu se putea abţine.

*

– Mamă...! murmură Amanda dându-i înapoi biletul.

Adrienne îl împături după îndoiturile vechi, îl puse deoparte şi scoase la iveală fotografia lui Paul, pe care o făcuse Mark.

– El este Paul, îi zise ea.

Amanda luă fotografia. În ciuda vârstei lui, arăta mult mai bine decât şi-a imaginat ea. Se uită la ochii care o captivaseră pe mama ei. După un moment, îi zâmbi:

– Acum îmi dau seama de ce te-ai îndrăgostit. Mai ai alte poze?

– Nu, îi răspunse Adrienne, asta este singura.

Amanda aprobă din cap, studiind iarăşi fotografia.

– L-ai descris bine, spuse, apoi ezită. Ţi-a trimis vreodată o fotografie de-a lui Mark?

– Nu, dar îi seamănă, zise Adrienne.

– L-ai întâlnit?

– Da.

– Unde?

– Aici.

Sprâncenele Amandei se ridicară a mirare.

– Aici, acasă?

– A stat exact unde stai tu acum.

– Noi unde eram?

– La şcoală.

Amanda clătină din cap, încercând să asimileze noile informaţii.

– Povestea ta devine complicată, zise ea într-un final.

Adrienne nu o privi, apoi se ridică încet de la masă. Părăsind bucătăria, şopti doar atât:

– Şi pentru mine la fel...

*

În octombrie, tatăl lui Adrienne îşi mai revenise după comoţiile suferite, deşi nu suficient ca să poată părăsi clinica. Adrienne petrecuse mult timp cu el, ca întotdeauna, ţinându-i companie, încercând din răsputeri să îi facă viaţa mai uşoară.

Calculând bugetul cu atenţie, Adrienne a reuşit să economisească îndeajuns ca să îl ţină la cămin până în aprilie, dar, după aceea, nu ştia ce va face. Ca rândunicile din Capistrano, revenea mereu la grija aceasta, deşi făcea toate eforturile ca el să nu afle toate aceste lucruri.

De cele mai multe ori când ajungea la el, televizorul era cu volumul dat la maximum, de parcă surorile medicale din tura de dimineaţă credeau că zgomotul infernal va risipi într-un fel ceaţa care îi umbrea judecata. Primul lucru pe care Adrienne îl făcea era să închidă maşinăria aceea de tortură. În afară de personalul medical, era singurul vizitator al tatălui ei. Deşi îi înţelegea pe copii că nu doreau să vină să-l vadă, îşi dorea ca ei să o fi făcut. Nu numai pentru bunicul lor, care dorea să îi mai vadă şi pe ei, dar şi spre binele ei. Întotdeauna a crezut că era important să petreci ceva timp împreună, în familie, şi la bine, şi la greu, măcar pentru a trage învăţăminte, dacă nu pentru altceva.

Tatăl ei nu mai putea să vorbească, dar ştia că el îi înţelege pe cei care îi vorbeau. Partea dreaptă a feţei îi era complet paralizată, zâmbetul îi era strâmb, dar haios în acelaşi timp. Era nevoie de multă înţelepciune şi răbdare ca să poţi trece de exteriorul hâd şi să poţi vedea omul pe care îl ştiai; deşi copiii au surprins-o, uneori, demonstrând aceste calităţi, de obicei se simţeau stânjeniţi când îi lua cu ea în vizită. Era ca şi cum se uitau la bunicul lor şi vedeau un viitor peste care nu reuşeau să-şi imagineze cum vor trece şi le era teamă că şi ei vor ajunge la fel.

Înainte de a lua loc lângă el, Adrienne înfoia pernele, apoi îi lua mâna într-a ei şi îi vorbea. În cea mai mare parte a timpului îl punea la curent cu ultimele noutăţi – ce se mai întâmplase cu cei din familie sau cum le mergea copiilor – iar bătrânul nu făcea decât să o privească, fără să-şi ia ochii de pe chipul ei, comunicând în tăcere aşa cum putea. Stând pe marginea patului lângă el, inevitabil aducea vorba despre vremurile copilăriei sale – parfumul de Aqua Velva de pe obrazul lui, cum îi ducea calului fân în grajd, barba ţepoasă când o săruta înainte de culcare, vorbele blânde pe care i le spunea încă de când era mică.

Odată, cu o zi înainte de Halloween, Adrienne a mers în vizită la el, hotărâtă în privinţa a ceea trebuia să facă, gândindu-se că venise vremea ca el să afle adevărul.

– Trebuie să-ţi spun ceva, începu ea.

Apoi, cât de simplu a putut, îi povesti despre Paul şi ce mult însemna el pentru ea.

Când a încheiat ce avea de zis, şi-a amintit cum se întreba ce va crede tatăl ei despre toate acestea. Părul lui era alb şi din ce în ce mai rar; sprâncenele aduceau cu puful de bumbac.

A afişat zâmbetul lui strâmb şi deşi nu a scos nici un sunet, când şi-a mişcat buzele, Adrienne a ştiut ce i-ar fi spus.

Gâtul îi era uscat; s-a întins peste pat, odihnindu-şi capul pe pieptul lui. Cu El a mângâiat-o pe spate uşor, încet. Sub ea,

îi simțea coastele, rigide și fragile acum, și ritmul liniștit al inimii.

– O, tată, șopti ea, și eu sunt mândră de tine.

*

În camera de zi, Adrienne se duse spre fereastră și trase draperiile la o parte. Strada era goală, iar felinarele erau înconjurate de cercuri luminoase. Undeva, în depărtare, un câine lătra amenințător, vrând să sperie un intrus fie el real sau imaginar.

Amanda rămăsese în bucătărie, deși Adrienne știa că, până la urmă, va veni să o caute. A fost o noapte lungă pentru amândouă. Adrienne și-a pus degetul pe geam.

Ce au reprezentat unul pentru celălalt, ea și Paul? Nici în acest moment, nu era sigură. Nu exista o definiție simplă. El nu a fost soțul sau logodnicul ei; dacă îi spunea prieten, parcă suna a infatuare de adolescentă; iubit – nici asta nu exprima decât o mică parte din ceea ce au trăit ei împreună. El a fost singura persoană din viața ei, se gândi ea, care părea să sfideze orice descriere; se întrebă câți alții ar putea să spună asta despre cineva din viața lor.

Deasupra ei, o lună cu halo argintiu era înconjurată de nori indigo ce fugeau spre est duși de briza nopții. Până mâine dimineață, o să plouă pe coastă, iar Adrienne știa că a avut dreptate să nu-i arate Amandei și celelalte scrisori.

Ce ar fi putut să afle Amanda din aceste scrisori? Detaliile vieții lui Paul la clinică și cum își petrecea timpul... Sau despre relația lui cu Mark și cum progresaseră lucrurile între ei doi... Toate acestea erau explicate în scrisori, precum și gândurile, speranțele și temerile lui, dar nici unele dintre acestea nu erau necesare pentru ce ar fi vrut ea să-i transmită Amandei. Ceea ce îi arătase era de ajuns.

Dar o dată ce Amanda va pleca, ştia că va reciti toate scrisorile, fie şi numai pentru ce făcuse în seara aceasta. La lumina galbenă a veiozei de la capul patului, Adrienne va trece cu degetul peste cuvintele scrise, bucurându-se de fiecare dintre ele, ştiind că, pentru ea, ele reprezentau mai mult decât orice altceva.

În seara asta, în ciuda prezenţei fiicei sale, Adrienne era singură. Întotdeauna va fi singură de-acum înainte. Ştia lucrul acesta când i-a spus povestea în bucătărie, ştia asta şi acum, stând lângă fereastră. Uneori se întreba ce ar fi devenit dacă Paul nu ar fi apărut niciodată în viaţa ei. Poate că s-ar fi recăsătorit şi, deşi bănuia că ar fi fost o soţie bună, se întreba de multe ori dacă şi-ar fi ales un soţ pe măsură.

Nu ar fi fost uşor. Unele dintre prietenele ei văduve sau divorţate s-au recăsătorit. Bărbaţii lor păreau destul de drăguţi, dar nici unul dintre ei nu se compara cu Paul. Cu Jack, poate, dar nu cu Paul. Credea că dragostea şi pasiunea puteau să apară la orice vârstă, dar ascultase destule poveşti de-ale prietenelor ei ca să ştie că multe relaţii ajungeau să fie, mai degrabă, un supliciu. Adrienne nu se mulţumea cu un soţ ca al prietenelor ei, nu acum când avea aceste scrisori care să-i reamintească ce ar pierde făcând asta. Un nou soţ nu i-ar fi şoptit, de exemplu, vorbele pe care Paul i le-a scris în cea de-a treia scrisoare, cuvinte pe care le memorase din prima zi când le-a citit...

> Când dorm, visez la tine, iar când mă trezesc, îmi doresc din tot sufletul să te ţin în braţe. În timpul cât am fost despărţiţi, m-am convins că vreau să-mi petrec nopţile lângă tine şi zilele lângă inima ta.

Sau acestea, din următoarea scrisoare:

> Când îţi scriu, îţi simt răsuflarea, când citeşti aceste cuvinte, îmi închipui că tu o simţi pe a mea. Aşa ţi se

întâmplă? Aceste scrisori sunt parte din noi acum, parte din povestea noastră, pentru totdeauna un memento că am trecut cu bine prin toate astea. Îţi mulţumesc că m-ai ajutat să supravieţuiesc anul acesta, dar, mai mult de-atât, îţi mulţumesc anticipat pentru toţi anii care vor urma.

Sau poate aceste vorbe, după ce el şi Mark se certaseră spre sfârşitul verii, lăsându-l deprimat, trist:

Zilele acestea îmi doresc atât de multe, dar cel mai mult îmi doresc ca tu să fii lângă mine. E ciudat, însă înainte să te întâlnesc, nu-mi aminteam când am plâns ultima dată. Acum, lacrimile îmi vin uşor... Ai darul de a face ca toate necazurile mele să merite efortul de a-mi explica lucrurile, astfel că doare mai puţin. Eşti o adevărată comoară, un dar, şi, când vom fi împreună, intenţionez să te ţin în braţe până când o să-mi amorţească braţele de tot şi nu am să mai pot. Gândurile mele despre tine sunt tot ce mă mai ţine în viaţă.

Privind obrazul depărtat al lunii, Adrienne ştia care era răspunsul. Nu, gândi ea, nu va mai găsi niciodată un bărbat ca Paul; îşi sprijini capul de geamul rece al ferestrei – în spatele ei apăruse Amanda. Adrienne oftă, ştiind că venise momentul să termine ce a început.

– Trebuia să fie aici de Crăciun, zise Adrienne cu vocea atât de joasă, încât Amanda nu era sigură că vorbise. Aveam totul pus la punct. Rezervasem o cameră la hotel, să putem fi împreună în prima noapte când se întorcea. Ba chiar am cumpărat o sticlă de pinot grigio.

Se opri.

– În cutia de pe masă găseşti o scrisoare de la Mark în care el explică totul.

– Ce s-a întâmplat?

În întuneric, Adrienne se întoarse spre fata ei. Faţa îi era pe jumătate ascunsă în umbră, cu toate acestea Amanda se înfioră când văzu expresia de pe chipul mamei ei.

Lui Adrienne îi luă o clipă ca să-i poată răspunde, cuvintele plutind prin întuneric ca nişte licurici.

– Nu ştii? şopti ea.

17

Scrisoarea pe care Amanda a văzut-o era scrisă pe același tip de hârtie de agendă pe care Paul a folosit-o când a scris biletul. Observând că îi tremură mâinile, Amanda le întinse pe masă.

Apoi, trăgând aer în piept, și-a coborât privirea.

Dragă Adrienne,

Stând aici, am realizat că nici nu știu cum ar trebui să încep o scrisoare de acest fel. De fapt, noi nici nu ne-am întâlnit și chiar dacă știu de tine de la tatăl meu, nu este același lucru. O parte din mine vrea să fiu capabil să fac lucrul ăsta în persoană, dar, din cauza rănilor, nu pot să mă deplasez, încă. Deci iată-mă, luptându-mă cu cuvintele și întrebându-mă dacă ceea ce scriu va conta.

Îmi pare rău că nu am sunat, dar am ajuns la concluzia că nu va fi mai ușor de auzit ceea ce am de spus. Încă încerc să-mi dau și eu seama ce s-a întâmplat, acesta este unul dintre motivele pentru care îți scriu.

Știu că tatăl meu ți-a vorbit despre mine, dar cred că este important să știi povestea și din punctul meu de vedere. Sper să-ți dea o idee despre omul care te-a iubit.

Trebuie să înțelegi că atunci când am crescut nu am avut tată. Da, am trăit în acea casă; da, el ne-a dat mie și mamei tot ce ne trebuia; dar niciodată nu era prin preajmă, doar atunci

când mă mustra pentru vreo notă proastă. Îmi amintesc că, atunci când eram mic, la școala mea se desfășura un concurs pe teme științifice la care am participat în fiecare an și la care, de la grădiniță până în clasa a opta, tatăl meu niciodata nu a venit. Niciodată nu m-a luat cu el la un meci de baseball, să se joace cu mine în curte sau măcar să vină cu mine la o plimbare cu bicicleta. Mi-a menționat că ți-a spus o parte din toate astea, dar crede-mă când îți spun că a fost mult mai rău decât, probabil, că a încercat să facă lucrurile să pară. Când am plecat către Ecuador, sincer, îmi aduc aminte că mi-am dorit să nu-l mai văd niciodată.

Apoi, din toate lucrurile pe care le putea face, el a decis să vină aici pentru a fi cu mine. Trebuie să înțelegi că, în adâncul sufletului meu, a existat întotdeauna o reacție de respingere în ceea ce-l privește pe tatăl meu, pe care am ajuns s-o detest și am bănuit că a venit după mine tocmai din cauza asta. Mi-l imaginam dintr-o dată încercând să se poarte ca un tată, dându-mi sfaturi de care nu aveam nevoie și pe care nu doream să le ascult. Poate să reorganizeze clinica pentru a o face mai eficientă sau să pună în practică idei minunate care să ne îmbunătățească viața. Sau chiar să apeleze la oameni care i-au rămas datori peste ani și să aducă o întreagă echipă de medici tineri voluntari să lucreze la clinică, între timp asigurându-se că întreaga presă de acasă știe exact cine este autorul tuturor faptelor bune. Tatălui meu i-a plăcut dintotdeauna să-și vadă numele în ziar și era conștient de efectele pe care le are publicitatea asupra lui și afacerii. Când a ajuns aici, eu deja mă gândeam sa-mi fac bagajele și să plec acasă, lăsându-l în urmă. Aveam pregătite o mulțime de explicații la orice ar fi spus. Să-și ceară scuze? Prea târziu pentru asta. Îmi pare bine că te văd? Aș dori să pot spune același lucru. Cred că trebuie să vorbim? Nu cred că e o idee bună. În schimb, tot ce a spus a fost «Hei!» și, când a văzut expresia feței mele, a dat din cap și a

mers mai departe. Acesta a fost singurul nostru contact în prima săptămână după sosirea lui.

Situaţia nu s-a îmbunătăţit imediat. Luni în şir am aşteptat să revină la vechile obiceiuri şi l-am pândit ca să-i reproşez asta. Dar nu s-a întâmplat niciodată să am această ocazie. Nu s-a plâns niciodată de condiţiile de muncă, s-a oferit să dea sugestii numai atunci când a fost întrebat, nu s-a lăudat niciodată că a fost ideea lui, directorul a admis, în cele din urmă, că tata a fost cel ce a aprovizionat clinica cu medicamentele şi echipamentele noi de care era atât de mare nevoie, chiar dacă acesta a insistat să fie considerat drept un cadou din partea unui anonim.

Ceea ce cred că am apreciat cel mai mult a fost ca nu a pretins că suntem ceea ce nu eram. Luni la rând, nu am fost prieteni şi nu l-am privit ca fiind tatăl meu, iar el nu a încercat niciodată să mă facă să mă răzgândesc. Nu a făcut nici o presiune asupra mea şi eu cred că atunci am început să mă destind în ceea ce-l priveşte.

Ceea ce vreau să spun este că tatăl meu s-a schimbat şi încet-încet am început să cred că era ceva cu el care îl făcea să merite o a doua şansă. Şi cu toate că făcuse unele progrese şi înainte de a te cunoaşte pe tine, eu cred că tu eşti principalul motiv pentru care el s-a schimbat. Înainte să te cunoască pe tine, încerca să găsească ceva. După ce ai apărut tu, el a găsit acel lucru.

Tatăl meu vorbea tot timpul despre tine şi nu pot decât încerc să-mi imaginez câte scrisori ţi-a trimis. Te iubea, dar sunt sigur că ştiai asta. Ceea ce poate nu ştii este că, înainte să te cunoască pe tine, nu cred că ştia ce înseamnă să iubească pe cineva. Tatăl meu făcuse multe în viaţă, dar sunt sigur că le-ar fi dat pe toate pentru a-şi trăi viaţa cu tine. Având în vedere faptul că a fost căsătorit cu mama, nu-mi este uşor să-ţi scriu această scrisoare, dar m-am gândit că ai vrea să ştii toate astea.

Şi o parte din mine ştie că ar fi mulţumit să ştie că înţeleg cât de mult însemni tu pentru el.

Într-un fel sau altul, ai reuşit să-l schimbi pe tatăl meu şi datorită ţie nu aş da pentru nimic în lume acest ultim an petrecut cu el. Nu ştiu cum ai reuşit, dar ai făcut din tatăl meu o persoană de care deja îmi este dor. Tu l-ai salvat şi, făcând asta, într-un fel e ca şi cum m-ai fi salvat şi pe mine.

El era la clinica de întrajutorare din munţi din cauza mea, ştii asta. A fost îngrozitor în acea noapte. Ploua de zile întregi, toate drumurile erau inundate, pline de noroi. Când am transmis prin radio la clinică că nu pot ajunge înapoi deoarece jeepul meu nu mai pornea şi că erau iminente alunecări de noroi, el a fost acela care a luat cu forţa un alt jeep – în ciuda protestelor vehemente ale directorului – pentru a încerca să ajungă la mine. Tatăl meu a venit să mă salveze şi, când am văzut că el era la volan, cred că a fost prima dată când m-am gândit la el în felul acela. Îmi fusese aproape un străin, dar din acel moment l-am considerat tatăl meu, dacă înţelegi ce vreau să spun.

Am reuşit să scăpăm la timp. În câteva minute, am auzit un zgomot foarte puternic venind dinspre munte şi clinica a fost distrusă instantaneu şi îmi aduc aminte că ne holbam unul la altul nevenindu-ne să credem cât de repede se petrecuse totul.

Aş fi vrut să-ţi pot spune ce nu a mai mers bine după aceea, dar nu pot. El conducea prudent şi aproape că ajunseserăm înapoi. Puteam vedea luminile clinicii în valea de sub noi. Dar, brusc, jeepul a început să derapeze în momentul în care am intrat într-o curbă strâmtă şi următorul lucru pe care mi-l aduc aminte a fost că am ieşit de pe drum şi am derapat în josul muntelui.

În afara unui braţ rupt şi a unor coaste fracturate, eu eram bine, dar mi-am dat seama imediat că tatăl meu nu era. Îmi

amintesc că îi strigam să reziste, pentru că eu mă duc după ajutor, dar m-a apucat de braţ şi m-a ţinut locului. Cred ca ştia că sfârşitul era aproape şi dorea ca eu să stau cu el.

Apoi, acest om care tocmai îmi salvase viaţa, îmi ceru să-l iert.

Te iubea, Adrienne. Te rog, nu uita niciodată asta! În ciuda puţinului timp pe care l-ai petrecut cu el, te adora şi îmi pare foarte rău pentru pierderea suferită. Când lucrurile sunt atât de grele, cum sunt acum pentru mine, consolează-te cu gândul că ar fi făcut pentru tine ce a făcut pentru mine şi că, datorită ţie, am avut şansa să-mi cunosc şi să-mi iubesc tatăl.

Cred că, de fapt, ceea ce încerc să-ţi spun este că îţi mulţumesc din suflet.

Mark Flanner

Amanda lăsă scrisoarea să cadă pe masă. Acum aproape că era întuneric în bucătărie şi ea îşi putea auzi propria respiraţie. Mama ei a stat în camera de zi, singură cu gândurile ei şi Amanda împături scrisoarea gândindu-se acum la Paul, la mama ei şi – ciudat – la Brent.

Cu greu şi-a mai putut aminti acel Crăciun de demult – cât de tăcută fusese mama ei, zâmbetele care păreau atât de forţate, inexplicabilele lacrimi despre care toţi au presupus că aveau de-a face cu tatăl lor.

Şi, cu toate astea, ea nu a spus nimic.

În ciuda faptului că mama ei şi Paul nu aveau împreună anii pe care ea i-a avut cu Brent, Amanda ştia cu certitudine că moartea lui Paul o rănise pe mama ei la fel de rău cum o rănise pe ea şederea la căpătâiul lui Brent până la final, cu o singură diferenţă.

Spre deosebire de ea, mama ei nu avusese şansa să-şi ia la revedere.

*

Când ea a auzit sunetul înfundat al suspinelor fiicei sale, Adrienne se întoarse de la fereastra în camera de zi şi îşi croi drum către bucătărie. Amanda privi în sus tăcută; ochii ei erau plini de nerostită suferinţă.

Adrienne stătea nemişcată, privindu-şi fiica, apoi, în final, îşi desfăcu braţele. Instinctiv, Amanda se ridică, încercând şi nereuşind să-şi oprească lacrimile şi mamă şi fiică au stat în bucătărie, ţinându-se în braţe mult, mult timp.

18

Aerul se răci uşor şi Adrienne aprinse câteva lumânări prin bucătărie pentru a încălzi şi lumina încăperea. Stând la masă, puse la loc în cutie scrisoarea lui Mark alături de bilet şi de fotografie. Amanda o privi cu seriozitate; mâinile ei se odihneau în poală.

– Îmi pare rău mamă, spuse ea încet. Pentru tot. Pentru pierderea lui Paul, pentru că a trebuit să treci prin toate singură. Nu-mi pot imagina cum este să ţii totul în tine.

– Nici eu nu pot. Nu era chip să reuşesc fără ajutor.

Amanda scutură din cap.

– Dar ai făcut-o, şopti ea.

– Nu, spuse Adrienne. Am supravieţuit, dar nu am făcut-o singură.

Amanda părea încurcată. Adrienne îi oferi un zâmbet melancolic.

– Bunicul, zise ea în final. Tatăl meu. El este acela alături de care am plâns. Şi am plâns cu el în fiecare zi săptămâni la rând. Fără el nu ştiu ce m-aş fi făcut.

– Dar..., vocea Amandei păli, iar Adrienne o completă.

– Dar el nu putea să spună nimic? întrebă ea, apoi a făcut o pauză. El nu era nevoit să o facă. El asculta şi de asta aveam eu nevoie. De altfel, ştiam că nu era nimic ce el ar fi putut spune

pentru a-mi trece durerea, chiar dacă ar fi putut vorbi. Ea îşi ridică privirea. Tu ştii asta la fel de bine ca şi mine.

Amanda îşi strânse buzele.

– Aş fi vrut să-mi spui şi mie, spuse ea. Adică mai din timp.

– Din cauza lui Brent?

Amanda aprobă din cap.

– Ştiu că ai fi vrut, dar nu erai pregătită. Aveai nevoie de timp să faci faţă durerii tale în felul tău.

Pentru o bucată lungă de timp, Amanda nu spuse nimic.

– Nu este drept. Tu şi Paul, eu şi Brent, şopti ea.

– Nu, nu este.

– Cum ai fost capabilă să continui după ce l-ai pierdut în felul acela?

Adrienne zâmbi cu nostalgie.

– Am luat fiecare lucru pe rând, în fiecare zi. Nu este asta ceea ce ţi-au spus şi ţie să faci? Ştiu că sună banal, dar obişnuiam să mă trezesc dimineaţa şi să-mi spun că trebuie să fiu tare doar o zi. O singură zi. Am făcut asta întruna.

– Faci ca toate să pară atât de simple..., rosti Amanda.

– Nu a fost. A fost perioada cea mai grea prin care am trecut.

– Chiar mai mult decât atunci când tata a plecat?

– Şi atunci a fost greu, dar a fost altfel.

Adrienne aruncă un zâmbet rapid.

– Tu ai fost aceea care mi-ai spus, îţi aminteşti? continuă ea.

Amanda privi în gol. „Da, se gândi ea, îmi amintesc."

– Aş fi vrut să am şansa de a-l cunoaşte.

– Ţi-ar fi plăcut de el. În timp, adică. În acel moment poate că nu. Tu tot mai sperai că tatăl tău şi cu mine vom fi din nou împreună.

Din reflex, mâna Amandei se îndreptă către verigheta pe care încă o mai purta şi o roti pe deget.

– Ai pierdut multe în viaţă.

– Da aşa e...

– Dar pari atât de fericită acum.

– Sunt.

– Cum se poate asta?

Adrienne îşi împreună mâinile.

– Când mă gândesc la pierderea lui Paul sau la anii care puteau fi, bineînţeles că mă întristez. Dar trebuie să înţelegi şi altceva: oricât de greu ar fi fost, oricât de îngrozitor şi nedrept, nu aş fi dat pe nimic în lume acele câteva zile petrecute împreună.

Ea făcu o pauză, asigurându-se că fiica sa înţelesese.

– În scrisoarea lui Mark, el spunea că l-am salvat pe Paul de el însuşi. Dar dacă Mark m-ar fi întrebat, i-aş fi spus că ne-am salvat reciproc sau că el m-a salvat pe mine. Dacă nu l-aş fi întâlnit, mă îndoiesc că l-aş fi iertat pe Jack şi că aş fi fost mama şi bunica care sunt acum. Datorită lui m-am întors în Rocky Mount, ştiind că-mi va fi bine, că lucrurile se vor aranja, că indiferent ce se va întâmpla, eu voi reuşi în viaţă. Şi anul pe care l-am petrecut scriindu-ne mi-a dat forţa de care aveam nevoie când, în final, am aflat ce s-a întâmplat cu el. Da, am fost devastată de pierderea lui, dar, dacă ar fi posibil să mă întorc în timp şi aş şti din timp ce se va întâmpla, tot aş fi vrut să se ducă la fiul lui. El avea nevoie să pună la punct lucrurile cu Mark. Fiul său avea nevoie de el, tot timpul a avut nevoie de el. Şi nu era prea târziu.

Amanda privi în depărtare, ştiind că ea se referise atât la Mark, cât şi la Greg.

– Din această cauză ţi-am spus această poveste de la început, continuă Adrienne. Nu doar pentru că eu am trecut prin ceea ce treci tu acum, dar şi pentru că am vrut să înţelegi cât de importantă era relaţia lui cu fiul său. Şi cât a însemnat pentru Mark să

afle acest lucru... Acelea sunt răni care sunt dificil de vindecat şi nu vreau ca tu să mai ai astfel de răni.

Adrienne se întinse peste masă şi luă mâna fiicei sale într-a ei.

– Ştiu că încă suferi după Brent şi nu este nimic ce eu aş putea face pentru a te ajuta în această privinţă. Dar, dacă Brent ar fi aici, el ţi-ar fi spus să te concentrezi asupra copiilor, nu asupra morţii lui. El ar fi vrut ca tu să-ţi aminteşti momentele fericite, nu cele rele. Şi peste toate, el ar fi vrut să ştie că şi tu vei fi bine.

– Ştiu toate astea...

Adrienne o întrerupse cu o strângere uşoară a mâinii, nelăsând-o să termine.

– Eşti mult mai puternică decât crezi tu, continuă ea, dar doar dacă vrei tu să fii.

– Nu este chiar aşa de uşor.

– Bineînţeles că nu, dar trebuie să înţelegi că eu nu vorbesc despre sentimentele tale, acelea pe care nu le poţi controla. Tot vei plânge, tot vei avea momente în care vei dori să abandonezi lupta. Dar trebuie să te comporţi ca şi cum ai putea continua. În momente ca acestea, ceea ce faci este singurul lucru pe care îl poţi controla, spuse, apoi făcu o pauză. Copiii tăi au nevoie de tine, Amanda... Nu cred că au fost momente în care ei să aibă mai mare nevoie de tine ca acum. Ştiu că suferi; şi eu sufăr pentru tine, dar eşti mamă acum şi nu te mai poţi comporta aşa. Brent nu ar fi dorit asta şi copiii tăi sunt cei care plătesc toată chestia asta.

Când Adrienne termină ceea ce avu de spus, Amanda părea că cercetează masa. Şi, ca şi cum s-ar fi mişcat cu încetinitorul, ea îşi ridică capul şi privi în sus.

Oricât de mult şi-ar fi dorit altfel, Adrienne nu avea cum să-şi dea seama ce gândea Amanda.

*

Dan împăturea ultimele prosoape din coş, în timp ce se uita pe canalul de televiziune ESPN, când Amanda ajunse acasă. Hainele erau aşezate în teancuri pe măsuţa de cafea. Dan se întinse imediat după telecomandă şi dădu sonorul mai încet la televizor.

– Începusem să mă întreb când vei ajunge acasă, spuse el.

– O, salut, spuse Amanda, privind în jur. Unde sunt băieţii?

Dan mişcă din cap şi puse un prosop verde deasupra unui teanc.

– Tocmai s-au dus la culcare acum câteva minute. Probabil că sunt încă treji dacă vrei să le spui somn uşor.

– Unde sunt copiii tăi?

– I-am lăsat la Kira, în drum spre casă. Ţin să te anunţ că Max a vărsat sos de pizza pe tricoul cu Scooby-Doo. Bănuiesc că era preferatul lui, deoarece era tare supărat. Am pus apă în chiuvetă, dar nu am putut găsi soluţia de scos pete.

Amanda dădu din cap.

– Voi lua săptămâna asta. Tot trebuie să mă duc la cumpărături. Am rămas şi fără alte lucruri.

Dan se uită la sora lui.

– Dacă vei face o listă, Kira poate să-ţi cumpere ce ai nevoie. Ştiu că ea se duce la magazin.

– Mulţumesc pentru ofertă, dar este timpul să încep din nou să fac singură toate aceste lucruri care mă privesc.

– Bine..., îi zâmbi el nesigur.

Pentru un moment, nici el, nici sora lui nu spuseră nimic.

– Mulţumesc pentru că i-ai scos pe băieţi, spuse Amanda într-un final.

– Nici o problemă. Noi oricum ieşeam şi m-am gândit că s-ar bucura şi ei.

Vocea Amandei era serioasă.

– Nu. Am vrut să spun pentru toate. Nu doar pentru noaptea asta. Tu şi Matt v-aţi purtat minunat de când... de când l-am pierdut pe Brent şi nu ştiu dacă v-am spus cât de mult apreciez ceea ce faceţi.

Dan privi lung atunci când auzi numele lui Brent. El se întinse după coşul de rufe gol.

– Pentru ce există unchi, nu ?

El se balansă de pe un picior pe altul, ţinând coşul în dreptul său.

– Vrei să trec după băieţi mâine? Mă gândeam să merg cu băieţii la o plimbare cu bicicletele.

Amanda scutură din cap.

– Mulţumesc, dar cred că nu mai este cazul.

Dan o privi cu o căutătură mirată. Amanda părea că nu bagă de seamă. Ea îşi scoase haina şi o puse pe un scaun împreună cu geanta.

– Am avut o discuţie foarte lungă cu mama.

– Da? Şi cum a mers?

– Nu ai crede nici pe jumătate dacă ţi-aş spune.

– Ce ţi-a spus?

– Trebuia să fi fost acolo. Dar am învăţat ceva de la ea în seara asta...

Dan aştepta nerăbdător să continue.

– Ea este mult mai tare decât pare, spuse Amanda.

Dan râse.

– Da, sigur, e tare. Ea plânge şi când moare peştişorul din acvariu.

– Asta poate fi adevărat, dar, în alte privinţe, aş vrea eu să pot fi la fel de tare ca ea.

– Da, sigur...

Când Dan observă expresia serioasă a surorii lui, îşi dădu seama că nu glumea. Fruntea lui se încruntă.

– Stai puţin, spuse el. E vorba despre mama *noastră?*

*

Dan plecă câteva minute mai târziu şi, în ciuda încercărilor sale de a afla ceva despre ce i-a spus mama sa Amandei, ea refuză să-i zică. Ea înţelese motivele tăcerii mamei sale şi ştia că îi va povesti totul lui Dan dacă ar avea vreun motiv să o facă.

Amanda încuie uşa în urma lui Dan şi aruncă o privire prin camera de zi. Pe lângă împăturirea hainelor, el a făcut şi curat; ea îşi aminti că, înainte să plece, erau împrăştiate nişte casete video pe lângă televizor, câteva pahare goale pe marginea mesei, un teanc de reviste răvăşite pe o măsuţă lângă uşă.

Dan se ocupase de toate. Din nou.

Amanda închise lumina cu gândul la Brent, la ultimele opt luni, la copiii ei. Greg şi Max împărţeau un dormitor la unul din capetele holului. Dormitorul principal era situat exact la capătul opus. În ultima vreme, distanţa părea prea mare pentru a o mai parcurge la sfârşitul zilei. Înainte ca Brent să moară, ea îi ajuta pe băieţi să-şi spună rugăciunile şi le citea din cărţi mici cu multe poze colorate, iar, apoi, îi învelea până sub bărbie.

În noaptea asta, fratele ei făcuse asta în locul ei. Cu o noapte înainte, nu o făcuse nimeni.

Amanda se îndreptă spre scări. În casă era întuneric, holul de la etaj era plin de umbre întunecate. În capătul treptelor ea auzi şoaptele întrerupte ale băieţilor ei. Înaintă pe coridor şi se opri în dreptul uşii acestora trăgând cu urechea.

Ei dormeau în paturi identice, decorate cu dinozauri şi maşini de curse; jucării erau împrăştiate pe jos printre paturi. O lumină de veghe strălucea de undeva de lângă dulap şi, în linişte, ea observă din nou cât de mult semănau aceştia cu tatăl lor.

Ei s-au oprit din foială. Dându-şi seama că sunt urmăriţi, voiau să dea impresia că dorm.

Podeaua scârțâi sub greutatea ei. Max părea că-și ținea respirația. Greg trase cu ochiul către ea, apoi închise repede ploapele în timp ce mama sa se așeză lângă patul lui. Se aplecă și îl sărută pe obraz și trecu ușor mâna prin părul acestuia.

– Hei, șopti ea. Dormi?

– Da, spuse el.

Amanda zâmbi.

– Vrei să dormi cu mami în seara asta în patul mare? șopti ea.

Trecu o vreme până când Greg înțelese ce spusese ea.

– Cu tine?

– Da.

– Bine, spuse el și Amanda îl sărută din nou, privindu-l cum se ridică din pat.

Ea se duse apoi la patul lui Max. Părul lui blond lucea în lumină precum beteala în zilele de Crăciun.

– Hei, scumpete...

Max înghiți, ochii săi erau închiși.

– Pot veni și eu?

– Dacă vrei...

– Bine.

Amanda zâmbi în timp ce ei se ridicară din pat, dar, când ei au vrut să se îndrepte către ușă, ea îi opri, îmbrățișându-i pe amândoi deodată. Ei miroseau exact ca niște băieței: a praf și a iarbă umedă, mirosul inocenței.

– Ce-ar fi dacă mâine am merge împreună în parc și, mai târziu, am putea lua niște înghețată, spuse ea.

– Putem să ne înălțăm zmeiele? o întrebă Max.

Amanda îi strânse tare în brațe, închizând ochii.

– Toată ziua. Și ziua următoare, dacă vreți.

19

Era trecut de miezul nopţii şi, în camera ei, Adrienne stătea în pat şi ţinea strâns scoica de mare. Dan sunase cu o oră mai devreme, cu veşti despre Amanda.

– Ea mi-a spus că mâine îi va scoate pe băieţi în parc, doar ei trei. Cum că ei trebuie să petreacă ceva timp cu mama lor, spuse şi făcu o pauză. Nu ştiu ce i-ai spus, dar orice a fost, a funcţionat.

– Mă bucur.

– Deci, ce i-ai spus? Ea era, ştii tu, cam prea distantă în privinţa asta...

– Acelaşi lucru pe care l-am spus dintotdeauna. Acelaşi lucru pe care tu şi Matt l-aţi spus întruna.

– Atunci de ce te-a ascultat pe tine acum?

– Bănuiesc, spuse Adrienne, deoarece acum ea chiar a vrut, în sfârşit, să asculte.

Mai târziu, după ce a închis telefonul, Adrienne a citit scrisorile de la Paul, exact cum era de aşteptat să facă. Le citise de nenumărate ori şi pe cele scrise de ea lui Paul în anul în care au fost despărţiţi. Propriile ei scrisori erau în al doilea teanc, în cel pe care l-a adus cu el Mark Flanner când trecuse pe la ea pe-acasă la două luni după înmormântarea lui Paul în Ecuador.

Amanda uitase să întrebe de vizita lui Mark înainte ca ea să plece, iar Adrienne nu i-a amintit. În timp, Amanda e posibil să aducă vorba despre aceasta din nou, dar, chiar şi acum, Adrienne nu era sigură cât de multe va spune. Aceasta era partea din poveste ce o ţinea numai pentru ea. Nici măcar tatăl ei nu ştia ce făcuse Paul.

În lumina palidă de pe stradă, ce lucea prin fereastră, Adrienne se ridică din pat şi se îmbrăcă cu o haină şi un şal din dulap, apoi coborî scările. Deschise uşa din spate şi păşi afară.

Stelele luceau precum praful magic al zânelor, iar aerul era umed şi rece. În curte, ea putea vedea bălţi întunecate ce reflectau negrul puternic al cerului. Luceau lumini la ferestrele caselor vecinilor şi chiar dacă ştia că de vină era doar imaginaţia ei, aproape că putea mirosi aerul sărat, ca şi cum ceaţa mării se rostogolea prin curţile vecine.

Mark venise în casă într-o dimineaţă de februarie; braţul era încă înfăşurat în bandaj, dar ea abia dacă remarcă acest amănunt. În schimb, se trezi fixându-l din priviri, incapabilă a se mai mişca. Ea se gândi atunci că el semăna foarte mult cu tatăl său. El afişă cel mai trist zâmbet posibil, atunci când ea îi deschise uşa; Adrienne făcu un mic pas înapoi, încercând din răsputeri să nu izbucnească în plâns.

Au stat la masă, erau două ceşti de cafea între ei şi Mark scoase scrisorile din geanta cu care venise.

– El le păstra, spuse el. Nu ştiam ce să fac cu ele, aşa că ţi le-am adus ţie.

Adrienne aprobă din cap în timp ce le luă.

– Îţi mulţumesc pentru scrisoarea pe care mi-ai trimis-o, zise ea. Ştiu cât de greu trebuie să-ţi fi fost să o scrii.

– N-ai pentru ce, adaugă el şi pentru o perioadă de timp tăcu.

Apoi, îi spuse motivul pentru care venise la ea.

Acum, pe verandă, Adrienne zâmbea cu gândul la ceea ce făcuse Paul pentru ea. Ea își aminti cum s-a dus în vizită la tatal ei, la azil, după plecarea lui Mark, loc pe care tatăl ei nu l-a mai părăsit. Stând la masă, Mark i-a explicat că Paul făcuse deja aranjamentele pentru ca tatăl ei să fie bine îngrijit până la sfârșitul zilelor; era un dar care spera să o surprindă. Când ea începu să protesteze, Mark îi explică clar că i-ar fi frânt inima dacă i-ar fi spus că ea nu acceptă acest dar.

– Te rog, spuse el în cele din urmă, este ceea ce și-a dorit tatăl meu.

În anii ce au urmat, ea a prețuit gestul final al lui Paul, exact cum a prețuit toate amintirile pe care el i le-a lăsat în puținele zile petrecute împreună.

Paul încă însemna totul pentru ea, și în aerul rece al serii de iarnă târzie, Adrienne știa că așa va simți întotdeauna.

Ea deja trăise mai mulți ani decât urma să o mai ducă pe acest pământ, dar nu i se părea să fi trecut chiar atât de mult timp. Ani întregi dispăruseră din memoria ei, așa cum valurile șterg urmele de pași de pe nisip. Excepție făceau clipele trăite cu Paul Flanner; avea, uneori, impresia că trecuse prin viață așa cum trec peisajele la fereastra mașinii în mers, prin fața ochilor unui copil.

Ea se îndrăgostise de un străin într-un weekend și, de atunci, nu i s-a întâmplat să se mai îndrăgostească niciodată. Dorința de a mai iubi din nou murise într-o trecătoare din Ecuador. Paul își dăduse viața pentru fiul său și, în acel moment, o parte din ea a murit de asemenea.

Cu toate acestea ea nu era deloc amărâtă. Dacă s-ar fi găsit în aceeași situație și ea ar fi încercat să-și salveze copilul. Da, Paul murise, dar i-a lăsat atâtea lucruri. Ea aflase ce înseamnă dragostea și fericirea, ea descoperise o putere pe care nu știa că o are și nimic nu-i putea lua toate aceste lucruri.

Dar toate se sfârşiseră acum, toate, cu excepţia amintirilor, şi ea le păstrase cu infinită grijă. Pentru ea, acestea erau tot atât de reale ca şi locul în care se afla acum; îşi şterse lacrimile pe care le vărsa în întunericul dormitorului ei şi îşi ridică bărbia. Privind cerul, ea respiră adânc, ascultând zgomotul pe care-l făceau valurile, spărgându-se de ţărm în acea noapte cu furtună în Rodanthe.

Unul dintre cele mai apreciate romane ale lui Nicholas Sparks, *Nopți în Rodanthe* este o dramă romantică despre două suflete pierdute care se întâlnesc într-un moment de cumpănă al vieții lor și trăiesc într-un singur weekend o aventură pasională care le va schimba pentru totdeauna cursul vieții.

Adrienne Willis, o femeie blocată într-o căsnicie nefericită, pleacă într-o vacanță de două zile în Rodanthe, un orășel de coastă din Carolina de Nord, pentru a avea grijă de hanul unor prieteni de familie și, totodată, pentru a încerca să pună ordine în haosul din viața ei. Singurul oaspete al hanului este atrăgătorul doctor Paul Flanner, un bărbat la rândul lui chinuit de propriile crize de conștiință. Singuri într-un loc izolat și uitat de lume, prinși în mijlocul unei furtuni puternice, Adrienne și Paul încep o scurtă, dar magică poveste de dragoste, descoperind că niciodată nu este prea târziu să-ți găsești iubirea vieții.

Romanul a fost ecranizat în 2008.

ISBN 978-973-103-809-4

www.rao.ro
www.raobooks.com

rao international publishing company

13.70